

Mỹ Nhân

Contents

Mỹ Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	30
8. Chương 8	37
9. Chương 9	41
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12	57
13. Chương 13	62
14. Chương 14	67
15. Chương 15	73
16. Chương 16	77
17. Chương 17	83
18. Chương 18	90

Mỹ Nhân

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nam giả nữ, ngược tâm, 1v1. Editor: Kaoru – chanBeta: Tiểu Lưu LinhMọi người thường vẫn hay nói

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan>

1. Chương 1

Thật là không công bằng ... Phúc Điền một bên nói thầm, một bên liên tục hắt nước lên gương mặt đang nóng bừng bừng của mình. Bây giờ đã là 8 giờ tối, y mặc một chiếc áo sơ mi ngắn sọc trắng từ nhà vệ sinh bước ra, tìm một chiếc ghế trống tại quầy rượu chậm rãi ngồi xuống.

Trong phòng rõ ràng có mở điều hòa, thế nhưng không biết có đúng hay không do quá nhiều người, hơn nữa khí trời ban ngày nóng bức hãy còn lưu lại trong phòng, Phúc Điền đầu đầy mồ hôi một ngụm uống cạn ly rượu.

Nơi đây được trang trí thực mộc mạc giản đơn, cũng có thể do cách bài trí như vậy... nên nếu đưa người yêu đến đây để hẹn hò hình như hơi thiếu lãng mạn đi? Vậy nên, nhìn đi nhìn lại, hầu hết đều là sinh viên đến tìm nơi giải tỏa căng thẳng.

Phúc Điền một mặt hướng Tùng Cương phân trần, một mặt vợ lấy mấy cái ly trống chơi trò xếp hình, chiếc đồng hồ hàng hiệu của y va vào thành cốc kêu lanh canh.

“Tôi nói cậu nghe, mỗi lần thấy tên tiểu tử đó, lòng tôi lại cảm thấy đặc biệt chán ghét! Thế nhưng, hắn trái lại một chút cảm giác cũng không có! Chung quy cũng chỉ mình tôi mệt mỏi phiền muộn đến chết! Cậu nói đi, đây rồi cuộc là cái đạo lý gì?”

Tùng Cương nâng ly rượu lên khoe môi, đem toàn bộ chỗ đá nơi đáy cốc dốc sạch vào miệng. Hôm nay chưa đến 7 giờ tối, di động hắn đột nhiên rung liên hồi, thì ra là Phúc Điền gọi tới, y hỏi Tùng Cương có muốn hay không cùng ra ngoài uống một chén, vừa hay tối nay hắn cũng rảnh rỗi, nghĩ thầm như vậy cũng được đi, cho nên liền đáp ứng. Lúc đó đương nhiên là có nghĩ cũng không nghĩ đến Phúc Điền sẽ đem mình biến thành cái bao cát mà trút giận, liên mồm cầu nhàu đến nhức óc.

“Lúc tôi trở thành tổng giám đốc, cậu có đoán ra thái độ của hắn như thế nào không Tùng Cương? Tên tiểu tử đó a, hắn cười hì hì hướng tôi nói hai chữ cung hỉ. Hắn thế nhưng lại hướng tôi cái gì mà cung hỉ! Nếu như hắn cảm thấy không cam lòng, muốn cùng ta tranh giành, tôi chỉ ít còn cảm thấy hắn có điểm cốt khí, nhưng hắn cư nhiên còn cười đến như vậy hài lòng, thực sự là làm cho tôi chịu không nổi!!”

“Tôi hiểu, tôi hiểu, trên đời lại có loại người kì quái như vậy nha. A, thật ngại, tôi muốn gọi thêm một ly rượu vang?” Hắn quay về phía người phục vụ, nhẹ giọng gọi thêm đồ uống, sau đó lần thứ hai chuyển hướng về phía Phúc Điền, “Cậu không cần chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế mà để tâm đi? Cậu thắng chức nhanh như vậy, đương nhiên sẽ có thật nhiều người muốn nịnh nọt cậu, không phải sao?”

Phúc Điền biểu tình nghiêm túc nói: “Lời này của cậu thực cũng có điểm đúng.”

Tùng Cương ha ha cười: “Giống như loại này trời sinh chính là kẻ luôn bên người khác nói năng ngọt ngào, đây gọi là khôn thì sống dại thì chết, không phù hợp với hoàn cảnh sẽ lập tức bị đào thải.”

Phúc Điền nhún vai cười xấu xa, “Cậu nói không sai.” Đối với một kẻ mới hai mươi tám tuổi mà đã được thăng lên làm tổng giám đốc, đi đến đâu cũng vô cùng sáng chói vô cùng nổi bật như Phúc Điền mà nói, có vẻ như tuyệt không có thứ gì làm y phải bận tâm.

“Cậu không cảm thấy đây là loại người hiền lành đến mức chán ghét sao?”

“Cậu đang nói đến Phó Thủ? Hắn hiền lành như vậy không phải rất tốt ư?”

Phúc Điền thở dài, đáp: “Cậu chưa hiểu rồi, cho dù tính cách hắn xấu xa cực điểm, miễn sao có thể làm tốt công tác được giao liền hoàn hảo. Tôi đến công ty là để làm việc, chứ không phải để kết giao bằng hữu...”

Bởi vì khẩu khí giáo huấn người khác của Phúc Điền, Tùng Cương không khỏi có điểm tức giận, dựa vào cái gì ta phải nghe người thuyết giáo a, cuối cùng Phúc Điền hết lần này tới lần khác nhắc đi nhắc lại một câu, “Cậu thì tốt rồi, làm doanh nghiệp a, không giống như kẻ làm hành chính tổng hợp như chúng tôi, chỉ ít còn có cơ hội đi ra ngoài thư giãn? Hơn nữa đôi khi tỏ ra lười biếng một chút, có thể giải phóng đầu óc nha.”

“Cũng không phải quá tệ.” Tuy rằng ngoài miệng đồng tình, thế nhưng trong lòng Tùng Cương trái lại có điểm căm tức. Thật muốn làm cho tiểu tử này mở rộng kiến thức, y làm sao biết, muốn đạt được hạn ngạch, hẳn đều không phải làm việc đến bỏ hơi tai sao, ganh đua cũng tàn khốc không khác gì nghề nghiệp của y nha. Cái gì mà giải phóng đầu óc?! Đi đi lại lại đến mức tê cả chân, ngay cả khi nghỉ trưa cũng tuyệt không được ăn miếng cơm cho đúng nghĩa, cho dù tận lực làm việc đến mấy cũng chưa chắc tìm được một khách hàng chịu ký kết hợp đồng, cảm giác chua xót này người căn bản không có khả năng tưởng tượng! Thủ trưởng nói một tiếng: “Làm!” Liền buộc người hoàn thành tất cả mọi nhiệm vụ bất khả thi, đến khi người không hoàn thành chỉ tiêu hạn ngạch cuối tháng, hẳn sẽ lập tức dờ bở gương mặt tươi cười giả tạo xuống, hướng người mắng đến chết đi sống lại. Bởi vì áp lực tinh thần quá lớn, thuốc dạ dày cơ hồ trở thành đồ dùng thường xuyên, thậm chí còn có người cuối cùng mệt mỏi đến thổ huyết.

“Tôi bảo, cậu lớn lên đẹp như vậy, có đúng hay không chỉ cần dựa vào tướng mạo có thể ký kết được hợp đồng?”

Nếu như chỉ dựa vào tướng mạo là có thể ký kết được hợp đồng thì ta sẽ không vất vả như bây giờ, trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Tùng Cương vẫn là bày ra bộ dáng tươi cười, “Cũng không tệ, có lợi thế như vậy sao lại không triệt để sử dụng! A, đã trễ thế này rồi cơ à?! Thật ngại quá, tôi phải về mất rồi!!”

Phúc Điền khẽ mím mím miệng: “Không phải mới gần mười giờ thôi sao?”

“Trước khi gặp cậu có một nữ bằng hữu gọi điện cho tôi, nói chờ sau khi kết thúc buổi tiệc chia tay đồng nghiệp, tôi sẽ đến nhà nàng, cho nên đành phải xin lỗi cậu vậy.”

Phúc Điền tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu. Hai người sóng vai đi ra ngoài, không khí mùa hạ oi bức khiến cho người ta có cảm giác da dính dính rất khó chịu.

“Không biết có phải do chúng ta là hảo bằng hữu hay không mà mỗi khi ở với cậu, tâm tình tôi dù thế nào vẫn luôn có thể bình tĩnh trở lại.”

Nói cái gì mà cùng với người ở một chỗ là có thể bình tĩnh trở lại, kỳ thực là do không thể hướng người trong công ty trút giận đi, Tùng Cương cho dù là đang say rượu, vẫn như cũ có thể lãnh tĩnh mà phân tích.

“Tôi cảm thấy cậu cực kỳ chuyên chú lắng nghe người khác nói a.”

Đó là do được đào tạo lúc còn là thực tập sinh nga. Đối với đối phương mà nói mặc kệ thế nào đều phải phụ họa theo, tuyệt đối không được phủ định, biết trước đối phương nói xong lại thế nào loạn thất bát tao, chỉ cần ngơ ngác gật đầu khẳng định, đối phương sẽ cảm thấy, “A, tiểu tử này thực sự rất hiểu ta.”

“Lần sau lại đi uống tiếp.”

Sau khi bắt tay vài cái rồi nói lời tạm biệt, Tùng Cương và Phúc Điền liền mỗi người một hướng. Ngay khoảnh khắc chỉ còn lại một mình, cảm giác mệt nhọc lập tức như sóng tràn bờ tới tấp dồn đến. Tùng Cương cực kỳ hối hận, nếu sớm biết y tìm hẩn chỉ để cầu nhàu mấy chuyện không đâu, hẩn tuyệt đối sẽ không dại dột gì mà thò mặt ra cho người ta trút giận. Cùng với người nói chuyện liền có thể bình tĩnh trở lại, câu nói của Phúc Điền cứ lớn vồn mãi trong đầu hẩn. Người thoải mái đương nhiên là người rồi, nhưng người nghe như ta lại cảm thấy vô cùng áp lực, đây tuyệt đối không phải là cảm giác tốt đẹp gì, đối với tinh thần lại càng thêm phiền nhiễu.

“A, mệt chết.”

Cái loại đồng sự khiến hẩn bực tức đầy bụng này nhất định là nên bỏ qua đi, nếu tiếp tục quả n e rằng mạng nhỏ khó giữ, mà suýt thì quên mất, ngày mai chính là cuối tuần a. Là ngày cuối tuần tuyệt vời mà hẩn hằng chờ mong, Tùng Cương xấu xa cười một cái. Ngày mai phải mặc cái gì mới hảo? Vừa nghĩ đến chuyện này, tất cả phiền não liền bị ném lại đằng sau.

Trong bộ đồ trang điểm khổng lồ của hẩn, Tùng Cương thích nhất chính là son môi bảo bối. Hẩn có tất cả bảy màu son, dựa vào tâm tình trong ngày mà chọn ra một màu thích hợp, nếu như muốn tạo cảm giác thần bí thì dùng màu đỏ là tốt nhất, nếu muốn thời trang sành điệu hay trẻ trung thuần khiết thì nhất định phải là màu hồng. Hôm nay Tùng Cương quyết định sẽ hóa trang thành một mỹ nữ dày dặn kinh nghiệm tình trường, cho nên màu đỏ thắm là thích hợp nhất.

Dùng gương nhỏ trong hộp phấn soi gương mặt xinh đẹp, Tùng Cương lấy cây son vẽ một đường thật tinh xảo lên viền môi, trang điểm cùng hội họa so ra cũng có chút ít tương đồng nha, chỉ cần không phá hỏng nét cân bằng trong tổng thể, trên cơ bản có thể nhận được một kết quả không tồi.

Khẽ ngậm ngậm đôi môi mọng đỏ, Tùng Cương gấp hộp phấn lại, xoay mình đứng trước cái gương thật lớn đặt chính giữa phòng, một hồi tới gần, một hồi lại lùi xa vài bước, tỉ mỉ xác nhận thành quả. Cực kỳ hoàn hảo, so với mấy nữ nhân trong công ty hẩn, còn muốn càng thêm mỹ lệ khả ái.

Mỉm cười hài lòng, Tùng Cương lôi chiếc váy hàng hiệu từ sâu trong ngăn tủ ra, cùng với leggings đồng màu. Quần áo xem như hoàn tất, hẩn kế tiếp liền mang lên bộ ngực cùng mái tóc giả của nữ nhân. Tùng Cương trong một lần đi công tác đã mua được bộ tóc thật dài thật đẹp này, tự hào mà đưa tay vuốt nhẹ, cảm thấy từng sợi tóc mềm như tơ, tinh xảo cân xứng, cuối cùng nhấc lên chiếc túi xách xa hoa, tao nhã mà quyến rũ tung mị nhân cười kiêu một cái. Tùng Cương say mê nhìn chính mình, từ đầu đến chân, thấy thể nào cũng là một nữ nhân hoàn mỹ. Ngón tay tiêm tể lắc nhẹ lọ nước hoa, hương thơm lập tức bao phủ toàn bộ thân thể, Tùng Cương nghĩ, “Đến lúc rồi”, sau đó liền rời khỏi nhà.

Tùng Cương đi trên đường thì tần suất phải quay đầu lại tránh đường tương đối cao, bởi lẽ mấy nam hài tử thấy hẩn liền giở trò trêu ghẹo ve vãn, tuy có chút phiền toái nhưng quả thực vẫn là khẳng định giá trị của mỹ nhân, làm sự tự tin của hẩn càng tăng a tăng. Tùng Cương từ năm ngoái bắt đầu giả làm nữ nhân, lúc đó công việc của hẩn còn khá bận rộn, mỗi ngày đều trở về rất muộn, vậy nên bạn gái hẹn hò ba năm rốt cục không thể nhận được nữa đối hẩn nói hai chữ chia tay. Bởi vì hai người nguyên bản đã một nửa ở chung, cho nên sau khi bạn gái chuyển đi, Tùng Cương cảm thấy tịch mịch không gì sánh được.

Cuối tuần rảnh rỗi, hần ngồi thu dọn mấy thứ đồ đạc bạn gái quẳng lại, xem tới xem lui toàn là quần áo cũ cùng với đồ trang điểm, cảm giác hoài niệm làm cho hần không tự chủ được đem mấy thứ này khê mân mê, nhìn nhìn, hần đột nhiên cảm thấy, “Ta hình như cũng có thể mặc vào nha.” Xoay qua xoay lại, mặc dù có điểm chật, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể chui vừa.

Đó là một chiếc váy hoa văn đơn giản, màu đen tương đối nhã nhặn, bất ngờ lại phi thường thích hợp với Tùng Cương. Hần quả thực vô cùng ngạc nhiên, vì vậy liền đùa dai một tí, lục lọi đồng đồ trang điểm, sau đó lôi ra được một cây son, không nghĩ tới màu đỏ này lại cực kỳ thích hợp với làn da trắng nõn của mình. Cảm thấy thú vị, Tùng Cương tiếp tục dùng thử chút phấn cùng với lông mi giả. Kết quả là, một nữ nhân quyến rũ mà Tùng Cương chính mình cũng nhận không ra.

Đối với nữ nhân “mỹ lệ động lòng người” chính mình, Tùng Cương cố gắng kiềm nén cảm xúc kinh ngạc sâu vào tận trong lòng. Hần thông qua thư đặt hàng mà mua quần áo, nội y cùng với đồ trang điểm, dựa vào mấy tờ tạp chí mà học mót được vài kỹ thuật hóa trang. Tuy rằng hần cũng muốn tự mình nuôi tóc dài, nhưng vì tính chất nghề nghiệp nên đành gạt đi, vậy nên tất cả đều nhờ cậy vào mấy mái tóc giả. Những lúc phần nữ trang, Tùng Cương có thể khoái hoạt mà quên đi chính mình của “hàng ngày”, trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn, với hần mà nói đây đích thị là phương pháp giải tỏa stress tốt nhất.

Tùng Cương cũng biết đây là một loại sở thích không được bình thường, cho nên hần ấn định “ngày phần nữ trang” vào mỗi cuối tuần, bởi vì quyết định như thế, cho nên đối với cái loại dục vọng phần nữ trang này chỉ có tăng chứ không có giảm.

Mỗi tối cuối tuần, Tùng Cương sẽ phi thường cẩn thận hóa trang quần áo, trang điểm thành nữ nhân. Ban đầu hần chỉ là ở nhà đi tới đi lui, sau đó bắt đầu sản sinh ham muốn được chạy ra ngoài đường, cuối cùng hần vẫn là không thể kiềm chế được dục vọng của chính mình. Chỉ cần hần đi ra ngoài ngoạ ngoạ, hầu như mọi người đều quay đầu nhìn. Điều này làm cho hần nói không ra cảm giác say sưa cùng tâm tình du khoái. Đối với gương mặt so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn hần cảm thấy phi thường tự hào, bình thường luôn thầm cười nhạo ánh mắt kinh diễm của nam nhân. Ngồi trong tàu điện, Tùng Cương tính toán ngày hôm nay không biết có bao nhiêu nam nhân sẽ đến hướng hần mà chảy nước miếng Ai nha nha nghĩ đến lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

... Cơn mưa cuối ngày rơi từng giọt tí tách tí tách ngoài cửa kính. Tùng Cương vừa xuống tàu liền cảm thấy chóng mặt, hóa ra là bị say xe, loay hoay kiếm một góc kín đáo, hần ngồi xuống nôn khan, bị vị đạo chính mình nhổ ra kích thích, cảm giác muốn nôn mửa lại tăng thêm, ói ra toàn nước chua, Tùng Cương rốt cục cũng thấy dễ chịu một chút, sau đó liền cố gắng đứng lên tiếp tục trở lại con đường lúc nãy, nhưng vừa đi được mười bước lại cảm thấy ghê tởm, cảm giác ruột quặn lên từng đợt, phải lần thứ hai ngồi thụp xuống.

Chỉ mới bắt đầu đã như vậy, áo sơmi mới mua cùng với váy đều bị dơ, gương mặt được trang điểm thật đẹp thì bởi vì nước mắt mà rơi tinh rơi mù, tâm tình Tùng Cương hiện tại có thể nói là đã rơi xuống đáy vực rồi a. Lúc đi đến trung tâm thành phố, Tùng Cương liền bị một nam nhân trên dưới bốn mươi tuổi sấn lại gần, như bình thường mà nói, hần tuyệt đối sẽ không phản ứng, thế nhưng ngày hôm nay hần trái lại hướng đối phương khê mỉm cười. Bởi vì Tùng Cương có chút quen biết nam nhân này, hần tại công ty đã từng gặp thoáng qua người kia, bởi lúc đó kẻ này không thèm coi ai ra gì, người phụ trách thì lại phá lệ ăn nói khép nép, cho nên Tùng Cương đối với y ấn tượng rất sâu, sau hỏi qua mới biết được y chính là bộ trưởng doanh nghiệp của “Cao đảo vật nghiệp”.

Cao đảo vật nghiệp chính là doanh nghiệp mà Tùng Cương vô luận như thế nào đều hi vọng tạo nên quan

hệ, vì vậy hắn đều không ngừng đến thăm hỏi, thế nhưng mỗi lần đều bị ném ra ngoài cửa. Tuy rằng hiện tại cùng người kia không có cách nào nói chuyện công việc, nhưng nếu có thể nắm giữ hứng thú của đối phương, nói không chừng có thể mở ra một hướng làm ăn mới cho công ty.

2. Chương 2

Nam nhân đưa Tùng Cương lên tầng thượng của một khách sạn cao cấp uống cocktail. Y nhẹ giọng khuyên hắn uống in ít rượu, sau đó hai người cùng nhau tán gẫu trên trời dưới biển, sự việc này nọ rời rạc nhưng vẫn đầy hứng thú.

“Thanh âm của cô thật trung tính.”

Nghe nam nhân nói vậy, tâm Tùng Cương thoáng run rẩy, nhưng rất nhanh đã trả lời ” Bởi vì tôi bị cảm lạnh” rồi thản nhiên bỏ qua. Y tính toán về bề ngoài có thể thực hoàn mỹ, nhưng đối với thanh âm thì Tùng Cương cũng không có cách nào. Vừa nghĩ đến nếu còn tiếp tục nói nữa ắt sẽ bị lộ, Tùng Cương đành phải ngậm chặt miệng, thế nên để giảm bớt bầu không khí ngưng ngừng, y liền liều mạng uống rượu a uống rượu. Bởi vì bình thường, Tùng Cương đều gọi bia là chính, cho nên thể chất y không quen với rượu cocktail này nọ, chỉ vừa uống vài ly đã lăn ra say như chết.

“Oa a a!”

Tiếng kêu sợ hãi của nam nhân làm y giật mình mở mắt, khi tỉnh táo lại thì thấy hai người đang cùng ở trên giường của một phòng khách sạn, váy bị xoắn lên, còn nội y thì bị kéo xuống.

“Cô, cô là nam nhân!?”

Tùng Cương chỉ cảm thấy máu trong toàn cơ thể như ngưng lại. Cuồng quít kéo nội y và váy xuống giường, nhưng bởi vì uống rượu say, lại đi giày cao gót, cho nên y không thể đứng vững, thoáng cái liền ngã lăn trên mặt đất.

“Cái đồ biến thái hỗn đản! Cư nhiên dám lừa người!”

Nam nhân xanh mặt đánh tới, nắm ngực Tùng Cương lắc lắc đến mức hai tai y nổ hoa. Lúc nắm lấy tóc y, tóc giả rớt xuống, thừa dịp nam nhân sửng sốt, Tùng Cương dồn hết sức đẩy hắn ra. Y nhặt lên bộ tóc giả rồi chạy nhanh ra khỏi phòng, đến trước thang máy lại ngã hai cái, cuối cùng dứt khoát cởi giày cao gót ra đi chân trần. Đứng cùng y trong thang máy là một người phụ nữ, nhìn thấy tóc giả trong tay y liền giật mình. Tuy rằng y có đội lại tóc giả ngay tại chỗ, nhưng vì không có gương nên không biết trông mình thực kỳ cục đi.

Y loạng choạng ra khỏi khách sạn, bởi vì cảm thấy ghê tởm nên tìm chỗ để ói ra, lúc này Tùng Cương không biết đã đem giày ném ở nơi nào, vừa nghĩ đến chuyện bị nam nhân ấu đả, toàn thân cứ vậy mà liên

tục phát lãnh. Y cũng biết chính mình làm những chuyện như vậy là không bình thường, thế nhưng cho đến bây giờ cũng không nghĩ bản thân sẽ có ngày phải trở thành đối tượng của bạo lực. Đây gọi là gì a? Gieo nhân nào gặt quả đấy? Nhưng mà...y căn bản không có đáng bị như vậy... Thực hận không thể lập tức trở về nhà, cởi bỏ đồng quần áo nữ nhân này ra. Tùng Cương ôm chặt cánh tay đang không ngừng run rẩy của mình, thì thào như một kẻ điên, cả đời... cả đời này... cũng không muốn mặc lại nữ trang nữa!

Ví tiền cùng túi xách bị bỏ quên ở phòng trong khách sạn, không có tiền mặt, y cũng vô pháp gọi taxi. Mặc dù y rất muốn nhờ bằng hữu quay lại đưa tiền, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại đúng hôm nay quên mang điện thoại di động. Coi như hết, Tùng Cương cười khổ, hơn nữa y căn bản cũng không đủ dũng khí để gặp mặt bằng hữu ni, đang trong cái dạng này, còn mặt mũi đâu để gặp người khác kia chứ? Nếu như bọn họ cũng giống nam nhân kia đối y mắng chửi “Biến thái” mà nói, ha ha, Tùng Cương ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, y liền tình nguyện đi tìm cái chết!!

Ngay cả khi y mệt mỏi quỳ gục bên vệ đường, cũng không có bất luận một ai chịu ngừng lại hỏi thăm. Ngược lại nếu trên người vận trang phục đắt tiền, gương mặt điểm trang tinh xảo, lại chẳng kéo theo hàng đồng nam nhân chạy theo ni ... Vừa nghĩ, y lại cảm thấy có chút chua xót, bề ngoài a, chẳng phải chỉ là lớp mặt nạ giả dối hay sao?

Đúng lúc ấy một đám người đi qua, loáng thoáng bên tai một thanh âm quen thuộc, Tùng Cương theo phản xạ ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Phúc Điền. Hắn đứng giữa một đám người tầm bảy tám nam nữ, chắc là bạn đồng nghiệp tan ca rủ nhau đi uống vài chén. Phúc Điền mặc áo sơ mi ngắn tay, đeo một chiếc cà vạt màu xanh. Hắn quét mắt qua Tùng Cương, nhưng rất nhanh lại dời đi đường nhìn, liền như thế đi qua trước mặt y.

Tuy rằng nếu thật sự bị phát hiện thì rất đau đầu, nhưng cứ như vậy lướt qua mặt nhau không nói một câu cũng khiến Tùng Cương cảm thấy khó chịu. Thế nhưng y căn bản không trách Phúc Điền, nếu như đổi lại là chính mình mà nói, trên đường gặp nữ nhân xa lạ uống say ngồi xổm trên mặt đường, căn bản cũng sẽ đến liếc cũng không thêm liếc đi!

Tùng Cương tự an ủi bản thân, cũng may là hắn không nhìn mình. Nếu như hắn để ý một chút, phát hiện ra nữ nhân này chính là mình a, đảm bảo là sẽ vô cùng vô cùng khinh thường. Nếu chỉ bị khinh thường không thôi thì đã hoàn hảo, giả sử hắn đi nói với các đồng nghiệp khác, không biết sẽ tạo ra cái nghiệp gì nữa. Bọn họ chẳng qua chỉ vì mối quan hệ trong công ty mà thỉnh thoảng cùng nhau đi uống vài chén, thực ra trong lòng Tùng Cương cũng không mấy tín nhiệm Phúc Điền.

Cảm giác có muôn vàn hạt nước nhỏ nhỏ chảy xuống gò má, thì ra là mưa rồi, nước mưa lúc đầu còn rơi nhẹ nhẹ, sau đó đột nhiên lớn lên, hắt vào người y lạnh buốt. Tùng Cương cảm thấy ngày hôm nay của mình thật thảm quá mức, đang ra sức than thân trách phận, chợt làn nước như bị vật gì chặn lại, một luồng hơi ẩm mãnh liệt xộc tới, y ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt sáng như sao đang nhìn mình. Đó là một người đàn ông ước chừng khoảng ba tư ba lăm tuổi, bề ngoài không có gì xuất sắc, cà- vạt có điểm lệch sang bên phải, thoạt nhìn cực kỳ quen mắt. Ân, hóa ra là nam nhân vừa mới đi cùng Phúc Điền.

“Cô không sao chứ?”

Tùng Cương vừa định nói không có việc gì nhưng rồi lại đem lời nói nuốt trở về trong bụng, nhìn sắc mặt cùng giọng nói ần ần thương xót kia, là hắn nghĩ mình đang gặp rủi ro? Vậy thì... khóe miệng hơi nhếch

lên, y nhè nhẹ gật đầu.

“Cái này, tôi mới vừa rồi nhìn thấy cô Nếu như không ngại, tôi đưa cô về được không?”

Này đương nhiên là chuyện cầu còn không được rồi, Tùng Cương ra sức gật đầu. Đối phương ngược ngừng một chút, sau đó rút rè đưa tay ra, người này... ha hả, có chút đáng yêu ni. Tùng Cương cũng nắm lấy bàn tay ấy, tuy rằng cảm thấy điểm điểm ôn nhu cùng ấm áp, nhưng trong lòng y thực vẫn còn chút nghi ngờ, tên này không phải muốn thừa dịp đưa nữ nhân say rượu về nhà sau đó phóng một cước thẳng lên giường đi?

“Giày của cô làm sao vậy?”

Hắn rất nhanh liền chú ý đến đôi chân để trần của Tùng Cương. Nếu nói là do chạy trốn nam nhân mà rớt mất nhất định sẽ rất kỳ quái, vì vậy Tùng Cương chỉ có thể khe khẽ lắc lắc, hắn nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó liền cởi giày của mình ra.

“Tuy rằng cô có thể cảm thấy hơi khó coi, nhưng chung quy so với giẫm lên vật gì rồi bị thương thì vẫn là tốt hơn, tôi còn đi tất, cô... cô cứ đi vào.”

Tùng Cương cảm thấy làm phiền người khác như vậy thật là không tốt chút nào, vì vậy vội vàng lắc đầu, nhưng nam nhân kiên quyết nắm giày trên tay, ánh mắt chân thành, y do dự nửa ngày, cuối cùng đành thuận theo ý tốt của hắn, cúi mình xỏ giày vào chân. Đôi giày này so với chân y lớn hơn vài cỡ, lại hoàn toàn không phù hợp với váy áo trên người, nhưng giờ phút này, Tùng Cương lại cảm thấy thực ngọt ngào thực dễ chịu.

Đến bãi đỗ xe taxi, Tùng Cương lại càng khó xử. Y dù muốn đi xe về nhưng lại không có tiền, cho nên bắt kể nam nhân như thế nào đối y nói “Lên xe đi”, y cũng không chịu di chuyển. Lúc này, những khách đang đợi xe bắt đầu tức giận, kêu to “Không lên xe thì đi sang một bên mà nói chuyện”. Vì vậy hai người không thể làm gì khác đành đứng sang một bên.

“Cô không muốn về nhà sao?”

Nam nhân dùng vẻ mặt khó hiểu hỏi y, Tùng Cương chỉ biết lắc đầu.

“Cô từ đầu đến giờ vẫn chưa nói gì”

Tùng Cương đột nhiên nắm lấy tay hắn, một chiếc ô trong suốt rơi xuống mặt đường. Y mở lòng bàn tay hắn ra chậm rãi viết xuống.

(“Tôi không thể nói chuyện”)

Nam nhân giật mình nhìn Tùng Cương.

(“Bởi vì tôi không có tiền, cho nên không thể ngồi xe taxi.”)

Nhặt chiếc ô từ dưới đất lên, lấy khăn giấy lau sạch bùn đất dính trên thân ô, nam nhân dịu dàng mỉm cười, sau đó đưa Tùng Cương đứng xuống cuối hàng.

“Nhà cô ở đâu, viết ra được không?”

Nam nhân đưa cho y cuốn sổ nhỏ và chiếc bút bi, kiên nhẫn đợi Tùng Cương viết địa chỉ nhà. Đến lượt bọn họ, hần trước đưa Tùng Cương lên xe, sau đó đưa tờ giấy ghi địa chỉ nhà của y cho tài xế.

“Muốn đến chỗ này hết bao nhiêu tiền?”

“Ước chừng năm ngàn!” Lái xe trả lời. Nam nhân lấy ví đem sáu ngàn và tất cả tiền lẻ kín đáo đưa cho Tùng Cương.

“Cô ấy không thể nói, nếu có chuyện gì thì hãy viết ra giấy.” Nam nhân nói xong, lộ ra bộ dáng cười tươi với Tùng Cương. “Nhà tôi ở hướng khác, cô trên đường trở về nhớ cẩn thận.”

Hần nói xong liền quay đi, Tùng Cương muốn đưa tay kéo hần lại, nhưng cửa xe đã đóng mất rồi, y đành ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng sau ô cửa kính nhạt nhòa. Tùng Cương vô thức cầm chặt tiền trong tay.

Thứ hai, Tùng Cương liều mình chạy hết nghiệp vụ công tác để đẩy hết thời gian, giữa trưa trở về công ty một chuyến, y quyết định đến tầm trưa là phải hoàn thành hết mọi việc nì.

“Kỳ quái, sao cậu lại tới đây?” Phúc Điền rất nhanh liền chú ý đến y.

“Trưởng phòng gọi tôi đến để bàn bạc một số việc...” Tùng Cương một bên nói một bên nhìn xung quanh căn phòng, tìm kiếm người đàn ông hôm thứ sáu. Hần nếu làm cùng một chỗ với Phúc Điền, như vậy khả năng tìm được người ở khoa hành chính tổng hợp là vô cùng lớn. Ngó a ngó, liếc a liếc, ha! Tìm được rồi! Nam nhân cho y mượn tiền hôm thứ sáu đang ngồi ở bàn làm việc nơi cuối phòng.

“Người ngồi ở góc tên là gì vậy?”

Phúc Điền nhìn theo hướng tay của y, lập tức thô lỗ nói: “Cậu tìm tiểu tử kia có chuyện gì?” Phúc Điền thái độ vô cùng khó chịu làm Tùng Cương thấy có điểm không đúng.

“Cũng không phải là có chuyện gì”

Phúc Điền nắm lấy âu phục Tùng Cương, đem y túm đến gần bên người mình nói: “Đó chính là Khoan Mạt” Cái tên này làm Tùng Cương thoáng cái hiểu rõ ngay, đó chính là cái kẻ mà bốn tuần trước Phúc Điền đối với chính mình oán trách nửa ngày.

“Hắn chính là tên đó?”

Phúc Điền cau mày gật đầu. “Thấy hắn mình liền tức giận, vì thế điều hắn đến chỗ ngồi cuối phòng để khỏi phải nhìn thấy ni.”

Hai người cùng nhau nói chuyện, thời gian thực sự trôi rất nhanh, chưa gì đã đến giờ làm việc buổi chiều rồi. Đúng lúc Tùng Cương cảm thấy có chút uể oải, Khoan Mạt chậm rãi đứng lên đi về phía bên này, tìm y chợt đập bịch một cái, sau đó không tự chủ mà mặt đỏ bừng bừng, hắn liệu có nhận ra mình chính là nữ nhân hôm thứ sáu hay không nha? May mắn sao Khoan Mạt không nhìn qua Tùng Cương mà đi thẳng đến trước mặt Phúc Điền.

“Tôi đã chỉnh lại tài liệu theo đúng ý anh rồi.”

Phúc Điền dường như rất không kiên nhẫn, đưa tay tiếp lấy, sau đó rất nhanh rút về, “Tôi không phải bảo sáng sớm phải hoàn thành xong đưa tôi sao?”

3. Chương 3

“Thật sự xin lỗi.” Khoan Mạt cúi đầu nói.

“Anh cứ kéo dài thời hạn như vậy, tôi bên này cũng rất đau đầu. Nếu như không có khả năng hoàn thành đúng kì hạn được giao, thì tốt nhất là nên trực tiếp nói với tôi là anh không làm nổi? Chúng tôi cũng có lịch trình của riêng mình.”

“Xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi, chỉ cần lần sau đừng lặp lại chuyện này nữa.”

Khoan Mạt một câu cũng không nói, cúi đầu đi về chỗ của mình. Nhìn hắn cứ như vậy bị người khác khi dễ, Tùng Cương cảm thấy có điểm không nhìn được.

“Mình thấy cậu hình như hơi quá lời thì phải.”

Tuy Tùng Cương nhỏ giọng nhắc nhở, nhưng Phúc Điền vẫn không mảy may để tâm. Còn nói “Cái loại trình độ thì tầm thường, thái độ lại ngơ ngác, nói cái gì cũng không vào đầu.”

Bởi vì không thể tiếp tục lười biếng, cho nên Tùng Cương liền rời khỏi phòng hành chính tổng hợp trở về văn phòng của mình, sắp xếp một chút sau đó lần thứ hai đi chạy nghiệp vụ. Vội vàng hoàn thành hết công việc, ngoảnh đi ngoảnh lại đã là sáu giờ tối.

Nếu như cứ thường xuyên chạy đến phòng hành chính tổng hợp thì sẽ không được tự nhiên, cho nên Tùng Cương đành phải ngồi nhìn đồng hồ đếm từng giây chờ Khoan Mạt tan ca. Có chút nhàm chán, y liền đi tới ngồi ở bãi cỏ phía trước tòa nhà của công ty, đợi Khoan Mạt đi ra.

Đến khoảng 7h, Khoan Mạt một mình đi cửa chính ra khỏi công ty, hướng về phía ngược lại với Tùng Cương, nhìn thấy thế y cuống quýt đứng dậy đuổi theo sau. Vì tránh không để hần phát hiện, y cố giữ một khoảng cách an toàn nhất định. Tùng Cương cảm thấy mình lúc này thật giống thám tử, trong lòng không khỏi cảm thấy có điểm hưng phấn.

Khoan Mạt ngồi trên xe điện tuyến ngược hướng với nhà của Tùng Cương, qua hai mươi phút hần xuống xe, sau đó đi bộ khoảng năm phút về khu nhà trọ bốn tầng, Tùng Cương để ý, àn, là phòng 306 tầng ba. Mặc dù không cần phải ngay cả nơi hần ở cũng phải biết, nhưng Tùng Cương vẫn là cao hứng đi đến tận cùng.

Lúc quay trở lại xe điện, Tùng Cương vừa chậm rãi bước vừa tự hỏi, hôm thứ sáu Khoan Mạt đem tất cả tiền trên người đưa cho mình, mà khi trở về thì xe điện đã hết tuyến hoạt động, như vậy hần làm sao về nhà được? Điều này làm Tùng Cương vô cùng để tâm.

Y phiền não thật lâu, hay lại tiếp tục đóng giả làm nữ nhân đây? Không thì trực tiếp lấy dáng vẻ bình thường gặp hần, y cũng không muốn nói toạc chuyện mình phần nữ trang cho Khoan Mạt biết, dù sao đây cũng không phải là việc gì về vang cho lắm. Suy đi xét lại, cuối cùng cách tốt nhất vẫn là lấy một thân phận nào đấy cho mình khi giả làm nữ, Tùng Cương lúc đầu muốn nói đó là em gái mình, nhưng nếu chẳng may Khoan Mạt và Phúc Điền nói chuyện có hỏi đến, chẳng phải sẽ lộ mất hay sao, bởi vì Phúc Điền biết rõ gia cảnh nhà y, biết rõ y chỉ có một em trai duy nhất.

Sau khi do dự thật lâu, Tùng Cương quyết định vẫn giả làm nữ đi gặp hần. Đại khái là đứng đợi sẵn ở nhà ga, giả vờ tình cờ gặp nhau, sau đó đem giấy và tiền trả lại, bởi vì vốn dĩ y không thể nói chuyện, thế nên hần cũng không có thể phát hiện ra gì đâu.

Hôm sau, Tùng Cương thuê phòng tại khách sạn cạnh công ty, trước khi đi làm đem giấu toàn bộ quần áo cùng nữ trang vào đó. Còn lại đồ trang điểm thì gửi tại bàn tiếp tân. Sau khi kết thúc công việc y liền chạy vào khách sạn, thay quần áo và trang điểm, để che đi hầu kết, y còn đeo trên cổ một chiếc khăn lụa màu xanh. Ngày hôm nay y sắm vai một tiểu thư diễm đam, đáng yêu, hoàn toàn phù hợp với mùa hè, trang phục cũng đặc biệt lựa chọn màu trắng nhẹ nhàng, tinh tế. Xem xét trang phục từ đầu đến chân, Tùng Cương hít một hơi thật sâu, sau đó mở cửa đi ra ngoài, cứ vậy đến nơi đã định, chờ Khoan Mạt xuất hiện. Cũng may nơi này chỉ có một cửa trạm, cho nên không phải lo chuyện lạc mất đối phương.

Rõ ràng hôm qua 7h Khoan Mạt đã xuất hiện, thế nhưng hôm nay đã tận 8h vẫn không thấy bóng dáng hần đâu, Tùng Cương nghĩ có khi nào hần hoàn thành công việc xong liền tìm một quán bar nào đấy xả hơi, y vẫn là nên trở về hay không thì thân ảnh Khoan Mạt đột nhiên xuất hiện. Tại trạm dừng tàu điện, lúc Khoan Mạt đang chuẩn bị lên xe thì Tùng Cương vội vàng chạy đến nắm lấy tay hần.

“Ah?”

Khoan Mạt quay đầu lại, cảm thấy có chút bối rối. Tóc của hắn có chút dài, người lại hơi gầy, khuôn mặt rất nhỏ, mắt không quá lớn, môi mỏng, ngũ quan thoát nhìn tuy không kém nhưng vẫn là vô cùng bình thường, có thể thấy hắn đối với bề ngoài không mấy bận tâm.

“Cái kia Cô có việc gì không?”

Làm cho Tùng Cương bất ngờ chính là, Khoan Mạt không hề liếc mắt nhìn qua mà vẫn nhận ra y chính là nữ nhân hôm trời mưa. Vì vậy Tùng Cương cuống quýt lấy từ trong túi xách ra bút bi và sổ ghi chép, ở mặt trên viết: (“Hôm thứ sáu rất cảm ơn anh”)

Hắn nhìn tờ giấy một lát, sau đó mới cúi đầu quan sát khuôn mặt Tùng Cương “Ah, cô chính là người hôm đó...”

Tùng Cương mỉm cười, hắn có điểm xấu hổ cúi mặt xuống.

“Chân của cô không có việc gì chứ?”

Lúc đầu Tùng Cương không hiểu hắn đang nói gì, nhưng rất nhanh liền hiểu ra hắn là đang nhắc đến chuyện hôm trước mình đi chân trần, vì vậy liền viết: (“Hôm đấy tôi không sao, thực sự cảm ơn anh rất nhiều, lúc sau anh về nhà bằng cách nào?”)

Hắn nhìn y một lúc, sau đó haha cười khỏ: “Tôi gọi điện cho bằng hữu, thế nhưng một người cũng không tìm được, cho nên đành phải tự đi bộ về.”

Đi bộ về Như này mà nói, nhà Khoan Mạt cách khá xa nơi hai người gặp nhau, đi bộ về nhất định là tốn không ít thời gian và công sức.

(“Anh đi mất bao lâu?”)

Nam nhân do dự một lúc sau đó trả lời: “Cô không cần để tâm, bất quá chỉ mất ba mươi phút thôi.”

Rõ ràng là hắn đang nói dối, Tùng Cương thấy như có dòng nhiệt lưu trào lên trong lòng, trái tim cứ như vậy đập những nhịp thất thường. Đối với Khoan Mạt y chỉ là một nữ nhân xa lạ, nhưng hắn như vậy không cần báo đáp mà cho mình mượn giấy cùng tiền, hơn nữa vì không muốn y lo lắng, bản thân còn cố ý nói dối. Sự cẩn thận chu đáo như vậy làm Tùng Cương cảm động không nói nên lời. Y nhìn không được cảm khái, cái gọi là “người tốt”, hắn chỉ là như vậy đi.

“Cái này cô tan làm về nhà sao?”

Nghe Khoan Mạt hỏi, y viết “Đúng vậy”

(“Bình thường tôi không đi trạm xe này, hôm nay là bởi vì công việc mới tình cờ tới, có thể gặp anh thật là tốt, ngày mai anh cũng sẽ ở chỗ này sao?”)

Khoan Mạt lên tiếng trả lời: “Đúng vậy, tôi từ công ty trở về nhà, ngồi chuyến này sẽ không cần chuyển xe.”

(“Như vậy ngày mai đúng giờ này, có thể thấy anh sao? Tôi muốn đem giày và tiền trả lại cho anh.”)

Nam nhân cuống quýt lắc đầu: “Giày dù sao cũng cũ rồi, cô có thể vứt cũng được, tiền thì thôi, coi như tôi tặng cô, thời gian tan ca của tôi cũng không cố định, rất khó nói mấy giờ mới trở về....”

Tùng Cương viết: (“Tôi sẽ chờ anh”), sau đó mỉm cười, thoáng nắm lấy hai tay Khoan Mạt, cũng không nghe hắn trả lời, vội vàng rời khỏi nhà ga.

Ngày thứ hai, bởi vì hẹn lúc tám giờ tối, vẫn còn nhiều thời gian, cho nên Tùng Cương trước quay trở lại căn hộ thay quần áo rồi mới đi ra nhà ga. Y đến chỗ hẹn trước mười lăm phút, kết quả đã thấy Khoan Mạt ngồi trên ghế, Tùng Cương nghĩ mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, cẩn thận nhớ lại, hôm trước Khoan Mạt rời công ty đi là lúc 7h, nói cách khác, cho dù công việc kết thúc sớm, vì cái hẹn trả đồ mà hắn sẽ phải ngồi đây đợi, y cũng đã nói sẽ đến sớm, vậy mà...nghĩ tới đây, Tùng Cương cảm thấy rất hối hận. Y nhẹ nhàng đến bên cạnh, Khoan Mạt bất chợt ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Tùng Cương, hắn không khỏi giật mình.

“Ah, xin chào.” Khoan Mạt cuống quýt đứng dậy, hơi cúi đầu.”Bởi vì hôm qua thấy cô ra khỏi trạm xe, cho nên tôi còn tưởng cô ngồi xe điện từ bên kia đến đây.”

Vì Khoan Mạt nói vô cùng có lý, nên Tùng Cương chỉ có thể cười cười cho qua.

(“Bắt anh phải chờ lâu như vậy, thật xin lỗi”)

Tùng Cương viết, đối phương không ngoài sở liệu trả lời: “Không có gì cả.” Bởi vì người đàn ông này luôn quan tâm đến cảm nhận của người khác, nên cũng không thể đoán được thực lòng hắn đang nghĩ gì.

Tùng Cương đem túi đồ trong tay đưa cho Khoan Mạt, bên trong không phải đôi giày hắn cho y mượn, mà là đôi giày Tùng Cương mới mua, đôi giày kia lúc phơi, đáy giày lập tức tróc ra một mảng, thoát nhìn có vẻ đã lâu năm, cho nên không chịu được dù chỉ một chút nước mưa. Trong túi còn kẹp thêm ít tiền, đều là do Khoan Mạt lúc trước thoải mái giúp đỡ y, bây giờ trả lại được cho hắn, y cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Khoan Mạt đưa tay nhận đại lấy, tựa hồ cũng không chú ý đó là giày mới, bên trong còn đựng tiền. Tùng Cương cảm thấy nếu hắn biết đây là giày mới, chắc chắn sẽ không nhận, cho nên thấy hắn không chú ý tới thì trong tâm cũng khẽ thở phào, tưởng tượng ra vẻ mặt giật mình của hắn, Tùng Cương cảm thấy vô cùng cao hứng.

“Thực rất xin lỗi, làm cho cô phải để tâm”

Tùng Cương khẽ lắc đầu, sau đó viết: (“Khi đó may mà có anh, cảm ơn rất nhiều.”)

Thấy y khẽ mỉm cười, Khoan mặt lập tức đỏ mặt cúi đầu, thật là một nam nhân hướng nội nha, ngay cả tóc cũng không có dấu vết đã nhuộm qua, nhìn hấn cào cào đầu, Tùng Cương nhìn không được lo lắng, nhìn bộ dạng hấn thế này, đến tột cùng là có hay không cùng nữ nhân qua lại a? Nhưng những động tác lúng túng kia, cũng phản ánh một phần suy nghĩ của hấn, làm cho người khác có cảm giác an tâm kì diệu, nói như vậy, từ lúc công tác, y cũng rất hiếm khi nhìn thấy kiểu người như thế này. Mặc dù ở công ty y cũng có tương đối bằng hữu thân thiết, thế nhưng nếu đã cùng làm việc trong một môi trường thì sẽ không tránh được phải cạnh tranh với nhau, khả năng mở rộng lòng mình là rất ít. Chẳng lẽ những người làm việc ở các bộ phận khác nhau có thể dễ dàng thành thật sao? Đáp án hình như cực kỳ vi diệu. Phúc Điền từng nói, đây là công việc chứ không phải trò chơi, giờ phút này y lại cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt.

“Kia, cái kia ...”

Nam nhân đột nhiên ngẩng mặt lên nói lớn, mặt đỏ ửng trông thật tức cười, Tùng Cương hoảng sợ, vô thức lùi về sau một bước.

“Nhưng. Có thể cho tôi số điện thoại của cô không?” Lời vừa ra khỏi miệng, hấn lập tức nhận ra là mình lỡ lời, Khoan Mặt cuống quýt nói xin lỗi xin lỗi liên hồi, “Cái đó Thật xin lỗi, cái đó mail, cô có thể cho tôi địa chỉ mail của cô không?”

Khoan Mặt cả người run nhè nhẹ, hai tay gắt gao nắm chặt, hơn nữa cả khuôn mặt đỏ ửng giống hệt hầu tử (con khỉ). Nam nhân cần bao nhiêu dũng khí mới nói ra được những lời này, Tùng Cương hoàn toàn có thể hiểu được. Thành thật mà nói, hấn hiện tại đang cực kỳ mất mặt, rõ ràng lúc đầu đã nói cho hấn là y không thể nói chuyện, hấn còn hỏi cái gì điện thoại, bình thường nếu có người đối y thất thố như thế Tùng Cương căn bản sẽ không để vào mắt, nhưng chỉ là với hấn, Tùng Cương vô luận thế nào đều không thể chán ghét.

4. Chương 4

(“Xin lỗi.”) Tùng Cương viết lên sổ, sau đó nam nhân liền tỏ ra vô cùng uể oải. Thế nhưng cho dù nam nhân này có tốt hơn gấp bao nhiêu lần, Tùng Cương cũng không dự định gặp lại hấn trong bộ dạng của nữ nhân, vì thế quyết định không cho hấn địa chỉ mail.

“Rất xin lỗi vì đã làm cô khó xử. Cái đó, thật ngại nhưng mong những chuyện tôi vừa nói cô đừng để tâm”. Nam nhân cúi đầu thoáng cười, “Thực sự không cần để trong lòng”.

Nghe tiếng hấn càng ngày càng nhỏ, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, Tùng Cương cảm thấy như mình vừa làm sai chuyện gì đó, tự nhiên có cảm giác tội lỗi bao quanh lấy. Ngay cả khi đã đi ra khỏi trạm

xe, y vẫn cảm nhận được đường nhìn gắt gao của Khoan Mạt đuổi theo sau bóng lưng mình. Không chỉ quay đầu lại một lần, mỗi khi y nhìn lại nhất định có thể bắt gặp được ánh mắt đang chăm chú dõi theo của Khoan Mạt.

Khi còn bé, y đã từng nhìn thấy một chú chó nhỏ bị bỏ rơi, mặc dù rất muốn mang nó về nhà nuôi nhưng lại không thể nhặt, cứ như vậy đi qua trong lòng lại càng cảm thương, vì thế y không chỉ một lần quay đầu rồi lại quay đầu, hình ảnh lúc này của Khoan Mạt làm y chợt nhớ đến tình cảnh lúc đó.

Một tuần sau khi trả giày và tiền cho Khoan Mạt, Tùng Cương tình cờ đi chung thang máy với hắn. Tuy y có điểm chột dạ, lo sợ chuyện mình giả làm nữ có thể hay không bị lộ, thế nhưng nam nhân này vẫn hoàn toàn không chú ý gì đến dáng vẻ của y, chỉ là chăm chú nhìn bảng điều khiển của thang máy. Không để ý đến hắn, Tùng Cương tập trung nhìn chăm chăm vào mũi chân mình, vì vậy y chợt phát hiện một chuyện rất cao hứng, Khoan Mạt đang đi đôi giày mà y đưa cho hắn, đôi giày da màu đen được thiết kế cầu kì vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, chính vì thế nên dù tây trang hắn xuất hiện không ít nếp nhăn, nhưng nhờ có nó mà Khoan Mạt trở nên khí phái hơn rất nhiều.

“Tối tăng năm rồi.”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói dọa Tùng Cương sợ đến thót tim.

“Cậu không đi ra sao?”

Tùng Cương chú ý tới thì ra chính y cứ ngơ ngác đứng đó, vụng về gật đầu với hắn sau khi ra khỏi thang máy. Chính y cũng cảm thấy thật kì quái, tại sao lại bị hoảng hốt thất thố như vậy, nhưng lày nhận không được nghĩ, lúc này chỉ là lén liếc mắt nhìn, nhưng cảm thấy dường như Khoan Mạt đã lộ ra tâm sự của bản thân, y còn nghe được tiếng hắn khẽ thở dài. Bởi vì không phải là quan hệ quá thân mật, nên y cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng chung quy vẫn cảm thấy có chút không nói nên lời Mặc dù rất để ý, nhưng y cũng không có biện pháp xác nhận, chỉ có thể đi vào phòng kinh doanh làm việc. Dù đã cố gắng không để ý nhưng biểu hiện ảm đạm của Khoan Mạt khiến y cảm thấy chính mình như bị mắc xương cá ở cổ họng vậy, vì vậy sau khi kết thúc công việc tình cờ gặp Phúc Điền ở đại sảnh, y cảm thấy rất miễn cưỡng khi phải chủ động mời Phúc Điền đi ăn. Vốn từ lần trước nghe Phúc Điền oán trách kêu ca lâu như vậy xong, y kỳ thực đối với việc đi ăn cùng Phúc Điền cũng có điểm bài xích, thế nhưng vì muốn biết chuyện của Khoan Mạt, y cũng đành ủy khuất bản thân mình một chút vậy. Những quán thông thường họ hay lui tới giờ này đã chật cứng khách, cho nên bọn họ không thể làm gì khác hơn là đi tìm một quán khác ở gần đây.

“Nói như vậy, phòng kinh doanh của cậu cũng có người bị giảm biên chế?”

Tùng Cương không đáp để nghĩ cách nhấn mạnh vào trọng tâm chủ đề mà y đang bận tâm, Phúc Điền miệng nhồm trứng cuộn nước sốt hàm hàm hồ hồ nói: “Là Hoang Quyên đi?”

“Cậu biết hắn sao?”

“Cậu nói cái gì? Cậu quên mất hắn chính là người mà lúc chúng ta vào công ty đã chỉ đạo nhân viên sao?”

Hắn chắc là bởi vì tạo ra khe hở với ba hợp đồng công ty, nên mới bị ép chịu trách nhiệm đi?”

“Cậu ngay cả chuyện hợp đồng cũng biết?”

Phúc Điền đắc ý hừ một tiếng: “Tôi ở phòng kinh doanh có gặp Cương Lâm, cho nên đương nhiên những việc riêng ở bộ phận này cũng biết.”

Nghe được tên Cương Lâm, Tùng Cương có chút hiểu ra, Phúc Điền rất yêu thích người nào có khuôn mặt xinh đẹp. Cương Lâm là người có tướng mạo đẹp, tính cách cũng rất lãnh đạm, hơn nữa lòng tự trọng cao thần kỳ, chỉ cần mỗi lần vào phòng rửa tay, không đủ 15 thì tuyệt đối không trở về, nhưng được một điểm là cô ta trang điểm vô cùng hoàn hảo. Cách đây không lâu cô ta còn cùng Cát Điền phòng kinh doanh hẹn hò, Tùng Cương cũng không có nghe nói qua bọn họ đã chia tay, mặc dù cảm thấy nữ nhân này có lẽ là bắt cá hai tay, thế nhưng y cũng không định nói ra, bởi vì lăm mồm gây chuyện phá rối người khác, không bằng âm thầm ở bên cạnh thưởng thức.

“Bọn tôi ở bên này cũng định giảm biên chế một người.”

Nghe Phúc Điền nói, Tùng Cương chợt có dự cảm xấu hỏi “Là ai vậy?”

“Chính là Khoan Mạt.”

Tùng Cương ồ một tiếng, một hơi uống hết nửa cốc bia.

“Tiểu tử kia phạm sai lầm gì sao?”

“Đương nhiên là có, hắn ở cuộc họp nội bộ đưa lên báo cáo sai về dự toán ngân sách của công ty.”

Tùng Cương có điểm không giải thích được, “Nhưng là ở phía trên đề giao dự tính báo cáo cũng không phải do cậu là chủ nhiệm tối xác nhận trước sao?”

Phúc Điền lập tức lộ ra vẻ mặt lúng túng, “Thế nhưng phạm sai lầm chính là hắn, hơn nữa một ngày tôi phải xử lý không biết bao nhiêu văn kiện, làm thế nào có khả năng xác nhận những con số kia đây. Mặc dù là lúc đề giao, tôi có cũng chỉ là nhìn thoáng qua, cái này hắn là phải do phó thủ trưởng trước đó cần thận xác nhận nó!”

Dù có mượn cớ thế nào, thì ngu ngốc cỡ nào cũng thấy rõ ràng là Phúc Điền đang đổ trách nhiệm cho Khoan Mạt. Tuy rằng từ trước đến nay nam nhân này vẫn là cực kỳ xảo quyệt, Tùng Cương cũng cảm thấy không phải cùng hắn làm việc thì sẽ không khiến bản thân khó chịu, vì thế luôn là cười khổ làm bộ như nhìn không thấy, nhưng chỉ có lần này, Tùng Cương thực sự tức giận.

“Nói như vậy tên Khoan Mạt này không phải rất đáng thương sao?”

Nghe Tùng Cương chỉ trích, Phúc Điền có chút lúng túng: “Suy nghĩ cẩn thận mà nói, bị tôi lợi dụng cũng là do tiểu tử này quá ngốc nghếch, biết rõ tôi trốn tránh trách nhiệm mà cũng không biết vì bản thân mình mà tìm một cái cớ. Có lẽ mọi người cho rằng hắn như vậy là nam tử khí khái, nhưng với tôi, đây cũng chỉ là một loại trốn tránh mà thôi. Nếu không phải trách nhiệm của mình, liền đối diện thẳng với tôi mà phủ nhận!”

Phúc Điền tự coi mình là đúng nói khiến cho Tùng Cương chỉ nghe thôi cũng cảm thấy ghê tởm.

“Tuy là lần này do sai lầm để cho hắn bị xuống chức, thực ra bộ phận nhân sự cũng vẫn theo dõi hắn. Nói thẳng, ta hi vọng hắn cứ như vậy bị sa thải ngay lập tức, rút đến một nơi mà ta không thấy. Ah, nếu không thì bị đưa đến chi nhánh công ty cũng không tồi....”

Ha ha, Tùng Cương cười một tiếng uống cạn bia, vị đắng chua tràn ngập khoang miệng.

Hôm đó, Tùng Cương hướng mọi người trong công ty chào hỏi xong, liền trực tiếp từ chỗ khách hàng trở về căn hộ của mình. Buổi chiều 7h là lúc đông đúc nhất, y một bên vừa né tránh người chen lấn cùng cảm giác ẩm ướt của mồ hôi, một bên tận lực chú ý quan sát ngoài cửa sổ. Khi xe điện dừng ở rất trạm gần nhất với công ty, Tùng Cương vô tình nhìn thấy Khoan Mạt ở trạm đối diện. Có lẽ là đang chờ tàu điện đi, hắn ngồi ở trên ghế, không biết có phải hay không hẹn gặp người nào mà thấy chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào cổng cầu thang.

Qua hai ngày, Tùng Cương vì chuẩn bị cho ngày thứ hai phải đệ trình văn kiện, vì thế từ chỗ khách hàng vội vã chạy lại công ty, lúc xuống xe lẫn cùng mọi người, y lại thấy Khoan Mạt giống như lần trước lẳng lặng ngồi ở ghế của trạm xe, cho dù sau khi trở lại công ty, Tùng Cương đối với chuyện của Khoan Mạt vẫn là cảm thấy không yên lòng. Sau khoảng một tiếng hoàn chỉnh lại văn kiện cho tốt, đem tới bộ phận đóng dấu đặt trên bàn trưởng phòng, y liền rời công ty, lúc này đã là 9h tối. Khi đi qua cửa kiểm vé định vào trạm xe, Tùng Cương đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vì vậy đi tới hướng ngược lại. Y chậm rãi đi xuống cầu thang, quả nhiên gặp được ánh mắt kia. Cùng với một giờ trước như nhau vững vàng nhìn chăm chú vào cổng cầu thang. Tùng Cương liền quay đầu đi, y có cảm giác Khoan Mạt chính là chờ nữ nhân do mình đóng giả, lúc hắn hỏi địa chỉ mail, Tùng Cương ít nhiều đã nghĩ đến, thế nhưng cuối cùng cho rằng nếu như không gặp mặt thì hắn sẽ rất nhanh quên đi.

Cho dù đứng ở hướng ngược lại, cũng có thể thấy được thân ảnh đơn độc của hắn. Lúc ngồi trên xe điện, từ xa nhìn Khoan Mạt, Tùng Cương đột nhiên cảm thấy xót xa. Y rất muốn nói chạy đến trước mặt nói cho hắn biết, mặc kệ có chờ đợi bao lâu, nữ nhân mà hắn tìm cũng sẽ không xuất hiện, từ lúc đem trả lại giấy cho Khoan Mạt, Tùng Cương đã quyết định không bao giờ giả nữ nữa. Y nhin không được nghĩ, hắn rốt cuộc định đợi đến lúc nào đây? Nữ nhân không thể nói chuyện kia rõ ràng là không có khả năng xuất hiện. Tưởng tượng đến hình ảnh nam nhân này vì chờ đợi người sẽ không thể xuất hiện kia, mấy ngày đều đợi ở trạm xe, Tùng Cương vô hình cảm thấy thật tịch mịch.

Liều mạng làm việc, đến 5h y cũng đã xuất thần hoàn thành hết công việc, khéo léo từ chối lời mời đi uống rượu của đồng nghiệp, vội vã chạy về nhà, hỏa tốc tắm rửa và thay quần áo. Lần này y mặc một chiếc váy trắng kết hợp với khăn quàng cổ, chân cũng đi một đôi giày cao gót màu trắng, sau đó cấp tốc trang điểm rồi vội vã chạy đi.

Y quyết tâm gặp lại Khoan Mạt một lần, vì thế mới lần thứ hai giả nữ. Hôm qua y cũng đã nghĩ xong kịch

bản cho tôi nay. Nếu như Khoan Mạt tỏ ý muốn gặp mặt, hoặc là muốn cùng y gặp gỡ, vậy cứ nói mình tháng sau sẽ kết hôn... Nếu nói chính mình sau khi kết hôn sẽ chuyển đến sống ở một nơi xa khác, như vậy Khoan Mạt hẳn sẽ mất hết hi vọng đi? Tự làm thì tự chịu. Cứ như vậy mà nói, y cũng không vì tưởng tượng đến cảnh Khoan Mạt do tìm y mà kiên trì ngồi đợi ở trạm xe mà cảm thấy đứng ngồi không yên.

Buổi tối 7h, Tùng Cương vội vã đi đến trạm xe gần công ty. Dù đã đi tới khoảng cách vô cùng gần, nhưng cái nam nhân kia vẫn chỉ chăm chăm nhìn vào cửa chỗ cầu thang mà không phát hiện ra y. Bởi vì không thể chủ động bắt chuyện với hắn, nên Tùng Cương tự thuyết phục chính mình..... cứ tự nhiên như vậy, đi qua trước mặt Khoan Mạt. Thế nhưng dù đã đi lên cầu thang, y thủy chung vẫn không nghe thấy tiếng bắt chuyện. Rốt cuộc cũng đi ra khỏi trạm xe, y đột nhiên cảm thấy chính mình không còn chút sức lực nào. Cho rằng hắn đợi y có lẽ là do y hiểu lầm, người hắn đợi có thể là người khác đi? Cũng có khả năng là hắn chỉ đơn thuần ngồi đấy, vừa nghĩ đến chính mình cố ý mặc nữ trang đến để làm hắn chết tâm, Tùng Cương liền cảm thấy vô cùng mất mặt.

Đang định quay lại hướng khác để bắt xe về nhà, y đột nhiên giật mình phát hiện Khoan Mạt đứng ngay gần đấy, điều này làm Tùng Cương cơ hồ thất thanh kêu lên.

“Cái này.... Xin chào.” Nam nhân thở hổn hển nói.

Bởi vì đột nhiên phát triển quá sức tưởng tượng nên nhất thời y không thể ép ra được khuôn mặt tươi cười, chỉ có thể mập mờ gật đầu.

“Thật cao hứng vì có thể gặp lại cô lần thứ hai.”

Khoan Mạt mỉm cười làm những dấu tay kì quái trước mặt Tùng Cương. Vì không hiểu những động tác này có ý nghĩa gì, Tùng Cương cảm thấy đầu y như muốn nổ tung, thấy phản ứng chậm chạp của y, Khoan Mạt lộ ra biểu tình hoang mang.

“Cái này... Tôi, cô xem không hiểu sao?”

Tay hắn vẫn tiếp tục làm những hành động kì quái, lúc này Tùng Cương mới đột nhiên tỉnh ngộ, hắn đây là đang sử dụng ngôn ngữ bằng tay. ... Khoan Mạt hình như cho rằng, nếu không thể trực tiếp nói chuyện bằng miệng, lấy tay cũng có thể giao tiếp.

Tùng Cương lấy sổ từ trong túi xách, sau một hồi suy nghĩ viết:

(“Tôi năm ngoái do bị bệnh mới gây ra biến chứng là tạm thời không thể nói được, vì thế tôi không hiểu về ngôn ngữ ký hiệu bằng tay.”)

Nhìn y viết, Khoan Mạt xấu hổ nói: “A, thì ra là như vậy, thực sự rất xin lỗi...”

Thấy biểu tình ỉn rừ của hắn, Tùng Cương trái lại cảm thấy thật ngại, y cũng không có ý định trách cứ

Khoan Mạt.

(“Cảm ơn anh đã quan tâm”)

Thấy y viết vậy, nam nhân thở phào nhẹ nhõm vượt ngực: “Cái này, cảm ơn giày của cô. Tôi lúc trở về mới phát hiện đó là hàng hiệu, thật vô cùng ngạc nhiên. Cô làm như vậy khiến tôi cảm thấy rất ngại, vì thế vô luận thế nào cũng muốn cảm ơn cô.” Khoan Mạt khẽ cười, di di gót chân, “Đi thực vô cùng thoải mái, vì thế hầu như mỗi ngày tôi đều đi nó.”

Tùng Cương khẽ mỉm cười, trong lòng âm thầm nói, ta đương nhiên là biết chứ.

“Cái này Tuy nói là đáp lễ thì có hơi kì quái, chẳng qua nếu tí nữa cô không bận, thì có thể có thể cùng nhau đi ăn một bữa cơm không?”

Tùng Cương đang muốn cự tuyệt thì nháy mắt bụng y đột nhiên “ọc ọc” kêu đói, mặt thể diện như vậy làm mặt y đỏ bừng, còn Khoan Mạt đang khấn trương cũng thả lỏng được một chút. ” Tuy rằng tôi không biết nhà hàng nào đặc biệt cao cấp nhưng có biết một chỗ ăn rất ngon, chúng ta đi thử nhé?”

Nếu như đi ăn cùng nhau sẽ làm hấn nuôi hi vọng, thế nhưng dứt khoát cự tuyệt mà nói cũng sẽ làm tổn thương hấn, phải làm thế nào mới đúng, Tùng Cương cũng không đoán được. Cuối cùng kết quả là y vẫn là không có cách nào cự tuyệt lời đề nghị của hấn.

5. Chương 5

Khoan Mạt đưa y đến một hàng ăn xập xệ đến mức người ta chỉ thấy thôi đã mất hứng. Nếu như y thực sự là phụ nữ, nói không chừng chỉ cần nhìn thấy cửa quán thôi là đã quay đầu bỏ chạy rồi. Đã không phải là đi với bạn bè, mà là đi với phụ nữ, nhất là người mà mình có ấn tượng tốt thì chỉ ít hấn cũng nên tìm một nơi trang nhã hơn một chút chứ. Đương nhiên là Tùng Cương cũng không thể nào kiến nghị với hấn.

Nghe Khoan Mạt hỏi muốn uống gì, y không chần chừ mà quyết định gọi bia. Tùng Cương đã nghĩ đến nếu như là nữ nhân bình thường có lẽ chọn trà Ô Long sẽ tốt hơn nhiều, thế nhưng đối phương không phải đưa y đến nhà hàng cao cấp gì, vì thế cũng không cần thiết phải giữ khách khí.

Mặc dù cửa hàng trông tồi tàn, ấn tượng ban đầu vô cùng kém, nhưng đúng như lời Khoan Mạt giới thiệu, đồ ăn ở đây có thể nói là phi thường mỹ vị, mang đến hương vị ấm áp như một gia đình, vô cùng phù hợp ý thích Tùng Cương.

Trong lúc ăn, bọn họ cũng không có nói chuyện nhiều với nhau, cùng lắm cũng chỉ là Khoan Mạt hỏi có hợp với khẩu vị hay không, mà y cũng chỉ có thể gật đầu. Sau một lúc, bồi bàn đưa lên một đĩa cá chiên sốt làm y không biết nên bắt đầu thế nào. Đối phương thấy vậy liền hỏi: “Để tôi giúp cô nhé?” Tùng Cương cũng không tỏ ý gì, chỉ đơn giản gật đầu, Khoan Mạt liền cẩn thận giúp y bỏ đi xương cá, một lúc sau đã

gỡ xong toàn bộ. Nhìn thấy động tác thành thực của hắn khiến Tùng Cương ngạc nhiên đến mức phải lấy sổ ra viết: (“Thật lợi hại!”)

Hắn có điểm xấu hổ cười cười, “Nhà của tôi ở cửa khẩu cảng, cho nên trong bữa ăn luôn có món cá. Mẹ tôi tuy là người không bao giờ để tâm những việc nhỏ nhặt, nhưng đối với việc ăn cá như nào lại vô cùng tỉ mỉ chỉ bảo, vì vậy nếu chỉ nói đến cách ăn cá, tôi tin rằng mình không thể thua bất cứ người nào.”

Khuôn mặt đắc ý của Khoan Mạt làm Tùng Cương cảm thấy vô cùng đáng yêu. Tuy rằng người này không đẹp trai, hơn nữa còn đưa y đến cái quán trông tồi tàn từ trong ra ngoài thế này, nhưng con người hắn tuyệt không tệ, ở cùng hắn một chỗ làm người bên cạnh cảm thấy phi thường nhẹ nhõm tự tại.

Tùng Cương ăn cá mà Khoan Mạt đã giúp y bỏ xương, cảm thấy phi thường ngon. Y vừa ngẩng đầu lên, vừa vặn cùng đường nhìn với nam nhân, hắn cuống quýt rời đi ánh mắt, y động tác cũng rất không tự nhiên, cúi đầu sau đó lại ngẩng lên, kết quả vẫn là đụng phải ánh mắt của Khoan Mạt, bữa ăn đột nhiên trầm mặc, cũng bởi đối phương một mực nhìn y không dời. Phát hiện ra điểm này, Tùng Cương lập tức phát hoảng, mặc dù lông mao trên người y tương đối ít và mỏng, chỉ cần hai ngày cạo râu một lần là được, hơn nữa trước khi đến y có cẩn thận chăm sóc, thế nhưng vẫn nhìn không được chú ý, liệu mặt y có hay không lưu lại dấu vết gì, hoặc là có hay không trong lúc vô ý đã làm ra những cử chỉ nam tính.

Bỗng dưng có cảm giác khẩn trương không nói ra lời làm Tùng Cương ăn xong cá liền hạ đũa luôn. Lúc y lần thứ hai ngẩng đầu lên thì Khoan Mạt đã không còn nhìn y nữa mà cúi đầu yên lặng ăn cơm, so với nam nhân bình thường mà nói, hắn sử dụng dụng cụ ăn tương đối tinh tế cao nhã.

Khi ăn xong đã là 9h tối, bởi vì Khoan Mạt kiên trì nói muốn mời y, nên Tùng Cương để hắn thanh toán. Y biết trường hợp như thế này, nếu như nữ nhân biết tế nhị để nam nhân mời mà nói, đối phương sẽ cảm thấy tương đối thoải mái, vì thế Tùng Cương cũng không nhiều lời, chỉ là lúc ra đến cửa quán đưa cho Khoan Mạt tờ giấy viết (“Cảm ơn anh!”) và mỉm cười.

Hai người cứ tự nhiên như vậy mà đi ra trạm xe. Nam nhân càng ngày càng trầm mặc, Tùng Cương thì cảm thấy nếu cái gì cũng không nói mà cứ thế tạm biệt ở trạm xe, không cần phải nói với hắn y sắp kết hôn, chuyển nhà gì gì đó cũng là một cách kết thúc tốt đẹp.

Dù cứ như vậy chia tay, Tùng Cương cũng đã có dự định lần thứ hai giao tiếp với Khoan Mạt. Lần này y sẽ mặc âu phục bắt chuyện với hắn, vì phòng hành chính tổng hợp với phòng kinh doanh không có bộ phận giao nhau, nên Tùng Cương chỉ cần đi ra cửa hàng mà Khoan Mạt hay đến rồi làm bộ vô tình nhìn thấy hắn, sau đó cứ tự nhiên nói, ah, vậy cậu cũng là làm cùng công ty với tôi đi? Y cũng không có ý niệm gì khác trong đầu, chỉ là hy vọng có thể cùng Khoan Mạt thoải mái nói chuyện với nhau.

“Cái này ...”

Nghe thấy tiếng hắn, Tùng Cương trầm nghĩ rốt cuộc là vẫn xảy ra như dự đoán. Y căng thẳng chuẩn bị toàn bộ tinh thần để đối mặt với hắn.

“Cái này ...”

Thế nhưng những lời kể tiếp vẫn mãi không có xuất hiện, Tùng Cương bởi vì hắn nói không ra lời mà có chút gấp gáp.

“Cái này”

Lập đi lập lại những lời này một lúc, Khoan Mạt sắc mặt trắng bệch, lão đảo ngời xồm bên lề đường. Tùng Cương cuống quýt chạy qua, viết nhanh lên sổ: (“Anh không sao chứ?”)

“Ah, tôi không sao, thật là ngại.” Khoan Mạt cố đứng lên nhưng cơ thể vẫn có chút run rẩy. “Từ lúc học trung học kiểm tra đọc thuộc lòng tiếng anh đến nay, tôi cũng không có khấn trương như thế. Khi đó tim đập nhanh đến mức lợi hại, mọi người đều cảm thấy chán ghét.”

“Cô có thể nói cho tôi biết tên của cô không.”

Thanh âm Khoan Mạt run rẩy, Tùng Cương có điểm hoang mang nhìn kĩ hắn.

“Không được sao?”

Thì y cũng đang định cự tuyệt hắn mà, nhưng nếu ngay cả tên cũng không nói cho hắn thì thật có điểm quá đáng, mà y lại cũng không thể nói ra tên thật của mình, nhìn thấy ánh mắt như cầu khẩn của hắn, Tùng Cương đành viết:

(“Giang Đăng Diệp Tử”)

“Là Giang Đăng Diệp Tử ah, tôi là Khoan Mạt” Vẫn chăm chú nhìn vào các ngón tay của Tùng Cương, Khoan Mạt cười nhẹ, “Chúng ta đã gặp nhau bốn lần, ngay cả tên cũng không biết thì thật rất kỳ quái.”

Nghe hắn thành thật như vậy, Tùng Cương khẽ mỉm cười.

“Chúng ta có thể làm bạn bè với nhau không?” Trong lúc không khí đang thoải mái, Khoan Mạt đột nhiên nói, “Xinh đẹp như Giang Đăng tiểu thư chắc hắn đã có đối tượng gặp gỡ, đã như vậy, nếu không làm phiền đến cô....”

Tùng Cương không có cách nào gạt đầu.

“Làm bạn bè cũng không được sao?”

Bạn bè Đó là một loại quan hệ vô cùng tinh tế. Đối phương cũng không có nói muốn xen vào cuộc sống của y, thế nhưng nếu đã quyết định không tiếp tục mặc nữ trang, y cũng không muốn lấy dáng vẻ này gặp mặt lại Khoan Mạt, vì thế Tùng Cương vẫn là kiên quyết cự tuyệt, tay nắm chặt chiếc bút.

“Như vậy, dù chỉ là trao đổi mail cũng không được sao?”

Tay Tùng Cương ngừng lại.

“Một ngày một lần, không, một tuần một lần là đủ rồi.”

Nếu như chỉ là qua mail, sẽ không cần cùng hắn nói chuyện hay gặp mặt, Tùng Cương chăm chú nhìn Khoan Mạt, nam nhân này có thể mỗi ngày tại trạm xe đợi người không biết có thể xuất hiện hay không như y, hình như với một chú chó lớn có chút giống nhau, y có nên đặt tiền cược tại nơi nắm chắc phần thua như vậy với một tên gốc bầm sinh hay không đây. Kết quả cuối cùng cũng vẫn là chứng minh sự nghiêm túc của hắn đi?

Tùng Cương xé một tờ giấy, viết địa chỉ mail rồi đưa cho hắn. Cùng với việc bây giờ mặt đối mặt cự tuyệt hắn, rồi thấy biểu tình bí ẩn của hắn, còn không bằng trong mail kết thúc một cách nhẹ nhõm. Với Tùng Cương mà nói, y chỉ là chọn cách tương đối có lợi cho mình, nhưng Khoan Mạt trái lại lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như điên.

“Cảm ơn.” Khoan Mạt coi tờ giấy như là bảo vật mà cất vào ví da.

Ở cửa soát vé chia tay, Tùng Cương đi tới trạm xe hướng ngược lại. Khoan Mạt đứng ở trạm xe đối diện, ánh mắt hai người vừa mới gặp nhau, Khoan Mạt liền cố sức vẫy tay, bởi vì ngại ngùng nên Tùng Cương chỉ là thoáng vẫy lại.

Đến khi ra khỏi trạm xe y vẫn cảm nhận được ánh mắt Khoan Mạt đuổi theo phía sau, thẳng đến lúc tàu điện đến, không còn cách nào nhìn tiếp mới thôi. Không lâu sau, điện thoại báo nhận được mail. Là một địa chỉ lạ, Tùng Cương đang suy đoán là ai, mở ra xem, thì ra là của Khoan Mạt.

“Cảm ơn cô đã dành cho tôi một ngày rất thú vị, mặc dù nói ở trước mặt có chút ngại, nhưng thật sự đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người xinh đẹp như cô.”

Cầm di động đứng trong tàu điện, Tùng Cương nhìn không được mặt đỏ bừng, y biết rõ Khoan Mạt viết như vậy tuyệt không phải là khua môi múa mép, vừa nghĩ đến vẻ mặt hắn khi viết ra những dòng này, y vì ngượng ngùng mà toàn thân đổ mồ hôi, liền lập tức trả lời.

(“Tôi mới là người nên nói cảm ơn, anh mang đến cho người khác cảm giác được chăm sóc và vô cùng ấm áp, cùng một chỗ với anh tâm tình thật thoải mái.”) Gửi tin xong, Tùng Cương thoáng cười khẽ.

Mùa hè trôi qua, buổi sáng mùa thu đã có thể cảm nhận được cái rét lạnh thấu xương. Tùng Cương sau lần thứ ba tắt chuông điện thoại, cuốn chăn quanh người, đúng lúc này điện thoại vang lên, y nhìn cũng không thèm nhìn, kết quả cuối cùng vẫn là không tình nguyện nghe máy.

“Buổi sáng tốt lành.” Thanh âm mang theo tiếng cười vang vọng mơ hồ trong đầu.

“Điện thoại vang lên mười lần mới nhắc máy là kỉ lục cao nhất đi? Lại tiếp tục nói nữa sẽ muộn giờ mất. Tôi phải đi làm đây. Tạm biệt cô nhé.” Cúp điện thoại. Tùng Cương lười biếng từ trên giường bò dậy, vừa đánh răng vừa gửi mail.

(“Anh không cảm thấy sáng sớm hôm nay rất lạnh sao? Thật ra tôi vẫn còn muốn ngủ thêm một lát”) Gửi thư xong, y đang pha cà phê thì nhận được mail mới.

“Thời tiết quả thực rất lạnh, khi ngủ cô nhớ cẩn thận chú ý, nếu không sẽ rất dễ bị cảm mạo.”

Tùng Cương vừa uống cà phê vừa trả lời: (“Không phải tôi tự khen đâu nhưng mà mấy năm gần đây tôi cũng không có qua cảm mạo lần nào, người nhà cũng đều hỏi tại sao tôi chẳng bao giờ mắc phải cái gì, cái gì cảm mạo?”) Sau khi gửi mail, Tùng Cương chỉnh lại quần áo đầu tóc cẩn thận, cầm lên ví da, đúng lúc này có mail mới đến.

“Người nói mình như thế cũng rất hiếm thấy, theo cảm nhận của tôi, tôi thấy cô là một nhân viên tương đối ưu tú.”

Ra khỏi nhà, Tùng Cương vừa đi vừa trả lời: (“Vì sao anh0 cảm thấy tôi là người ưu tú? Tôi thấy tôi đưa đại chỉ mail cho anh cũng rất là tùy tiện nha?”)

Qua cửa soát vé, Tùng Cương lên xe, trong tàu điện chật ních toàn người với người, mặc dù nghe thấy tiếng chuông báo có tín hiệu, nhưng lúc này y một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể đợi sau khi xuống xe rồi đọc.

“Tôi không cho là như vậy, chỉ cảm thấy cô so với tưởng tượng thẳng thắn hơn rất nhiều, sắp tới công ty rồi, tôi sẽ sớm gửi mail lại cho cô, hãy cố gắng làm việc nhé.”

Tùng Cương cất di động vào túi, Khoan Mạt là người rất nghiêm túc, vì thế tại công ty không bao giờ gửi mail. Mặc dù đang trong giờ làm việc không được gửi mail cá nhân là quy tắc cơ bản, nhưng cũng có không ít người ngay cả cái quy định cơ bản này cũng không thể tuân thủ theo. Thành thật mà nói, Tùng Cương lúc có bạn gái, thỉnh thoảng cũng sẽ gửi mail trong giờ làm việc.

Kỳ thực chuyện này không cần phải lo lắng đến mức cứng nhắc, chỉ cần không gây phiền toái cho người khác, không làm người khác phát hiện thì cũng sẽ không có vấn đề gì cả. Thế nhưng khi nghĩ đến hẳn là người siêu cấp nghiêm túc, Tùng Cương cũng bất khả tự nghị cảm thấy bản thân phải nghiêm túc hơn mới được.

Từ lúc y nói địa chỉ mail cho Khoan Mạt, hẳn liền bắt đầu thường xuyên gửi mail cho y, và tần số cũng không phải là một lần một ngày nữa. Lúc đầu Tùng Cương dự định sau vài lần trao đổi mail thì sẽ cự tuyệt, bảo hẳn không cần tiếp tục gửi mail, nhưng loại phương thức trao đổi này so với trong tưởng tượng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thế nên bất tri bất giác bọn họ đã kéo dài gần một tháng, hơn nữa không thể từ chối hẳn một phần cũng là do Khoan Mạt từ đầu đến cuối không có nói qua là “Anh yêu em” hoặc là “Tôi muốn gặp cô” hay đại loại lời tỏ tình nào.

Việc thường xuyên nhắn tin qua mail này làm người ta có cảm giác như một người bạn, vừa kì diệu vừa hài hòa, Tùng Cương sau khi chia tay với người yêu, bạn bè thuở nhỏ cũng dần xa cách, không khỏi xuất hiện cảm giác tịch mịch. Hơn nữa Khoan Mạt chỉ cần y không trả lời mail liền tuyệt đối không tiếp tục gửi, hoàn toàn có thể tự chủ cảm xúc, chính điểm này của hắn làm Tùng Cương vô cùng thoải mái.

Khoảng chừng từ hai tuần trước, hắn bắt đầu phụ trách gọi điện thoại giục y rời giường, lúc đấy Tùng Cương nói trong mail (“Tôi sáng sớm không thể mở nổi mắt, vì vậy hôm nay thiếu chút nữa là đi làm muộn.”), sau đó Khoan Mạt trả lời “Vậy để buổi sáng tôi gọi điện giục cô dậy nhé.”, Tùng Cương liền cười (“Vậy bây giờ sáng mai anh đánh thức tôi nhé.”), kết quả đối phương trả lời “Tất nhiên là được rồi, nhưng tôi không biết số điện thoại của cô.”

Vì đã cùng nhau trao đổi mail ba tuần, nên Tùng Cương vẫn cho rằng đối phương đã biết số của y, sau một hồi do dự không biết là nên hay không cho hắn số điện thoại. Mặc dù y cũng không hi vọng hai người có giao tiếp nào vượt quá việc trao đổi qua mail, thế nhưng hành động Khoan Mạt từ xưa đến nay luôn cực kì lễ độ đúng mực, nếu cho số y, chắc chắn hắn cũng sẽ không tùy tiện gọi loạn tới. Kết quả vẫn là Tùng Cương cho hắn số của mình, quả đúng như y dự đoán, trừ buổi sáng gọi điện kêu y thức dậy, Khoan Mạt cho tới bây giờ cũng không gọi đến vào những lúc khác.

Bọn họ bây giờ mỗi ngày gửi mail cho đối phương khoảng ba bốn lần. Nội dung đại khái là đã ăn chưa, trên đường nhớ mua quyển sách này nọ, toàn chủ đề băng quơ, nhưng thành thật mà nói, Tùng Cương cảm thấy khá hứng thú. Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt đối phương, cho dù chỉ là những dòng thăm hỏi vớ vẩn, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được sự ôn nhu chăm sóc của hắn. Mỗi lần đọc mail của hắn, Tùng Cương tự nhiên liền nở nụ cười, cảm giác ấm áp tràn ngập đến tận đáy lòng.

6. Chương 6

Ngoài việc sử dụng các thuật ngữ của nữ nhân, những cái khác Tùng Cương đều thoải mái bộc lộ tính cách thật của bản thân, việc này cũng là để phá vỡ hình tượng hoàn hảo của y trong mắt Khoan Mạt. Y cũng không chắc đây có thể tính là thành quả hay không nhưng càng ngày sự bồn khoăn vụng về của hắn giảm đi từng bậc, gần đây thỉnh thoảng còn nói những lời làm Tùng Cương không cười nổi. Những lúc này Tùng Cương thường không khách khí, hoặc là nói thẳng (“Một chút cũng không buồn cười”), sau đó Khoan Mạt sẽ cực kỳ chột dạ trả lời “Không buồn cười thật sao?”, làm Tùng Cương không nhịn được phải bật cười.

Vừa bước chân vào công ty Tùng Cương đã bị đồng nghiệp là Diệp Sơn lôi đi. Cũng vì đối phương hướng y khóc lóc kể lể rằng tí nữa sẽ phải đệ trình tư liệu mà làm thế nào cũng không kịp, vì thế mong y hỗ trợ làm cùng. Những tài liệu này đáng ra phải chuẩn bị hoàn hảo từ hôm trước, thật ra chuyện này cũng không có liên quan gì đến Tùng Cương, nhưng dù sao y cũng không thể để mặc ánh mắt rưng rưng như cầu xin của Diệp Sơn.

Nếu chỉ nhờ vào máy của văn phòng mà photocopy thì không còn kịp nữa nên Tùng Cương và Diệp Sơn đi xuống phòng photocopy ở tầng một. Bước vào mới phát hiện đã có người đến sớm hơn bọn họ, đối phương chính là Khoan Mạt. Nếu như là bình thường, Tùng Cương nhất định sẽ cẩn thận lúc đối phương không chú ý tới mà thoải mái quan sát hắn, nhưng ngày hôm nay hắn cũng không có lòng dạ nào làm thế. Bọn họ đã sử dụng bốn trong số năm máy photocopy, tất cả đều đang hoạt động hết công suất. Ngay cả như vậy, để trong ba mươi phút photo một tập tài liệu dài ba mươi trang thành năm mươi bản, việc này là không có

khả năng làm được.

“Trong này vẫn còn máy bỏ trống đấy.” Khoan Mạt nhường một máy photo cho bọn họ sử dụng, Diệp Sơn đứng cạnh máy mà muốn khóc.

“Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Tài liệu không phải là được giao về từ hôm trước để chuẩn bị cho tốt sao?”

“Tôi không biết.”

Trả lời một cách cam chịu.

“Cái gì mà không biết? Sao cậu lại có thể sơ ý như vậy.”

“Người sơ ý là Cương Lâm!” Diệp Sơn tức giận kêu lên, “Ngày hôm qua tôi rõ ràng có nói cho cô ta, mỗi bộ tư liệu 30 trang, in thành 50 bộ, trước sáng sớm ngày mai phải chuẩn bị cho tốt, thế rồi sáng sớm hôm nay cô ta nói cô ta căn bản không có nghe thấy tôi nói, lúc tôi nổi giận thì cô ta lại bắt đầu khóc, kết quả là trưởng phòng cũng hoài nghi, bảo tôi chưa nói cho Cương Lâm.”

Như vậy, trước kia bên cạnh Cương Lâm cũng xảy ra việc có hay không tiếp nhận rồi đặt hàng tranh chấp, lần đó may là khách hàng trước đó đã xác nhận một lần nên cũng không gặp phải trở ngại gì. Thế nhưng Cương Lâm kiên trì nói không có thu được đơn đặt hàng, người phụ trách thì khẳng định là đã nói cho cô ta, cuối cùng chuyện này chỉ có thể mập mờ mà không giải quyết được, không biết cuối cùng rốt cuộc là ai chịu trách nhiệm.

“Cô ta là người cực kỳ vô trách nhiệm, xảy ra chuyện gì thì luôn trốn tránh để không liên quan đến bản thân.” Diệp Sơn lấy khăn che mặt, hít hít mũi.

“Cái này” Phía sau lưng truyền đến tiếng nói có chút lo lắng, quay lại thấy Khoan Mạt đang ngơ ngác đứng đó “Nếu như hai người đang cần photo gấp, phòng phát triển ở tầng hai và phòng đối ngoại ở tầng bốn đều có máy photo. Hiện tại phòng họp chắc cũng không có ai sử dụng, hai người thử lên kiểm tra xem thế nào? Phòng đo chắc là không bị khóa đâu.”

Vừa nghe thấy hắn nói vậy, Diệp Sơn lập tức cầm bản gốc tư liệu chạy lên tầng hai và tầng bốn.

“Là hội nghị buổi sáng cần sao?”

Tùng Cương gật đầu.

“Hội nghị lúc sáng thường là trưởng phòng đứng lên phát biểu mười lăm phút đầu, tài liệu lúc này đưa lên hẳn là vẫn còn kịp.”

Khoan Mạt nhìn vào một phần tài liệu đã photo, “Tôi ở phòng hành chính tổng hợp vì thế phải lên tầng bảy. Trên đường cũng đi qua phòng họp, để tôi giúp mọi người chỉnh lại những tài liệu đã photo xong nhé? Dựa vào trình tự này đúng không?”

“Ah, thế nhưng”

“Tôi cũng chỉ là thuận tiện giúp thôi, cậu không ngại.”

Khoan Mạt cười cười, đem năm bộ tài liệu đã photo xong ra ngoài. Mặc dù Tùng Cương cảm thấy thế là cực kỳ may mắn, nhưng vẫn có điểm ngạc nhiên, hẳn đối với ai cũng tốt thế này sao? Cứ coi như là đồng nghiệp trong cùng một công ty, nhưng phòng ban dù sao cũng không giống nhau, hơn nữa cũng không thể gặp mặt, người thường sẽ chẳng bao giờ tự rước đến phiền phức cho mình như vậy..... Nghĩ đến đây, Tùng Cương đột nhiên cảm thấy đối với bất cứ người nào mà cũng có thể cẩn thận quan tâm giúp đỡ như vậy thì Khoan Mạt thật là đáng khâm phục.

Nhờ có gợi ý của Khoan Mạt mà bọn họ cuối cùng cũng miễn cưỡng được coi là đã chuẩn bị tốt tài liệu. Thế nhưng vừa mới thở phào nhẹ nhõm được một chút, Diệp Sơn đã bị trưởng phòng gọi vào, xem ra có vẻ là trưởng phòng cũng không tin giải thích của hắn mà đã quy kết ngay sự tình là hắn không dặn trước Cương Lâm. Diệp Sơn cắn môi cố nén nước mắt uất ức.

Còn người gây ra tất cả mọi việc, thì đang ngồi bắt chéo chân trên ghế, mặt không có một chút biểu tình ăn năn hối lỗi, như thể không có việc gì liên quan đến mình nhìn Diệp Sơn. Cô ta hiện đang là bạn gái của Phúc Điền, hơn nữa nguyên tắc của Tùng Cương là không bao giờ tự tìm lấy phiền toái cho bản thân, nhưng chỉ có lần này là y không thể khoanh tay đứng nhìn. Y thản nhiên đứng lên, chậm rãi đi đến bên bàn trưởng phòng.

“Lúc đó, tôi cũng nghe thấy Diệp Sơn đã dặn Cương Lâm là phải photocopy tài liệu.”

Xung quanh lập tức trở nên bàn tán, ngay cả Diệp Sơn cũng phải giật mình quay lại nhìn Tùng Cương. Trưởng phòng năm nay bốn mươi lăm tuổi, nhưng vì tóc thưa nên bề ngoài trông như đã ngoài năm mươi dùng thanh âm khó tin hỏi ngược lại y: “Thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh nói dối!”

Cương Lâm đứng yên, hai gò má luôn ửng hồng nay đã trở nên trắng bệch.

“Nhưng tôi thực sự nghe được.”

“Gạt người! Lúc đấy Tùng Cương rõ ràng đang chạy nghiệp vụ ở ngoài công ty!”

Thở dài, Tùng Cương nhún vai.

“Coi như là lúc đó tôi không ở đây, nhưng chuyện Diệp Sơn dặn cô photocopy đúng là thật.”

Lúc này Cương Lâm mới chú ý là cô ta đã tự đào hố tròn bản thân: “Không. Không phải.”

“Không phải là không phải cái gì? Chính cô chẳng phải là vừa nói sao? Lúc đó, không phải chính là lúc anh ta dặn cô photocopy tài liệu sao?”

Cương Lâm ngồi xổm xuống khóc ồ lên.

“Cô khóc cái gì? Đều đã người trưởng thành, đừng có bất cứ lúc nào gặp chuyện bất lợi là cạy vào nước mắt khóc loạn lên chứ, đem chuyện sai của mình đổ lên đầu người khác thì là thế nào đây? Cô như vậy có phải là rất quá đáng không?!”

Khi Tùng Cương cho rằng Cương Lâm sẽ tiếp tục cao giọng khóc ầm lên thì đột nhiên cô ta nhảy dựng lên chạy ra khỏi văn phòng, nhưng cũng không có ai đuổi theo ngăn lại.

Tám giờ tối, Tùng Cương vừa tắm rửa xong thì nhận được mail, là của Khoan Mạt, (Tôi vừa về nhà, đang ăn ở trong siêu thị), Tùng Cương liền hồi âm lại (Tôi vừa ăn thịt bò ở nhà hàng xong mới về nhà). Lúc y đang xem ti vi thì nhận được mail.

(Nữ nhân một mình vào nhà hàng ăn thịt bò cũng cần rất nhiều dũng khí đi? Thật lợi hại, tôi thỉnh thoảng cũng sẽ đi, chẳng hạn như cuối tháng....)

Điều này đã phản ánh một phần nào tình trạng tịch mịch của ví hẩn, phòng kinh doanh của y chỉ cần mang lại được càng nhiều hợp đồng, thì tiền lương cũng tăng lên không ngừng, vì thế so với lương của các bộ phận khác là tương đối hậu đãi.

“Không biết có nên nói hẩn ngu ngốc đến mức đáng yêu không đây, đàn ông kiêu gì mà lại có thể....” Đối với những nữ nhân bình thường, nam nhân khi đến cuối tháng mà cũng chưa có tiền để đi ăn thịt bò tại nhà hàng thì chỉ gây ấn tượng xấu với bọn họ mà thôi, Khoan Mạt ngay cả những điều này cũng thẳng thắn trực tiếp nói ra, Tùng Cương cảm thấy thực sự dở khóc dở cười.

(Hôm nay anh có làm được chuyện gì tốt không?)

Nhớ tới chuyện hồi sáng nay, Tùng Cương ý vị thâm trường viết.

Khoan Mạt lập tức rất nhanh trả lời: (Chuyện tốt gì cơ?)

(Anh cứ nghĩ kĩ đi.)

Thế nhưng Khoan Mạt chỉ trả lời (Tôi cũng không biết nữa.)

Nhìn câu trả lời của hắn, Tùng Cương tự nghĩ: đối với y mà nói, hành động của Khoan Mạt để lại ấn tượng rất sâu, nhưng bản thân hắn cũng không để ý. Hắn giúp đỡ người khác nhưng lại không bao giờ để tâm những chuyện mình đã làm, chính điều này càng làm ấn tượng của y với hắn tăng thêm một bậc.

(Không rõ thì quên đi vậy.)

Y viết như vậy, hắn liền hồi âm hỏi: (Diệp Tử tiểu thư, hôm nay cô đã gặp tôi ở đâu sao?)

Tùng Cương thoáng suy nghĩ, sau đó viết (Bí mật!)

(Thế này là không công bằng, tôi cũng rất muốn gặp cô.)

Y cười cười, viết (Ngủ ngon!)

Ngay sau đó thấy hắn trả lời (Mặc dù tôi rất tò mò, nhưng vẫn chúc cô ngủ ngon nhé)

Đem điện thoại sạc, Tùng Cương nằm lên giường. Y mơ mịt nghĩ, có phải đến lúc này y cũng không cách nào làm cho “Giang Đăng Diệp Tử” biến mất, tuy rằng khi mail y đã cố giữ giọng điệu nề nếp nữ tính, thế nhưng chung quy cảm thấy bây giờ rút lui cũng không phải là một biện pháp.

Thực sự Tùng Cương rất muốn cùng Khoan Mạt trở thành bạn bè, vì thế nếu như Giang Đăng Diệp Tử biến mất, lần này nhất định y phải dùng thân phận nam nhân để giao tiếp với hắn. Vừa nghĩ đến rõ ràng bọn họ đã thân mật như vậy, còn muốn bắt đầu lại quan hệ, Tùng Cương liền nhịn không được thở dài. Vì cái gì mà sự tình trở thành phiền phức như thế? Tùng Cương nghiêm túc xem xét, có lẽ nguyên nhân là ngay từ đầu y đã không thể kiên quyết cự tuyệt chính bản thân mình, nghĩ tới đây. Y không khỏi cảm thấy chán ghét chính mình.

Khoảng giữa tháng mười, trên đường tới công viên tất cả cây cối đều được phủ lên một màu đỏ của lá, làm người đi đường cũng cảm nhận được sự hiện hữu của mùa thu. Mà Tùng Cương trong thân phận Giang Đăng Diệp Tử cùng hắn trao đổi mail nháy mắt cũng đã được hai tháng.

Hôm đó, lúc Tùng Cương đã trở về căn hộ, nhưng vẫn chưa nhận được mail của Khoan Mạt. Hắn có lẽ là đang bận công việc đi? Nếu như vậy, y cũng không nên không biết ý mà gửi mail làm phiền, vì thế cuối cùng Tùng Cương cũng không mail cho hắn.

Sáng ngày thứ hai, bởi vì lo lắng buổi sáng có thể hay không nếu không có điện thoại gọi dậy, vì thế ngay tiếng chuông báo thức đầu tiên Tùng Cương đã bỏ dậy, sau đó nằm cuộn tròn chờ đợi tiếng chuông điện

thoại di động, mặc dù Khoan Mạt vẫn như thường là bảy giờ gọi điện tới, thế nhưng thanh âm lại có vẻ vô cùng bơ phờ.

“Hôm nay cô nhắc máy thật nhanh ah, chẳng lẽ đã dậy rồi sao? Tối nay tôi sẽ gửi mail sau, tạm biệt”

Ngay cả khẩu khí vui đùa nhất định sẽ có vào mỗi buổi sáng cũng không thấy, xem ra đã thật sự xảy ra chuyện gì đó. Tuy nghĩ như vậy, nhưng y lại không có cách nào để chủ động hỏi việc mà Khoan Mạt không nói, vì thế Tùng Cương đành phải đợi tới tối.

(Tôi rất muốn gặp cô.)

Đối phương giống như chỉ muốn gặp mặt mà thôi, nhưng cho dù hắn nói thế nào đi nữa, Tùng Cương cũng không có ý định giả làm nữ nữa.

Vì vậy Tùng Cương hồi âm nói (Không được.)

Kết quả Khoan Mạt lại mail tới (Tôi vô luận thế nào cũng rất muốn gặp lại cô.)

Bởi vì từ trước đến nay nam nhân này luôn vô cùng thông tình đạt lý, cho nên lần này hắn giống như mất bình tĩnh cố chấp muốn gặp mặt khiến y cảm thấy vô cùng không thích hợp. Hơn cả việc lần này hắn muốn gặp mặt, Tùng Cương cảm thấy trước tiên biết lý do hắn vì sao muốn gặp mặt có lẽ sẽ tốt hơn, vì thế hỏi (Xảy ra chuyện gì sao?). Khoan Mạt gần như là ngay lập tức trả lời (Diệp Tử tiểu thư là ở nơi nào gặp tôi?)

Tuy rằng Tùng Cương bình thường ghét nhất việc nghe người khác oán trách, nhưng lần này y vẫn là viết (Nếu không ngại, có thể nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì không?)

Chỉ có Khoan Mạt là trường hợp đặc biệt, bất cứ lúc nào hắn gặp phải thất bại, Tùng Cương đều muốn an ủi hắn, hoặc nếu như hắn gặp phải chuyện gì tuyệt vọng, Tùng Cương cũng muốn mình sẽ là người củng cố tinh thần và nói với hắn rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Câu trả lời chậm chạp mãi không đến. Một tiếng, hai tiếng đồng hồ Khi Tùng Cương cảm thấy hôm nay ngay cả câu kết thúc chúc ngủ ngon cũng không có, thì gần đến mười hai giờ y rốt cuộc cũng nhận được mail.

(Tuy tôi đang gặp phải một số chuyện không tốt cho lắm, thế nhưng nếu nói ra thì thật giống như oán trách, vì thế vẫn là quên đi. Mặc dù tôi nói chuyện công ty, Diệp Tử tiểu thư vẫn là không biết được mọi việc, cô cũng có thể cảm thấy không hứng thú với nó, hơn nữa đây cũng không phải là chuyện gì dễ chịu. Mong cô quên đi chuyện trong mail tôi đã gửi hôm nay, tôi sẽ không nói thêm cái gì mà mong muốn gặp mặt, vì thế nếu như sau này có thể tiếp tục trao đổi mail như vậy là được rồi.) Khoan Mạt đối với sự tình ngày hôm nay cũng đã suy nghĩ được một cách thấu đáo.

Bởi vì căng thẳng toàn bộ tinh thần để chờ đợi mail của hắn, nên khi nhận được nội dung như vậy Tùng

Cương ngược lại có cảm giác không biết phải làm sao. Đọc lại toàn bộ mail, y chú ý tới một chuyện, Khoan Mạt ở phía trên viết: (Tôi sẽ không nói thêm cái gì mà mong muốn gặp mặt). Thế này có nghĩa là, hắn đã biết nếu nói như mong muốn gặp mặt sẽ làm y mất hứng, có lẽ từ bầu không khí nói chuyện khiến hắn nhận thấy điều này đi?

Mặc dù nói ra lúc này khi hắn đang gặp chuyện khó khăn thì có điểm tàn nhẫn, thế nhưng Tùng Cương thật lòng muốn chấm dứt cái nhân vật Giang Đăng Diệp Tử này. Bởi vì vẫn là y chân chính cùng hắn nói chuyện, nên Tùng Cương cơ hồ đã quên, người Khoan Mạt yêu mến là Giang Đăng Diệp Tử, mà không phải là y. Nếu không cách nào tưởng tượng bản thân là nhân vật bị tổn thương trong chuyện tình cảm, vậy có thể tránh được thì tránh đi là hơn.

(Chúng ta không cần tiếp tục trao đổi mail nữa, tôi vẫn chưa nói với anh, tôi đã có người yêu.)

Mặc dù trong mail nói vậy, nhưng y vẫn cảm thấy quan hệ của y với Khoan Mạt không đến mức từ nay về sau sẽ phải đoạn tuyệt. Ngay cả việc bắt đầu lại, thế nhưng chỉ cần bản thân y nỗ lực mà nói, bọn họ vẫn có thể trở thành bạn bè, Tùng Cương vì tin vào điểm này nên mới gửi mail.

Gửi xong, không đến năm phút sau điện thoại vang lên. Bởi vì là tiếng chuông như mỗi buổi sáng, nên y lập tức hiểu là Khoan Mạt đang gọi tới, do dự nửa ngày, y vẫn là quyết định nhắc máy.

“Xin lỗi vì trễ như vậy vẫn làm phiền cô, tôi là Khoan Mạt.” Giọng nói trầm thấp không giống bình thường. “Cảm ơn cô đã nhận điện thoại, tôi sẽ không tiếp tục gửi mail, cũng sẽ không gọi điện thoại tới nữa, vì vậy mong cô yên tâm, bởi vì tôi cũng đoán được là cô đã có người yêu, nên sau khi nhận được mail, thật lòng, tôi cũng không quá bất ngờ.” Khoan Mạt nhàn nhạt tiếp tục nói, “Có điều vì đây là lần cuối cùng, nên tôi hi vọng không phải là qua mail, mà là trực tiếp nói tâm ý của bản thân, vì thế khi cô nghe máy, tôi thực sự rất vui.”

Cầm điện thoại di động, Tùng Cương nuốt ực một hùm, cho dù đã biết tiếp theo sẽ là nói cái gì, y vẫn cảm thấy vô cùng khẩn trương.

“Anh yêu em.” Nói xong, Khoan Mạt nở nụ cười tự giễu, “Cho dù hiện tại không nói, anh nghĩ em cũng đã nhận ra được?”

7. Chương 7

Bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc, Tùng Cương cũng không biết phải làm gì lúc này, chỉ có thể chờ hắn tiếp tục nói.

“Thực sự rất xin lỗi, anh biết như vậy sẽ làm em vô cùng khó xử, nhưng vẫn muốn cảm ơn em vì từ trước đến nay vẫn luôn đồng ý cùng anh nói chuyện, tạm biệt”. Dù đã nói xong câu cuối cùng, Khoan Mạt vẫn là chậm chạp không chịu dập máy. Bởi vì cảm thấy nếu lúc này tắt máy trước có vẻ không tốt lắm, nên Tùng Cương chỉ có thể đợi hắn, đúng lúc, nghe thấy thanh âm đối phương truyền đến “Cái này”, “Em có

thể tắt máy trước được không?”

Tùng Cương đáp ứng, trong nháy mắt cả người như trùng xuống, lúc này y mới giật mình cảm giác được sự tịch mịch không nói nên lời của bản thân, rõ ràng chính y là người chủ động muốn chia tay trước, thế nhưng trong lòng vẫn là không có cách nào không để ý đến?

Sáng thứ hai đến công ty, Tùng Cương ở tầng một đọc thông báo mới hiểu tại sao thái độ hôm trước của Khoan Mạt lại kì quái như vậy.

| Thông báo Khoan Mạt phòng hành chính tổng hợp |

| 25 tháng 10 |

| Điều nhiệm đến sở nghiên cứu sông Tùng Diệp |

Tùng Cương không thể tin vào mắt mình nhìn lại thông báo điều lệnh một lần nữa, sở nghiên cứu sông Tùng Diệp chủ yếu là tiến hành khai thác bộ môn nghiên cứu và phát triển, dù làm nhân viên kỹ thuật bên ngoài cũng không có ý nghĩa gì, vì thế nếu như là nhân viên bình thường phải đến đó làm việc mà nói, trên thực tế chính là bị giáng chức, hơn nữa cuối cùng vẫn là số phận bị giảm biên chế.

Nếu biết trước mọi chuyện như vậy.... Tùng Cương bắt đầu thấy hối hận về việc chia tay ngày hôm qua với Khoan Mạt, hẳn bởi vì bị cắt chức mới chán nản như vậy, vì thế mới nói muốn gặp y, nhưng y chẳng những không an ủi hẳn, ngược lại còn nói dối hẳn là đã có người yêu.

Tùng Cương bỗng cảm thấy trong ngực một trận đau đớn, nếu như biết sự việc là như vậy y tuyệt không bao giờ nói cái gì mà không muốn cùng trao đổi mail nữa hay là y đã có người yêu, Tùng Cương thậm chí còn cho rằng dù một lần nữa giả nữ để gặp mặt hẳn cũng không vấn đề gì, nếu như vậy ít nhiều có thể an ủi được hẳn

Nghe thấy tiếng Phúc Điền ở đằng sau, Tùng Cương nghiêng đầu nhìn, hẳn và ban tiếp tân đang chào hỏi nhau, sau đó liền đi thẳng tới bảng thông báo ở bên cạnh.

“Chào buổi sáng.”

Tùng Cương cùng hẳn chào hỏi, hơn nữa ánh mắt cũng chạm nhau, nhưng đối phương lại cố tình coi như không thấy sự hiện hữu của y.

“Uy! Phúc Điền.”

Cho đến khi Tùng Cương kêu tên, hẳn rồi cuộc mới dừng lại.

“Có chuyện gì? Tôi đang rất bận.”

Vào công ty làm cùng một thời gian nên bọn họ vốn là khá thân thiết, nhưng lúc này hẳn lại tỏ ra thái độ lãnh đạm khác thường. Có vẻ như tâm tình hẳn đang không tốt cho lắm, Tùng Cương ở trong đầu âm thầm tắc lưỡi.

“Tôi có một số việc muốn hỏi cậu, tối nay đi ăn với nhau nhé?”

“Buổi tối tôi đã có hẹn.” Đối phương kiên quyết cự tuyệt.

“Vậy ngày mai có thể đi.”

“Ngày mai tôi cũng có việc, gần đây tôi rất bận rộn, hoàn toàn không có thời gian rảnh, chúng tôi cũng không giống như các cậu lúc nào cũng nhẹ nhõm tự tại như vậy.”

“Vậy lúc nào cậu rảnh? Một tháng sau? Hay là một năm?”

Phúc Điền tỏ vẻ mặt giận dữ, “Nhân cơ hội này tôi cũng muốn nói rõ với cậu, tôi căn bản không muốn nói chuyện với cậu.”

“Làm sao vậy? Tôi có làm gì sai với cậu sao?”

Mấy tuần này, bọn họ gần như là không liên lạc với nhau, nói cũng không có cách nào nói được, Tùng Cương cũng không nghĩ ra vì sao Phúc Điền lại chán ghét y.

“Tôi vốn đánh giá cao cậu, cũng thừa nhận cậu rất có thực lực, nhưng bởi vì mình có năng lực làm việc tốt, liền làm người khác mất hứng cũng thật không thích hợp đi?”

Tùng Cương không hiểu chút nào “Ah” một tiếng.

“Cậu đối với bạn gái tôi làm chuyện quá đáng đi, kiên quyết nói cô ấy đã làm chuyện mà cô ấy không làm, hại cô ấy xấu mặt trước đồng nghiệp.”

Tùng Cương lúc này mới hiểu Phúc Điền nói tới là chuyện Cương Lâm trốn tránh trách nhiệm nửa tháng trước, “Cậu nói là chuyện photocopy tài liệu sao?”

“Không sai, đó mới là khó khăn, cô ấy khóc nói muốn xin nghỉ việc, tôi cẩn thận nghe cô ấy nói xong mới biết cậu đối với cô ấy đặc biệt lãnh đạm.”

Tùng Cương nhíu mày. Cái gì có lãnh đạm hay không lãnh đạm, y là bởi vì yêu cầu công việc mà cả ngày đều phải đi gặp khách hàng bên ngoài, đối công việc của Cương Lâm căn bản không có cơ hội tiếp xúc, cô ta là loại người mà có thể thân nhiên như không có chuyện gì đem đổ trách nhiệm lên đầu người khác, vì thế lúc nói dối đương nhiên cũng không có cảm giác áy náy gì, cô ta kể lại với bạn trai là Phúc Điền, nhất định cũng đã bóp méo sự thật, tranh thủ đồng tình của người khác đi? Lúc này, nếu như y nổi giận bác bỏ lời nói của cô ta, trái lại chỉ phản tác dụng, có khi còn làm Phúc Điền tức giận hơn.

Tùng Cương tránh khỏi tầm nhìn Phúc Điền cúi đầu, “Tôi không cố tình đối với cô ấy như thế nào cả Hơn nữa gần đây tôi ra ngoài làm việc tương đối nhiều, căn bản không có thời gian cùng cô ấy nói chuyện, nếu tôi để lại cho cô ấy ấn tượng không tốt, tôi sẽ đi xin lỗi.”

Thấy Tùng Cương thẳng thắn xin lỗi, thái độ lạnh băng của Phúc Điền cũng giảm đi một chút, “Cậu có thể hiểu là tốt rồi, cô ấy là người rất nhạy cảm, sau này mong cậu cũng cẩn thận một chút.”

Mặc dù Tùng Cương không cho rằng nữ nhân có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà thoải mái hăm hại đồng nghiệp thì có chỗ nào nhạy cảm hay tinh tế, thế nhưng y vẫn là cái gì cũng không nói, dù sao đối với nam nhân khi yêu, nói cái gì cũng là vô ích.

“Thật là ngại.”

“Quên đi quên đi.”

Lặp lại lời xin lỗi một lần nữa, làm Phúc Điền vốn đối với y không thích hòa hoãn đi rất nhiều. Tùng Cương nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là đến giờ làm.

“Là như này, có một số việc tôi nghĩ nên nói với cậu một tiếng, là về chuyện của cô ấy, tôi cũng có chút đề ý, đang do dự có nên bảo cậu hay không, thế nhưng nếu cứ giữ im lặng thì cũng không thích hợp”

Cố ý gợi hứng thú Phúc Điền xong, Tùng Cương nhìn đồng hồ “Đã giờ này rồi sao? Vậy chuyện còn lại để lần sau nói đi.”

“Uy uy! Cậu chờ một chút!”

Đối phương rõ ràng đã cắn câu, khi Tùng Cương đi đến cửa thang máy, Phúc Điền liền đuổi theo.

“Cậu như thế nào như vậy? Chưa nói hết một nửa đã đi! Đây chẳng phải là làm người khác rất tò mò sao? Cô ấy thế nào?”

“Thế nhưng đã bắt đầu vào giờ làm.” Tùng Cương khoa trương nhìn đồng hồ.

“Như vậy tối nay cũng không có vấn đề gì, chúng ta vừa đi ăn vừa nói cũng tốt.”

Người này rõ ràng mới vừa rồi còn nói có việc từ chối Tùng Cương, bây giờ thái độ lại thay đổi 180 độ.

“Ah, nhưng buổi tối không phải cậu đã có hẹn sao?”

“Không quan trọng nữa.”

Lúc hai người đang nói chuyện đã là 8 rưỡi, thấy đã đến giờ vào làm, Tùng Cương và Phúc Điền cuống quýt chạy vào thang máy.

“Chờ khi nào kết thúc công việc tôi gọi điện cho cậu, quyết định thế đi.”

Thấy Phúc Điền xác định võ vai mình, Tùng Cương cười cười. Đến tầng năm y ra khỏi thang máy, buông cặp đi tìm Diệp Sơn, “Tôi có chuyện muốn hỏi cậu, tí nữa cùng nhau đi ăn trưa nhé? Tôi mời.”

Thời tiết tháng mười, không quá lạnh cũng không quá nóng, đối với Tùng Cương là mùa mà cậu còn không được, bởi vì không giống như mùa hè lo lắng người đầy mồ hôi, cũng không giống như mùa đông lạnh đến thấu xương.

Không khí hơi lạnh, Tùng Cương và Phúc Điền sống vai vồn là định đi uống rượu, song đối phương đột nhiên nói tháng này không có tiền, vì vậy liền đổi thành nhà hàng trước trạm xe.

Vốn là Tùng Cương cũng có thể mời hần, nhưng Phúc Điền là loại người mà khi người khác thiếu hần thứ này họ sẽ phải nhớ rõ ràng, nhưng khi hần thiếu người khác đồ liền vĩnh viễn quên sạch sẽ, cho nên Tùng Cương liền nói tôi cũng thế rồi đi đến nhà hàng.

Vừa mới ngồi xuống, Phúc Điền liền khẩn cấp nói vào chủ đề chính, “Cậu nói chuyện của cô ấy....”

“Cậu không cần phải gấp gáp như vậy! Trước gọi thức ăn đã. Đúng rồi, tôi cũng vừa đúng lúc muốn hỏi cậu, nhưng trước tiên có thể để tôi chọn món ăn rồi nói không?” Cố ý bỏ thêm một câu như vậy, y chắc chắn rằng Phúc Điền cũng không thể không biết xấu hổ mà nhất quyết cướp lời y. Tùng Cương vừa gọi món ăn xong hần liền hỏi: “Cậu muốn nói là chuyện gì?” Ngờ kìa gấp gáp cho thấy hần đang rất muốn nhanh chóng trả lời đề tài của y để sau đó nói về bạn gái của mình.

“Tôi nghe nói cái người mà cậu ghét, gọi là Khoan Mạt phải không? Nói là muốn đổi đi nơi khác, vậy lần thay đổi này hần là bị giáng chức đi?”

Phúc Điền lẩm bẩm một câu chính xác, sau đó gãi gãi tóc, “Kết quả phân công như này là do thành tích cùng thái độ làm việc của hần từ khi bắt đầu vào công ty đến nay, tôi nghĩ bộ phận nhân sự điều hần đến đây là tương đối thích hợp đi?”

Thành tích còn chưa tính, nếu như chỉ nói đến thái độ làm việc thì hần chắc chắn là tốt hơn nhiều người đi, Tùng Cương thầm nghĩ.

“Chẳng qua, Khoan Mạt cũng không có lớn tuổi quá đi? Nhìn bề ngoài cũng chỉ khoảng ba hai?”

“Ba mươi ba.”

“Nếu như nói đến vấn đề tiền lương, lần đầu cắt giảm chắc cũng chỉ một chút thôi phải không?”

Phúc Điền giống như chuyện không liên quan đến mình lẩm bẩm một câu “Ai biết”, sau đó nhún vai, “Đó là công việc của bộ phận nhân sự đi?”

“Thế nhưng báo cáo thái độ hần là do cậu là thủ trưởng ah, nói cách khác cậu viết vậy là tương đối hà khắc đi?”

“Ah, cậu quả nhiên nhìn ra được?” Phúc Điền dường như rất cao hứng nhìn Tùng Cương, “Tôi lần này mới biết thì ra người của ban nhân sự cũng nhìn ra những điều đó, bởi vì tôi rất chán ghét thẳng nhóc đó, vì vậy viết cũng khá độc.”

Chuyện có thể ảnh hưởng đến cả đời người khác, cứ nhiên lại chỉ xuất phát từ cảm nhận tốt xấu của hần mà loạn viết, mặc dù đối với thái độ khinh thường của Phúc Điền vô cùng tức giận, nhưng ngoài mặt Tùng Cương vẫn chỉ là lên tiếng phụ họa nói một câu: “Ah.”

“Dù là ngu ngốc đến cỡ nào cũng thấy rõ đây là rõ ràng là xuống chức, vì thế lần này ngay cả tiểu tử kia cũng hiểu ra được nên rất ử rữ chán nản, vừa nghĩ đến năm ngày nữa không phải nhìn thấy mặt hần, tôi cũng cảm thấy có chút đồng tình với hần.”

Cái gì đồng tình bất đồng tình, hại hần đến như thế này không phải do người sao? Tùng Cương hận không thể nắm lấy cổ áo hần để hảo hảo giáo huấn một phen.

“Đúng rồi, cuối cùng chúng tôi quyết định tổ chức cho Khoan Mạt một bữa tiệc chia tay vui vẻ, hình như là cấp dưới của hần bày ra, còn tôi thì cảm thấy mấy thứ này có làm hay không cũng chẳng sao cả. Cậu thử nghĩ xem, nếu đã là bị xuống chức, còn làm như vậy nhiệt liệt vui mừng đưa tiễn, không phải là rất đáng ghét sao? Cũng định là cứ như vậy không quản hần, thế nhưng chính là lại có bao nhiêu người nhiều chuyện, thật là! Vốn cũng chưa có bao nhiêu tiền, vì sao còn phải vì đưa tiễn tiểu tử kia mà phải trả tiền ah! Thật là không hợp lý!”

Nghe hần nói câu cuối cùng không hợp lý, Tùng Cương cảm thấy toàn thân vô lực. Tại sao lại để tên này

làm giám đốc? Ý nhin không được hoài nghi khoa hành chính tổng hợp này bị thần kinh, tuy rằng hấn công tác coi như cũng không tệ, thế nhưng trên phương diện nhân phẩm thì căn bản là zero!!!

Đúng lúc này, thức ăn được đưa lên, hai người tạm thời dừng nói chuyện. Tùng Cương tuy nhin là thần nhiên ăn cơm, nhưng vị giác như bị lửa giận chi phối, cơm ăn trong miệng nửa điểm tư vị cũng không có, y đã lâu cũng không có phần nộ như vậy, uống một lúc nửa chai bia, Phúc Điền thở dài.

“Chẳng qua, thằng nhóc Khoan Mạt kia cũng có một chút làm người ta để ý, đại khái là trước đây không lâu, một người trong văn phòng nói nhin thấy hấn đi cùng với một đại mỹ nhân, hơn nữa không phải loại xinh đẹp giống như bình thường, mà là một mỹ nhân đạt đến trình độ làm người ta khuynh đảo. Lúc hỏi tiểu tử này, hấn vẫn là không chịu gật đầu.

Khoan Mạt là một người siêu cấp nghiêm túc, nam nhân này đã nói yêu y, tuyệt không có khả năng đi cùng người con gái khác ở bên ngoài, vì thế Tùng Cương tin chắc “đại mỹ nhân” này chính là y.

“Tĩnh táo lại mà suy nghĩ một chút, dạng như Khoan Mạt làm sao có thể có cái gì gọi là mỹ nhân bằng hữu, tướng mạo bình thường, kiểu tóc lỗi thời, tây trang cũng vĩnh viễn là một dáng vẻ, tôi ngược lại cảm thấy nữ nhân kia hơn phân nửa là gái tiếp rượu, tiểu tử này chắc là khách của cô ta, nếu nói như vậy, hấn không phải là không chịu giới thiệu cho người khác mà là nói cũng không xong.”

Tiểu tử này rốt cuộc muốn chê bai Khoan Mạt đến trình độ nào mới cam tâm ah!

“Đúng rồi, ở buổi chia tay đem điểm này ra nói cũng là một chủ ý không tệ! Buộc hấn phải gọi điện cho cô gái kia, sau đó ép hỏi nghề nghiệp của cô ta! Oa, chỉ là nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi!”

Tùng Cương đem bia uống sạch sau đó “Đương” một tiếng đặt trên bàn, Phúc Điền giật mình quay đầu lại nhin hấn.

“Cậu làm sao vậy?”

“Ah, thật ngại, uống cạn bia.” Tùng Cương một hơi uống hết cốc thứ hai Phúc Điền đưa tới.

“Các cậu định làm buổi chia tay tiểu tử kia ở đâu?”

“Cậu hỏi địa điểm sao? Đường phía đông bên kia có nhà hàng “Mục a • tư lan”, hình như là ở chỗ đó, mà cậu hỏi cái này để làm gì?”

Tùng Cương khê thở dài, “Lần sau phòng chúng tôi cũng tổ chức buổi chia tay, vì thế muốn tham khảo.”

8. Chương 8

Lắm bữa một câu ở đó ăn thật ngon ah, Phúc Điền không thể chờ đợi lại nhắc tới “Về bạn gái tôi...”

“Chuyện sáng sớm hôm nay cậu đang nói một nửa là gì?”

“Ah, cậu cái đó”

Tùng Cương thở dài, ban ngày y mời Diệp Sơn đi ăn đã thu được đủ loại tin tức tình báo. Cương Lâm cùng Cát Điền phòng kinh doanh đến nay vẫn đang gặp gỡ, vì thế đối với Phúc Điền rất cuộc là bắt cá hai tay, chẳng qua hai người kia kỳ thật không phải là chân mệnh thiên tử, người cô ta thật lòng yêu chính là vũ công của một câu lạc bộ, bởi vì tốn quá nhiều tiền trên người của tên kia, cho nên đem tất cả hàng hiệu hai nam nhân này tặng đều đổi thành tiền, nói chung là không biết giữ lễ nghĩa đến trình độ làm người ta trợn mắt há mồm.

Nếu như chẳng qua chỉ là đem nam nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay thì miễn cưỡng còn có thể coi là khả ái, nhưng điểm chết người là vị tiểu thư này còn đến nơi nào cũng tuyên dương cuộc sống trên giường của bọn họ, nghe nói công phu trên giường tốt nhất là của vũ nam kia, Cát Điền cũng coi như mả mả hồ hồ (lè phè, làm việc không cẩn thận). Về phần Phúc Điền, Tùng Cương nhìn không được cảm thấy đồng tình, nếu như không có mấy lời tới lui của Cương Lâm, đại khái cũng không có nhiều người biết Phúc Điền thật ra chỉ là ngân dạng chá thương đầu (bên ngoài nhìn rất tốt, trên thực tế không còn dùng được)

“Cậu cũng đừng giấu nữa, nhanh một chút nói cho tôi biết ah!”

Nghe hấn thúc giục, Tùng Cương hạ quyết tâm. Bởi vì chuyện nam nữ là vấn đề riêng, cho nên Tùng Cương từ đồng tình vốn là định bảo trì trầm mặc, chẳng qua nghe được hấn đối với Khoan Mạt hành động quá phạm, y quyết định chính mình vẫn là tiết kiệm phần này tâm lý đồng tình thiện lương. Mặc dù không biết trong lời đồn đại này có bao nhiêu phần là chân thực, nhưng lần này y quyết định không chịu trách nhiệm, đem tất cả sự tình nghe được từ Diệp Sơn nói cho Phúc Điền.

Tùng Cương đứng cách hai cửa của “Mục a • tư lan” một cửa hăng. Lần này thật sự là lần cuối cùng giả làm nữ, y suy nghĩ vô cùng thận trọng xem mặc quần áo gì mà trông hình thức đơn giản nhưng lại tôn lên những đường cong xinh đẹp của bản thân, quần áo bình thường kết hợp với áo sơ mi cũng có thể là một lựa chọn chính xác, tóm lại, y muốn trang phục lần này, dù nhìn thấy trăm phần trăm là nam nhân, nhưng đảm bảo mọi người đều nói đó là mỹ nhân khả ái.

Đây là lần đầu tiên y đang trong thời gian làm việc mua đồ cá nhân, thế nhưng không làm vậy, chờ sau khi kết thúc công việc mới đi e rằng sẽ không kịp thời gian. Y quyết định vào cửa hàng này vì nhìn từ ngoài vào đã thấy trang phục vừa chất lượng lại mang vẻ đáng yêu hiện đại, tuy là lần đầu vào cửa hàng mua đồ của nữ, thế nhưng không thể tin là y không có chút nào do dự.

“Tôi muốn mua một bộ tặng bạn gái nhân dịp sinh nhật, vóc dáng cô ấy mảnh mai hơn tôi một chút.”

Vừa nói thế, nhân viên cửa hàng liền không chút nghi ngờ lộ ra dáng tươi cười, “Có được người bạn trai

biết chăm sóc như anh, cô ấy thật hạnh phúc.”

Tại ngày tổ chức buổi chia tay Khoan Mạt, Tùng Cương vội vàng chạy về căn hộ, triệt để tẩy trừ thân thể, tốn chừng một tiếng trang điểm. Y vận dụng tất cả kỹ xảo từ trước đến nay để xử lý các lỗ trên mặt, bởi vì quá mức cố gắng, còn khiến cho trang điểm quá đậm, có điểm giống như những nữ nhân sống về đêm, cuối cùng không thể làm gì hơn là bắt đầu lại. Tóm lại, y chính là cường điệu một phần mắt, mặc dù khả ái, nhưng rõ ràng là một khuôn mặt siêu cấp mỹ nhân.

Mặc vào quần áo đã mua, hoàn thành phần hóa trang tinh xảo, trong gương là khuôn mặt một nữ nhân vô cùng hoàn mỹ. So với người mẫu bên trong tạp chí thời trang y dùng để tham khảo còn thêm phần khả ái hơn, mỹ lệ đến trình độ này, ngay cả Tùng Cương cũng cảm thấy có chút kinh khủng. Bất quá coi như là vậy, y vẫn cảm thấy là không đủ, vì vậy hướng phía gương nghiêm túc luyện tập cười.

Rời khỏi nhà lúc 8h, khi y đến nhà hàng ở đường phía đông đã là 8 rưỡi. Tùng Cương đứng trong một góc tối gọi điện cho Phúc Điền. Y nói mình đã tan làm, hỏi hẳn có hay không muốn cùng đi ăn một bữa, không ngoài sở liệu, Phúc Điền đang trong một mảnh ầm ĩ huyền não kêu lên trong điện thoại, “Hôm nay là ngày tiễn hân! Không phải hôm trước tôi đã nói cho cậu sao?”

“Vậy chừng khi nào kết thúc ah?”

“Khoảng 30 nữa, cậu đang ở đâu?”

“Ah, sao ở đây ầm thế, tôi không nghe rõ cậu nói cái gì cả. Ah, kì quái” Cố tình giả là tín hiệu không tốt, Tùng Cương cúp máy, sau đó vì để đối phương không gọi lại được nữa, còn tắt luôn nguồn.

Y chậm rãi đến gần nhà hàng, tìm một góc đợi mọi người trong nhà hàng đi ra, khoảng 15’sau, rất nhiều khách nhân ra khỏi nhà hàng, y không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cửa, sau đó nhìn thấy một nam nhân tay cầm một bó hoa lớn đi ra, chính là Khoan Mạt, Phúc Điền cũng ở đấy. Những người đi buổi liên hoan chia tay đều tụ tập đủ ở bên ngoài, Tùng Cương thẳng lưng đi về phía nam nhân quay lưng lại với y, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Khoan Mạt quay lại nhìn thấy Tùng Cương liền kinh ngạc đến làm rơi cả bó hoa xuống đất, một thanh niên trẻ tuổi đối diện hắn nói: “Khoan Mạt, anh không sao chứ?” Cuống quýt nhặt bó hoa lên, đoàn người bắt đầu chú ý đến bọn họ, liền xôn xao bàn tán, Tùng Cương lôi mạnh Khoan Mạt tách khỏi đoàn người đó.

“Giang Đàng tiểu thư, vì sao em ở chỗ này?” Khoan Mạt một bộ dáng không thể tin được nhìn chăm chú Tùng Cương.

Tùng Cương giống như một con mèo nhỏ dựa người sát vào ngực hắn, chỉ là như vậy Khoan Mạt đã cứng ngắc cả người. Cầm lên bàn tay run run của hắn, Tùng Cương viết: (Tôi vừa lúc đi ngang qua đây.)

Y lướt nhìn qua những người còn lại, tất cả mọi người đều đang hứng trí bồng bồng nhìn về bên này, Tùng Cương hướng về phía mọi người bên đó nở nụ cười, lập tức có mấy nam nhân về mặt say mê cười ngây ngô

lại.

(Tiếp theo anh có thể đi cùng tôi một lát không?)

Viết như vậy xong, Khoan Mạt cầm tay Tùng Cương càng tăng thêm lực đạo.

“Cái đó, hôm nay là ngày mọi người chia tay với tôi. Cái đó, cái này, tôi phải chuyển chức. Bất quá, ah, buổi chia tay cũng đã kết thúc,” Thành linh xảy ra chuyện làm Khoan Mạt thập phần dao động, “Tôi nghĩ hẳn là không có liên quan, tôi đi cảm ơn mọi người một câu”

Tùng Cương muốn gặp mọi người với bàn tay được nắm chặt bởi người đàn ông này, Khoan Mạt do dự một lúc, cuối cùng đơn giản dùng lực mạnh nắm tay Tùng Cương đi đến chỗ mọi người đang đứng.

“Hôm nay cảm ơn mọi người đã đến đây chia tay với tôi, đến nơi công tác mới tôi cũng sẽ thật cố gắng, nếu như mọi người đi qua sở nghiên cứu sông Tùng Diệp mời ghé qua cùng nhau trò chuyện.”

Tất cả mọi người đều không nghe Khoan Mạt nói cái gì mà là gắt gao nhìn thẳng vào người Tùng Cương. Tùng Cương cũng đáp lại bằng cách mỉm cười, vẻ mặt đáng yêu hóa giải những ánh mắt hứng thú đang nhìn chăm chăm, gắt gao nhìn Khoan Mạt đang nói chuyện, thật giống như cố ý hướng mọi người biểu thị hai người có quan hệ bất thường với nhau

“Ngày hôm nay cảm ơn mọi người rất nhiều.”

Khoan Mạt tổng kết xong, nam nhân thay Khoan Mạt nhặt bó hoa nhìn Tùng Cương nói, “Cái đó, thật là ngại Người này là bạn gái của Khoan Mạt tiền bối sao?”

Tùng Cương mỉm cười một cái như trả lời, xung quanh mọi người lập tức náo nhiệt lên.

“Thật xinh đẹp! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người xinh đẹp như vậy đấy!” Một nữ đồng nghiệp nhìn Tùng Cương thở dài.

“Vóc dáng cao lại trắng như vậy, thật là giống người mẫu.”

Không chỉ nữ đồng nghiệp, ngay cả những đồng nghiệp nam cũng đối y tán dương.

“Cô quen Khoan Mạt tiền bối ở đâu vậy?”

“Hai người gặp gỡ đã bao lâu?”

Bởi vì cần y lên tiếng để khẳng định quan hệ giữa hai người, Tùng Cương lộ ra vẻ mặt hoang mang, nhẹ nhàng đem khuôn mặt vùi vào đầu vai Khoan Mạt, xung quanh đột nhiên yên tĩnh một cách lạ thường. Y nắm lấy cổ tay Khoan Mạt như muốn thúc giục, dùng ánh mắt biểu đạt ý nghĩ của mình, lúc này hẳn mới chú ý tới.

“Cô ấy có chút việc bận, thật ngại.” Không ai có ý ngăn cản bọn họ, hai người tay trong tay đi ra ngoài, sau đó nghe thấy tiếng bước chân đằng sau lưng, nhìn lại, thì ra là cậu thanh niên vừa lúc này đứng cầm bó hoa.

“Đây là đồ của cô.”

Bó hoa không biết tại sao lại được đưa đến tay Tùng Cương. Y tiếp nhận bó hoa, lộ ra một nụ cười xán lạn, chỉ là như vậy cũng làm cậu thanh niên này đỏ mặt tới tận mang tai.

Tùng Cương đồng thời nhìn thấy Phúc Điền vẻ mặt mờ mịt đứng sau cậu thanh niên, nhìn bộ dạng ngớ ngẩn này của hắn, Tùng Cương thầm nghĩ, cho người đẹp mắt!

Y có thể cảm giác được, đại khái ngày mai đề tài nói chuyện của khoa hành chính tổng hợp sẽ không rời khỏi vấn đề về người yêu của Khoan Mạt, y chỉ là muốn giáo huấn Phúc Điền vì nói những lời quá đáng như vậy nên mới giả làm nữ, bất quá hiệu quả lúc này so với y tưởng tượng còn lớn hơn. Tùng Cương hi vọng rằng tất cả đều cho rằng khi người mà y giả làm nữ là một mỹ nhân, sau đó chỉ cần bọn họ ao ước có người yêu đẹp như của Khoan Mạt như vậy là được rồi.

Rẽ sang đường khác, khuất khỏi tầm mắt của những người đằng sau, y đột nhiên đối với việc hai người ở cùng một chỗ cảm thấy thật ngại. Thế nhưng cho dù y có cố ý thả lỏng, Khoan Mạt vẫn là không có ý buông tay.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Khoan Mạt dừng bước, cúi đầu hỏi y.

Nơi này là khu phố khá đông đúc, để tìm một nơi không khí tốt để nói chuyện muốn nhiều ít bao nhiêu đều có, nhưng cuối cùng Tùng Cương vẫn là lựa chọn quán cà phê tiện lợi 24h, chủ yếu là y muốn tách ra khỏi bầu không khí lúc này.

Phần lớn khách trong quán trông đều trẻ hơn hai người bọn họ, Tùng Cương có cảm giác là mình đã đi nhầm nơi, mặc dù y đã lựa chọn chỗ ngồi bên trong nhưng xung quanh vẫn là vô cùng ồn ào.

Trong lúc Khoan Mạt đi mua cà phê, Tùng Cương nhìn chăm chú vào bó hoa, bởi vì cảm giác được hương hoa nhàn nhạt, y đơn giản ghé sát vào ngửi mùi thơm ấy, kết quả nhận được nụ cười của Khoan Mạt lúc quay trở lại.

“Em có vẻ rất thích hoa đúng không, nếu vậy rất mong em nhận nó.”

Tùng Cương không có gật đầu chỉ chăm chú nhìn xuống bó hoa, Khoan Mạt cười nhẹ: “Không cần khách khí, tâm ý của mọi người khi tặng anh đã tiếp nhận hết rồi, chon nên những bông hoa này vẫn là mong em hãy dùng để trang trí phòng mình.”

Mặc dù Tùng Cương cũng không phải là đặc biệt yêu thích hoa, nhưng thấy dáng vẻ Khoan Mạt vô luận thế nào cũng muốn y nhận nó, vì thế liền gật đầu. Dem bó hoa đặt xuống bên cạnh, Tùng Cương bắt đầu uống cà phê. Từ lúc này đã cảm thấy bụng mình trống rỗng, cẩn thận nhớ lại thì ra y căn bản chưa ăn cơm tối, bởi vì đặt hết tâm trí vào việc trang điểm sao cho thật đẹp, cho nên đã hoàn toàn quên hết những việc khác.

Khoan Mạt cũng là ở bữa tiệc chia tay lúc này đã ăn thứ này nọ cho nên cũng không có cảm giác đói. Tuy rằng cảm thấy chính mình một mình ngồi ăn rồi nói chuyện với người khác là không thích hợp nhưng cuối cùng Tùng Cương vẫn là không chiến thắng được việc đói bụng.

(Tôi có thể ăn chút gì không?)

Y đem tờ giấy viết như vậy đưa cho Khoan Mạt, nam nhân này liền cuống quýt đứng lên: “Em muốn ăn cái gì? Anh lập tức đi mua.” Tuy rằng Tùng Cương đã viết (Tôi có thể tự đi mua, anh không cần khách khí.), nhưng hắn vẫn là kiên trì muốn đi, không chịu nhượng bộ chút nào. Nếu như y vẫn kiên quyết tự bản thân đi, chắc chắn sẽ làm đối phương lúng túng, vì thế Tùng Cương dứt khoát nhờ hắn đi mua cho mình một cái hotdog. Thật ra, cái này cũng không đủ để lấp bụng y, thế nhưng ăn một lúc hai ba cái thì cũng thật không có hình tượng, hơn nữa đây là do Khoan Mạt trả tiền, y vẫn là nên khách khí một chút.

Lúc đang ngơ ngác nhìn Khoan Mạt đi mua đồ ăn, đột nhiên nghe được có tiếng người bước về phía y, liếc mắt nhìn thấy đó là một nam nhân so với y còn nhỏ tuổi hơn, mặc dù hắn mặc áo sơ mi với hoa văn kì quái nhưng vẫn là rất thích hợp với bản thân, cho nên cũng không thể nói là phẩm vị quá kém.

“Một mình sao?”

Mặc dù mọi khi mặc nữ trang cũng lôi kéo sự chú ý của người khác, nhưng phần lớn là lúc đi bộ, vì thế chỉ cần không nhìn đối phương mà đi thẳng về phía trước là xong, nếu như đối phương vẫn dây dưa không dứt, liền mượn cớ bản thân còn có hẹn để đuổi hắn đi. Tùng Cương liếc trộm về phía Khoan Mạt đang đứng ở quầy bên kia, nếu đã giả là không thể nói, vậy thì lúc này cũng không thể lên tiếng, nếu để Khoan Mạt nghe thấy được liền xong đời.

“Nếu như là đi một mình, cùng đi uống nhé? Tôi biết một nơi không tệ chút nào đâu.”

9. Chương 9

Cho dù Tùng Cương lộ ra vẻ mặt khó xử, đối phương vẫn không có ý dừng lại. Ngay lúc y lấy sổ ra, định viết mình đã có đối tượng, đột nhiên nghe thấy tiếng Khoan Mạt, “Bạn em?” Tùng Cương ngẩng đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy hắn tay cầm hotdog ngồi xuống ghế đối diện.

Bị Khoan Mạt trừng mắt nhìn, tên kia lúng túng ném ra câu “Nếu đi cùng với người khác thì sớm nói ra!” rồi quay người bỏ đi. Thấy hắn biến mất khỏi tầm mắt, Khoan Mạt mới dịu lại giọng.

“Em ăn đi.”

Khay được đẩy đến trước mặt, Tùng Cương nói cảm ơn với hắn rồi cầm chiếc hotdog lên. Y quả thật vô cùng đói bụng, nhưng vẫn có cảm giác nuốt không trôi, do là bởi vì nam nhân đối diện này dứt khoát nhìn chằm chằm vào y. Ăn xong, Tùng Cương lấy giấy lau lại tay.

“Sao hôm nay em lại đến đây?” Nam nhân dường như vẫn đang chờ y ăn xong như không thể đợi nữa hỏi.

“Cũng không có lí do gì đặc biệt, chỉ là vừa lúc không có việc gì làm.” Tùng Cương viết.

“Là bởi vì hẹn cùng người nào sao?”

Tùng Cương chậm rãi lắc đầu.

“Em tình cờ gặp được anh sao?”

Dùng sức gật đầu.

“Tại sao muốn giả làm người yêu của anh trước mặt mọi người?”

Tùng Cương cũng không biết phải trả lời thế nào cho phải, vì thế liền mập mờ (Không tại sao cả)

“Không tại sao liền làm như vậy sao? Em quên anh đã nói là anh yêu em sao?”

Nghe hắn nói như thế, Tùng Cương lần đầu tiên chú ý đến thái độ của mình. Rõ ràng là chính y đơn phương từ chối hắn, thế nhưng một ngày lại cao hứng đơn giản chạy đi tìm hắn làm nũng, điều này cũng khó trách Khoan Mạt tại sao tức giận.

(Thật xin lỗi.)

Y đem điều đã viết này đưa cho Khoan Mạt, hắn xem xong liền lấy hai tay ôm đầu, Tùng Cương cảm thấy dù chính mình có xin lỗi thế nào thì vẫn là càng thêm chọc tức hắn, nhưng lại không biết làm thế nào để sửa sai, nếu như viết nhiều hơn mấy tờ có chữ xin lỗi, thoát nhìn cũng chỉ đem lại hiệu quả như nhau. Bộ dáng Khoan Mạt như vậy làm y đứng ngồi không yên, Tùng Cương cúi đầu ma sát chân dưới bàn, nếu Khoan Mạt có thể tha thứ cho những lời của y, y thật muốn ngay lập tức trở về nhà.

“Thật ra, lúc này anh đang rất hoang mang.”

Khoan Mạt cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trên mặt cũng không phải là vẻ tức giận, Tùng Cương khẽ thở phào.

“Lúc em chủ động kéo tay anh thật vô cùng cao hứng, sau em lại giả làm bạn gái anh, anh cảm thấy như mình đang nằm mơ.”

Khoan Mạt bắt lấy hai tay Tùng Cương đang đặt ở trên bàn, y khẽ run rẩy.

“Em đối với anh là như thế nào?”

Đây không phải câu hỏi mà có thể sử dụng “Là” hay “Không là” thì có thể trả lời được, hơn nữa hai tay của y đang bị hấn nắm chặt lấy nên cũng không có cách nào viết xuống được, Tùng Cương cũng không còn cách nào khác là nhìn thẳng vào khuôn mặt của nam nhân ngồi trước mặt.

“Em nói em đã có người yêu, vậy em đang cùng người kia gặp gỡ sao?”

Tùng Cương lắc đầu một cái, đối với ý nghĩa của động tác này, y cũng không có suy nghĩ quá nhiều.

“Không gặp gỡ sao? Nói như vậy em là đơn phương thích người kia?”

Nếu như đã thừa nhận mình không cùng gặp gỡ, như vậy hiện tại y chỉ có thể gật đầu.

“Vì sao em không nói tình cảm của mình với người đấy? Người xinh đẹp như em, nhất định đối phương dù có là ai đều....” Nói đến đây, Khoan Mạt liền cắn môi, nhúu mày, sắc mặt phi thường phức tạp “Anh còn có cơ hội không?” Hấn dùng ánh mắt nghiêm túc đến đáng sợ hỏi “Anh còn có cơ hội để làm em yêu anh không?”

Khi Tùng Cương vẫn chưa có lên tiếng trả lời, hấn đã tiếp tục nói: “Nếu như em chán ghét anh mà nói, ở trên đường nhìn thấy anh thì cũng coi như không tồn tại đi? Em sợ dĩ không làm như vậy, anh có thể cho rằng em đối với anh có ấn tượng tốt không? Cho dù đó là vị trí của một người bạn.” Ngón tay Khoan Mạt tăng thêm lực, hấn đem ngón tay Tùng Cương áp lên trán như đang cầu nguyện, “Em đã biết tâm ý của anh, ngay cả như vậy cũng không nói gì. Những lúc nhàm chán hay cô đơn, mặc dù em luôn đẩy anh ra ngoài. Nhưng hãy để anh tiếp tục được yêu và trông thấy em.” Hấn nói tiếp “Nếu như em và người kia đều yêu nhau, cảm thấy anh là trở ngại, vậy mong em không cần khách khí, hãy cứ nói thẳng với anh, lúc đó nhất định anh sẽ hết hi vọng với em.”

Tùng Cương trong lòng cảm thấy ngổn ngang trăm mối, nếu như y chính là nữ nhân thật sự mà nói, ở tình huống này dứt khoát sẽ không nói hai lời mà trả lời là đồng ý luôn đi? Thấy được nam nhân thâm tình như vậy, nữ nhân nào mà không động tâm, này nhất định là cô ta có vấn đề đi..

Mặc dù trong lòng cảm thấy nóng như lửa, nhưng những ý nghĩ nghi ngờ vẫn hiện lên trong đầu y. Bọn họ mới chỉ dừng lại ở việc trao đổi qua mail, số lần gặp mặt không quá năm. Nếu là như vậy, loại tình yêu cháy bỏng như thế này là đến từ đâu, đến tận cùng là đang ở mức độ nào, Tùng Cương thực sự muốn biết.

Mặc dù một lần nữa trao đổi qua mail, nhưng hai người vẫn là không gặp mặt lại, Khoan Mạt cũng không nói qua muốn gặp mặt, lần trước vừa mới nói qua, Tùng Cương liền đòi dừng liên lạc, hẳn đối với lần này tựa hồ vẫn còn sợ hãi.

Vào ngày thứ sáu khoảng một tháng sau hôm chia tay Khoan Mạt, Tùng Cương trở lại căn hộ bắt đầu nhẩn tin với hắn như mọi khi. Khác với trước đây chính là Khoan Mạt đã bắt đầu nói chuyện công việc với Tùng Cương, hắn vẫn là không quen được với công việc ở cương vị mới, ở trong mail nhắc đến không chỉ một lần câu (Anh bây giờ thật là vô dụng.). Mặc dù Tùng Cương cảm thấy đây không phải là vấn đề có vô dụng hay không vô dụng, mà là sở nghiên cứu là một lĩnh vực chuyên môn đặc biệt, người ở đó vốn là quan hệ thiếu tính phối hợp, nhưng y không thể tỏ ra mình là người hiểu rõ nội tình, cho nên cũng chỉ có thể thật chăm chú lắng nghe mà thôi.

Nhưng Khoan Mạt lại cho rằng quan hệ giữa mọi người không thuận lợi là lỗi của bản thân, nhìn nam nhân trong mail không ngừng tự trách mình, Tùng Cương cũng cảm thấy khổ sở thay cho hắn. Thấy hắn cứ như vậy thành thật hướng y bày tỏ là người vô dụng, ngu ngốc, Tùng Cương cũng cảm thấy có chút không thể chịu được. Y cũng nghĩ đến, nếu như Khoan Mạt có thể đi mắng cấp trên ghê tởm, hoặc là biết phải đùn đẩy trách nhiệm, cũng có thể nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng hết lần này đến lần khác hắn không phải loại nam nhân như thế. Lúc này Tùng Cương nhận không được cảm thấy nếu như hắn học được một ít hèn hạ của Phúc Điền cũng tốt.

Bởi vì nói đến chuyện công việc, nội dung mail của Khoan Mạt lại càng sâu sắc, trầm trọng, vì thế để đổi chủ đề, Tùng Cương viết: (Ngày mai thời tiết có vẻ tốt.). Vì vậy đối phương hỏi: (Em có dự định gì sao?), y trả lời: (Nhất định là ở nhà không làm gì rồi.) Một lúc sau, hắn hỏi (Vậy cùng đi chỗ nào chơi nhé, được không?)

Nội tâm Tùng Cương thầm kêu một tiếng hồngбет, đã nói là không có hẹn, nếu như đột nhiên gửi mail nói (Xin lỗi đột nhiên tôi nhớ ra còn có việc gấp, ngày mai cũng không quá rảnh.), không khỏi có phần rất khiên cưỡng.

Tùng Cương vô cùng phiền não, y chung quy cảm thấy nếu như lúc này cự tuyệt sẽ làm tổn thương đối phương, nhưng lại mặc nữ trang đi gặp mặt thì là vô cùng mất tự nhiên, sau một hồi suy nghĩ lưỡng lự, y hồi âm nói: (Anh có chỗ nào hay định đưa tôi đến sao?), đây là y không chuẩn bị tâm lý gặp mặt mà gửi mail. Gửi xong chưa đến một phút sau, y nhận được mail hồi âm mà người gửi rõ ràng là đang vô cùng cao hứng.

(Em muốn đi đâu? Có yêu cầu gì không?)

Tùng Cương chỉ là trả lời, vậy thì do Khoan Mạt an bài đi. Sau khi nhận mail cuối cùng chúc ngủ ngon, Tùng Cương rơi vào trầm tư, thời gian hẹn gặp mặt là 10h sáng, nếu vậy nhất định sẽ phải ở cùng hắn đến tối, đây là lần đầu tiên hắn mặc nữ trang ở cùng người khác lâu đến vậy, ai biết có thể hay không sẽ có sự cố làm y kêu lên thành tiếng? Hoặc tóc giả có thể hay không không cẩn thận bị rơi xuống? Mặc dù trong lòng đầy bất an, nhưng giờ dù có nghĩ những thứ này cũng chỉ là vô ích. Tùng Cương tận lực không nghĩ

đến những tình huống xấu có thể xảy ra để lên giường đi ngủ sớm, thiếu ngủ là kẻ thù không đội trời chung của da, như vậy trang điểm sẽ không đẹp.

Ngày thứ hai khí trời hoàn toàn phản bội tin tức của dự báo thời tiết, từ sáng sớm trời đã bắt đầu mưa dầm liên miên. Tùng Cương và Khoan Mạt mờ mịt đứng ở bảng thông báo trước cổng công viên. Khi bọn họ ngồi trên xe điện, cũng có cảm giác kì quái, rõ ràng là thứ 7, tại sao trong xe lại vắng vẻ như vậy, lúc đó bọn họ cũng chỉ nghĩ là do trời mưa nên không ai muốn ra khỏi nhà.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ rằng công viên cư nhiên ở ngày thứ 7 “Nghỉ ngơi”, Tùng Cương mặc dù cũng rất giật mình, nhưng so với Khoan Mạt như vừa nhận một cú công kích mạnh thì cũng không thấm vào đâu. Nhìn đến tấm biển “Ngày nghỉ” thì trong nháy mắt Khoan Mạt cơ hồ lập tức biến thành một tảng hóa thạch không thể động đậy.

“Xin lỗi, đều do anh không tìm hiểu kĩ”

Nghệ thanh âm như muốn ngắt xủ của hắn, Tùng Cương cuống quýt viết: (Tôi không sao, anh không cần bận tâm.)

Lúc quay lại trạm xe gần công viên, Khoan Mạt vẫn ủ rũ cúi đầu không nói lời nào, cho dù thỉnh thoảng có mở lời, nhưng cũng chỉ là liên tục nói xin lỗi, nhìn dáng vẻ tự chán ghét chính mình của hắn, ngược lại Tùng Cương lại cảm thấy đứng ngồi không yên. Lúc trên xe đến đây hai người nói không ít chuyện, thế nhưng lúc trở về thì cái gì cũng không nói, Tùng Cương cố gắng suy tính làm thế nào để Khoan Mạt phục hồi lại tinh thần.

(Chúng ta tới vương quốc trò chơi đi.)

Đưa hắn xem ý định của mình, Khoan Mạt cũng đã chịu ngẩng đầu lên.

(Chúng ta chơi đoán quyền (chính là trò oẳn tù tì/ kéo búa bao của chúng ta đó ^^), người thắng chính là quốc vương của ngày hôm nay, lời quốc vương tuyệt không thể không nghe theo.)

Khoan Mạt rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, “Nếu như lời của anh là quốc vương, thì lời của em chính là nữ vương rồi.”

Tùng Cương khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng giơ tay phải lên.

“Này liền chơi đoán quyền sao?”

Tùng Cương khẽ gật đầu, vì vậy Khoan Mạt cũng nắm tay phải, hai người cùng phối hợp tiết tấu một, hai, ba, kết quả là Tùng Cương thắng.

“Nữ vương đại nhân, anh phải làm gì đây?” Khoan Mạt nửa đùa nửa thật nói.

Tùng Cương viết: (Tới bên kia trạm xe, tôi biết có một nhà hàng rất ngon, ăn ở đó được không?)

“Tuân mệnh, thưa nữ vương đại nhân” Khoan Mạt khoa trương cúi đầu.

(Còn có ăn trưa xong chúng ta đi thẩm mỹ viện.)

Đọc xong những gì y viết, Khoan Mạt khó hiểu “Thẩm mỹ viện?” Nhưng chỉ cần thấy Tùng Cương mỉm cười, hắn liền im bật. Tuy rằng Khoan Mạt cảm thấy tương đối hoang mang, Tùng Cương ngược lại vô cùng vui vẻ. Ăn trưa xong, y dẫn hắn đến một thẩm mỹ viện có phong cách tương đối đặc biệt, mặc dù lúc này bản thân y cũng bắt đầu lo lắng có vấn đề hay không nếu không hẹn trước? Nhưng rất may vì có người hủy hẹn do trời mưa, nên bọn họ rất nhanh liền cắt ngắn được thời gian đợi đến lượt nhuộm tóc.

Y hướng Khoan Mạt bộ mặt đang bất an vì bị dẫn đi gội đầu vấy tay, lúc nam nhân đang gội đầu, Tùng Cương liên tục lật các tạp chí thời trang để thay hắn lựa chọn một kiểu tóc thích hợp, cuối cùng quyết định nhuộm cho hắn màu trà không quá nổi bật, còn tóc thì cắt ngắn một chút tạo cảm giác năng động.

Lúc Khoan Mạt cắt tóc, Tùng Cương một lát xem tạp chí, một lát lại nhìn ra bên ngoài trời mưa, đồng thời cũng không bỏ qua biểu tình bất an của Khoan Mạt qua gương, khoảng nửa tiếng sau thì xong. Nhờ có thợ cắt tóc chuyên nghiệp mà mái tóc của Khoan Mạt thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên hơn rất nhiều, so với trước kia phải đẹp hơn gấp bội lần.

Ánh mắt của mình quả nhiên không thể nào sai, Tùng Cương lần thứ hai xác nhận khiếu thẩm mỹ của bản thân. Y lúc đầu nghĩ, chỉ cần đổi lại kiểu tóc, Khoan Mạt hoàn toàn có thể trông đẹp trai hơn, quả không ngoài suy đoán, thấy lông mày hắn cũng được tỉa lại, Tùng Cương không thể nhịn được cười nhẹ.

Khoan Mạt rất để ý vấn đề trả tiền, nhưng Tùng Cương viết: (Hôm nay tôi là nữ vương, anh không cần phải để ý.) sau đó liền dẫn hắn tới mục tiêu kế tiếp. Lần này địa điểm tiếp theo của bọn họ là trung tâm thương mại, Tùng Cương liên tục đi hết khu hàng này đến khu hàng khác, hưởng thụ niềm vui thú khi mua sắm.

10. Chương 10

Mặc dù thị lực hai người đều rất tốt, nhưng lại chạy vào một cửa hàng mắt kính, cũng không thêm để ý đến ánh mắt khó chịu của nhân viên, thay nhau đổi kính cho đối phương. Có một gọng kính mắt rất nhỏ vô cùng phù hợp với gương mặt Khoan Mạt, tùy tiện đeo thôi cũng mang đến cảm giác “thời trang trung niên”, Tùng Cương nghĩ Khoan Mạt có thể hay không mua nó, nhưng hắn rốt cuộc cũng không có ý định như vậy.

Điểm đến tiếp theo của bọn họ chính là cửa hàng chuyên kinh doanh trang phục cho nam giới. Nơi này giá

cả cũng không quá dọa người, hơn nữa kiểu dáng màu sắc lại vô cùng phong phú, vì thế Tùng Cương rất hay đến đây mua đồ.

Kỳ thực ngay từ lúc sáng sớm y đã chú ý đến một việc, đó chính là trang phục của Khoan Mạt. Nếu là âu phục mặc vào cũng không quá khó coi, thế nhưng quần áo bình thường thì không giống như vậy, cá tính của bản thân được bộc lộ vô cùng rõ ràng, mà phẩm vị của Khoan Mạt thì dù thế nào cũng không thể dùng từ “đẹp trai” để hình dung. Áo sơ mi sọc kẻ đã phai màu, áo phông bên trong cũng nhiều nếp nhăn, quần dài màu be trước sau đều đầy vết gấp, thoạt nhìn xấu xí khủng khiếp. Người hần thon dài, không nhất thiết suốt ngày phải mặc cái loại quần áo che mắt vóc dáng như này đi! Mặc quần áo phù hợp trông chắc chắn sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Tùng Cương cầm đủ loại áo sơ mi và áo khoác để trên người Khoan Mạt để so sánh, cuối cùng phát hiện một cái màu cà phê, chất liệu cotton vô cùng thích hợp với mùa hè nóng nực. Chiếc áo đẹp đến mức Tùng Cương vừa nhìn đã ưng ý, hơn nữa nhìn tựa hồ cũng rất thích hợp với Khoan Mạt, vì vậy Tùng Cương lại chọn một chiếc quần bò tối màu, sau đó liền kéo hần đến phòng thay đồ.

“Ngài có muốn mặc thử không ah?”

Nghे tiếng nhân viên bán hàng hỏi, lúc nam nhân còn đang do dự cái này, cái kia, Tùng Cương đã đem quần áo để vào tay hần, không giải thích mà chỉ mỉm cười.

“Cái này Chỉ là nhìn thử một lúc có được không?”

Đối với thái độ Khoan Mạt, nhân viên cửa hàng vẫn như cũ mỉm cười nói “Mời vào”. Khoảng ba phút sau nam nhân thử đồ xong bước ra, Tùng Cương lại càng khâm phục mắt thẩm mỹ của mình. Bởi vì vóc dáng Khoan Mạt vốn khá cao, nên khi mặc quần bò, chân có cảm giác đặc biệt thon dài. Việc kết hợp quần bò với áo khoác ngoài vô cùng phù hợp, vì thế tạo cảm giác cả người gọn gàng hơn rất nhiều.

“Vô cùng thích hợp với ngài.” Nhân viên cũng lên tiếng tán thưởng.

Ngay cả Khoan Mạt cũng tương đối bất ngờ, “Tôi không có quần bò, hơn nữa cũng là lần đầu tiên mặc áo khoác kiểu này, vốn lo lắng không biết mặc vào sẽ thế nào.”

“Nếu đã như vậy, sao ngài không nhân dịp này mua thử một cái xem sao? Quần bò có thể mặc quanh năm, mà áo khoác ngoài ngoại trừ những ngày đông quá lạnh hoặc hè quá nóng cũng đều có thể mặc.”

Nam nhân nhìn Tùng Cương, “Em cảm thấy thế nào?”

Tùng Cương ở trên tay Khoan Mạt viết (Rất đẹp), thấy hai chữ này, nam nhân đỏ ửng mặt.

“Em thích sao?”

Tùng Cương dùng sức gật đầu.

“Vây cho tôi lấy cái này.”

Nhân viên bán hàng cười nói “Cảm ơn đã mua hàng.” Thấy Khoan Mạt định quay lại hỏi ý kiến y, Tùng Cương kéo hẳn lại, sau đó ở trên tay hẳn viết (Như đã hẹn trước!)

Đem quần áo đã mặc bỏ vào trong túi, hai người đi ra khỏi cửa hàng, sóng vai cùng nhau đi bộ. Vốn những người ngoài lại nhìn đều tập trung trên người y, nhưng lần này cũng bắt đầu có một số ánh mắt chú ý đến Khoan Mạt. Bất quá điều này không quá kì quái, Khoan Mạt sau khi cắt tóc đã thay đổi đến mức giật mình, trên kính của các cửa hàng phản chiếu hình ảnh hai người như một đôi đang yêu.

Sau khi đi một vòng ở trung tâm thương mại, mưa rơi cũng không nhỏ đi, vì vậy hai người quyết định đến tòa nhà bên cạnh, trên tầng hai ở đây có một quán cà phê rất ngon. Sau khi ngồi xuống cạnh cửa sổ, Khoan Mạt thở dài.

(Xin lỗi đã kéo anh chạy khắp nơi, anh chắc hẳn là rất mệt phải không?)

Thấy y viết vậy, Khoan Mạt lắc đầu “Không, anh cảm thấy rất vui.” Vừa nói hẳn vừa cười một cái, “Bình thường không hay đi mua quần áo, giờ mới phát hiện là chính mình cũng không biết mình hợp với cái gì, thật sự rất thú vị.”

Tùng Cương len lén nghĩ, nếu như Khoan Mạt có thể nhân cơ hội này mà mở mắt ra thì tốt, cứ như vậy nhất định có thể hấp dẫn nữ nhân khác, sau đó rất nhanh liền quên y đi? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Tùng Cương đồng thời cảm thấy y thật vất vả mới làm hẳn trở nên đẹp trai như vậy, cứ thế tặng không cho những cô gái khác vẫn có chút không cam lòng.

Nghे thấy tiếng nói của trẻ con y nhìn sang, một bé gái chừng ba tuổi tay cầm kem đi ở sau bọn họ đi qua, mái tóc màu trà được buộc bằng một chiếc nơ màu đỏ, thoạt nhìn đáng yêu như búp bê.

Bởi vì rất khả ái, nên không ít người quay đầu lại nhìn cô bé, Tùng Cương cũng mờ mịt chăm chú nhìn vào đứa bé. Lúc cô bé đi qua hai người bọn họ đánh rơi một chiếc ví màu hồng, đang cúi xuống để nhặt, ah! Tùng Cương vừa cảm thấy có gì không đúng, nàg đã té ngã trên mặt đất, cây kem trong tay cũng làm bắn phần đầu gối của chiếc quần Khoan Mạt mới mua.

Cô bé đứng lên, khuôn mặt nhăn nhó, như tức giận cao giọng khóc lớn. Tùng Cương cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể quan sát xung quanh để tìm hình dáng của mẹ cô bé.

“Không sao cả, không cần khóc nha.” Khoan Mạt từ trên ghế đứng lên, ở trước mặt cô bé ngồi xuống, khẽ xoa đầu, sau khi phát hiện dù làm như thế cũng không thể khiến cô bé ngừng thút thút, hẳn thuận thực ôm lấy cô bé, “Ngao nào, mẹ em đâu rồi?”

Đúng lúc này mẹ đưa bé xuất hiện, đó là một nữ nhân trẻ tuổi có mái tóc mỏng màu trà. Nữ nhân cúi đầu xin lỗi rồi bế lấy đứa bé, sau khi hai người đi khỏi, Khoan Mạt sử dụng giấy ướt trong tay lau quần bò, bởi vì cô bé dùng bàn tay dính kem nắm lấy ngực áo hắn, nên áo hắn cũng bị bẩn. Thế nhưng đối phương cũng không để ý đến chuyện quần áo đã dính bẩn, như không có chuyện gì xảy ra nói với Tùng Cương, “Đứa bé đây thật đáng yêu.” Hắn tựa hồ không để ý đến chuyện ngực áo đã dính bẩn.

Vì thế Tùng Cương cũng lười nói cho hắn biết, dứt khoát đứng lên dùng giấy ướt lau áo hộ hắn.

Khi vết bẩn rốt cuộc cũng mờ đi, thì khuôn mặt Khoan Mạt đã đỏ như cà chua, Tùng Cương trong lòng vừa nghĩ nam nhân này thật đúng là ngây thơ, vừa quay trở lại chỗ ngồi.

“Cảm ơn.” Khoan Mạt mặt đỏ tới tận mang tai mỉm cười nói.

“Anh rất am hiểu làm thế nào để đối phó với hài tử ah.”

Thấy Tùng Cương viết như vậy, Khoan Mạt ho khan một tiếng, có điểm xấu hổ gãi đầu nói, “Con của em trai anh cũng tầm tuổi với cô bé đó, khi anh trở về nhà cũng thường cùng chú nhóc chơi đùa, trẻ con ở tuổi này vô cùng hồn nhiên, cùng một chỗ với chúng cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng hơn rất nhiều.”

“Khoan Mạt tiên sinh thật là một người thiện lương nha.”

Thấy chữ trên tờ giấy, Khoan Mạt lộ ra nụ cười tự giễu, “Anh nơi nào được cho là thiện lương.”

Tùng Cương cũng không có ý giễu cợt hắn, mà thật lòng cho là như thế, nên y không hiểu tại sao Khoan Mạt lại có phản ứng như vậy, vì vậy lại viết tờ giấy khác.

“Anh không phải đã từng giúp đỡ tôi sao?”

Khoan Mạt cúi đầu, “Anh cũng chỉ là cho em mượn giày, về sau em cũng đã trả lại tiền cho anh mà.”

“Cho dù như thế, nhưng lúc đó cũng chỉ có duy nhất anh quan tâm tới tôi.”

Người đối diện lâm vào trầm mặc, mà Tùng Cương cũng bắt đầu cảm thấy chưa bao giờ hối hận như vậy khi chính mình làm người khác rơi vào trường hợp không thể nói chuyện, nếu có thể, y rất muốn thúc giục hắn, đồng thời có thể cùng nhau thoải mái nói chuyện.

“Lần thứ hai gặp anh mới bắt chuyện với em.”

Chuyện này Tùng Cương cũng biết.

“Lúc đầu nhìn thấy em, anh không dám nói chuyện cùng. Anh đi cùng với đồng nghiệp, không cách nào phủ định lời bọn họ nói em là một nữ nhân kì quái, vì thế không thể làm gì khác hơn là giả bộ không thấy em, thế nhưng anh vẫn rất dễ tâm, cho nên đã một mình quay lại, thế nhưng vẫn là sau một lúc mới dám nói chuyện với em....”

Khoan Mạt nhìn chăm chú Tùng Cương, “Nếu như anh thật sự là người lương thiện, nhất định là ngay từ lúc bắt đầu nhìn thấy liền hỏi em có việc gì không đi? Sẽ không giống như anh bắn khoăn, do dự, vì thế anh cũng không phải là người thiện lương như em nói đâu.”

Tùng Cương hiểu hần muốn nói gì, mặc dù hiểu, cũng không nhận được phải nổi giận.

(Anh muốn làm thần tiên sao?)

Thấy y viết vậy, Khoan Mạt giật mình ngẩng đầu, “Thần tiên?”

(Chẳng lẽ không đúng sao? Đây không phải là chuyện đương nhiên sao? Nếu như thấy ở ven đường một nữ nhân xa lạ ngồi chồm hổm trông khả nghi như vậy, vì sợ phiền phức mà không để ý đến cô ta là chuyện đương nhiên đi? Nếu như tôi ở lập trường anh mà nói, tuyệt đối sẽ không thêm quan tâm đến sự tồn tại của cô ta. Tuyệt đối sẽ không dính dáng gì đến!) Nếu như có thể mở miệng nói ra thật, rõ ràng sẽ nói rất nhanh, thế nhưng viết liền một mạch thấy đáng ghét đến không chịu đựng được.

(Không ai thích phiền toái cả. Nhưng anh không phải là biết rõ điều này mà vẫn quan tâm đến tôi sao? Vì thế tôi vô cùng, vô cùng cao hứng. Anh không cần thiết vì không phải lúc bắt đầu gặp bắt chuyện mà về sau mới làm như vậy mà tự ti!! Anh nói như vậy sẽ làm người khác rất tức giận, sẽ cho rằng anh là một ngụy quân tử!)

Khoan Mạt nhìn một chút, cả khuôn mặt tối sầm lại.

(Tôi cũng sẽ nói dối, cũng sẽ khi dễ người, thấy chuyện phiền phức cũng sẽ làm bộ như không thấy, anh ghét tôi như vậy sao?)

“Anh không có ý này” Khoan Mạt lắc đầu.

(Anh lại thẳng thắn một chút không tốt sao? Yêu mến chính là yêu mến, chán ghét chính là chán ghét, con người chính là sinh vật như vậy. Anh coi như thừa nhận thì thế nào?)

Khoan Mạt cúi đầu, nhìn thấy hần như vậy, Tùng Cương bắt đầu không hiểu tại sao mình lại kích động như thế. Thành thật mà nói, Khoan Mạt không có lỗi gì cả, hần trợ giúp người khác, nhưng bởi vì bản thân hần quá thiện lương nên mới cảm thấy phiền não như vậy, nhưng những người khác tại sao bởi vì như vậy liền đối với hần khoa chân múa tay? Mà cực kỳ phép tắc như hần hần là không chấp nhận cùng người như vậy mới đúng chứ?

Trầm mặc một lúc, cửa hàng càng lúc càng đông, Khoan Mạt nói “Chúng ta đi nhé?”. Tùng Cương gật đầu. Ra khỏi quán, hai người đứng trước tòa nhà cao tầng, không biết nên đi đâu.

“Trở về thôi!”

Nghe được thanh âm trầm thấp của Khoan Mạt, Tùng Cương chỉ có thể gật đầu. Hai người che ô đi trong mưa, nhìn bóng lưng của nam nhân đi phía trước một loại cảm giác không tự nhiên ăn mòn toàn thân Tùng Cương. Khoan Mạt thiện lương, sẵn sóc, tính cách tốt, hơn nữa vô cùng nghiêm túc, chính y cũng biết rõ những điều này, tại sao còn có thể đối với hắn nói những lời đã thương người khác như vậy? Tùng Cương cố gắng suy nghĩ về nguyên nhân hành động của chính mình.

Nói như vậy, y đối với Phúc Điền là đồng nghiệp dù trong lòng suy nghĩ nhưng ngay cả nửa câu cũng không nói ra, nếu như đối với loại nam nhân tự coi mình là trung tâm, lãnh huyết kiến phong sử dã (gió chiều nào xoay chiều đấy), quan hệ nhân tế căn bản là không cách nào hình thành được. Thực tế chính là, cho dù là người đáng ghét thế nào, chỉ cần biết khéo nói chuyện, muốn tiến hành gặp gỡ giao tiếp bên ngoài cũng không hẳn là khó khăn.

Những lời vừa rồi viết là suy nghĩ thực lòng của Tùng Cương, y cũng không biết tại sao bản thân lại không thể khống chế mà nói ra như vậy, có lẽ bởi vì loại quan hệ sâu sắc này đã vượt quá mức yêu thích và chán ghét bình thường.

Đến cửa nhà ga, bọn họ mua vé, hướng đi vừa vặn trái ngược, lúc chuẩn bị tiến vào cửa soát vé, Khoan Mạt dừng bước, “Hôm nay rất cảm ơn em vì đã đi cùng anh, mặc dù ngay từ lúc đầu anh đã thất bại, thật vô cùng xin lỗi”

Vừa nghĩ tới nếu lúc cuối cùng y không có đơn phương công kích hắn mà nói, ngày hôm nay bọn họ có thể kết thúc trong vui vẻ, Tùng Cương cảm thấy vô cùng hối hận. Nhìn Khoan Mạt ủ rũ cúi đầu không chịu nhìn thái độ của mình, Tùng Cương không nhận được cảm thấy có khi nào hắn cho rằng là lỗi của hắn khiến mình chán ghét hắn đi? Nếu như không có giải quyết hiểu lầm này trước khi chia tay, nam nhân này đại khái trên đường trở về sẽ rầu rĩ không vui bởi vì chuyện này mà phiền não đi?

(Tôi thích người thiện lương.)

Thấy hắn đang đọc, y lại đưa thêm một tờ khác.

(Cũng rất muốn làm một người lương thiện.)

Khoan Mạt ngẩng đầu lên thoáng cười, nhìn kỹ ánh mắt hắn ướt át phẳng phất như muốn khóc, ngực Tùng Cương một trận xôn xao.

“Anh sẽ không lái xe.” Vừa nói, nam nhân vừa nắm lấy tay Tùng Cương, “Hồi đại học, lúc lái xe trên đường anh đã gây ra tai nạn do đụng phải một cậu bé trung học đi xe đạp, thật may là thương thế của cậu ta cũng không có gì nghiêm trọng lắm, nhưng từ đó về sau anh cũng không dám lái xe nữa, bởi vì anh sợ

mình có thể dễ dàng làm người khác bị thương tăng thêm tại họa, vì thế lại không được.”

Tùng Cương không rõ Khoan Mạt đang muốn nói gì.

“Anh là một nam nhân nhu nhược vô dụng, điều này bản thân anh cũng rất rõ, anh không có sở thích, cũng không hay vận động, hơn nữa cũng không am hiểu làm thế nào để nói chuyện cùng người khác, cho đến nay những nữ nhân từng đi chơi với anh đều nói anh là một nam nhân vô vị.”

Đây cũng không phải do Khoan Mạt không tốt, Tùng Cương rất muốn nói hắn chỉ sai ở chỗ là không nên gặp gỡ loại nữ nhân đã nói như vậy, thế nhưng rốt cuộc là cũng không nói được gì.

“Anh lúc bắt đầu là nghĩ, em sẽ không nói chuyện, vì thế coi như anh nói chuyện vụng về một chút, em cũng sẽ không để ý.”

Đột nhiên hắn nói ra lời thật lòng làm Tùng Cương lấy làm kinh hãi.

“Em cho anh là một người quá đáng cũng không sao, cho dù như thế anh vẫn muốn nói cho em biết những lời thật lòng của anh.”

Khoan Mạt nắm chặt tay đến mức khiến y đau đớn.

“Mặc dù em không nói về những khuyết điểm này, thế nhưng em vẫn là trong sáng như vậy, có thể nói thẳng suy nghĩ của mình, anh cảm thấy em là một người vô cùng chín chắn, dù anh có là nữ nhân, anh và em cũng hoàn toàn khác nhau, em là một người vô cùng mạnh mẽ.”

Tùng Cương nuốt nước bọt, ánh mắt chân thành tha thiết của hắn làm y vô pháp dời đường nhìn.

“Anh yêu em!”

Khoan Mạt tỏ tình làm đầu y một trận choáng váng.

“Dù sẽ làm em khó xử, anh cũng muốn nói, anh yêu em!”

11. Chương 11

Tim Tùng Cương đập lợi hại, mặc dù biết những lời này là để nói cho Giang Đăng Diệp Tử, mà không phải chính mình, nhưng y vẫn có cảm giác kì quái. Trước đây Khoan Mạt đã từng nói “Anh yêu em”, thế nhưng lần này không giống, ngày hôm nay tuyệt đối không giống.

“Anh không muốn để em về nhà”, Khoan Mạt dùng thanh âm tịch mịch nói, “Anh không muốn để cho bất cứ ai thấy em, không muốn bất luận kẻ nào tiếp xúc với em, anh muốn đưa em đến nhà anh, để em trở thành bảo vật chỉ thuộc về anh.” Trong nháy mắt Tùng Cương đã bị hấn gắt gao ôm lấy, y còn cảm nhận được mùi gel tóc từ trên cổ hấn truyền đến.

“Giang Đăng tiểu thư.”

Nghe thấy Khoan Mạt gọi tên y, Tùng Cương ngẩng đầu. Cho dù cảm thấy tiếp theo chắc chắn sẽ là một nụ hôn, y cũng không trốn tránh, thậm chí ngay cả ý niệm trốn tránh cũng không nảy ra trong đầu y. Môi khô khốc, đó chỉ là một cái hôn khê như chuồn chuồn lướt, rồi đi một lúc, Khoan Mạt yêu thương nhẹ nhàng vuốt hai má Tùng Cương, lần thứ hai hôn xuống.

Bởi vì đã gần một năm không có hôn môi qua, thành thật mà nói, Tùng Cương cảm thấy cực kỳ thoải mái. Tùng Cương say sưa trong vòng tay Khoan Mạt, bởi vì cảm thấy đối phương đưa tay vuốt tóc mà giật mình tỉnh lại, y có thể cảm giác được tóc giả có điểm sai lệch.

Tùng Cương dùng toàn bộ sức lực bản thân để đẩy nam nhân ra, như trốn thoát chạy thật nhanh về phía cầu thang, mặc dù y muốn sửa sang lại tóc giả bị lệch, thế nhưng lại không có gương, càng không xong chính là Khoan Mạt vẫn không hết hy vọng đuổi theo phía sau.

“Xin đừng trốn nữa, Giang Đăng tiểu thư.”

Đi giày cao gót vô luận thế nào cũng không thích hợp để chạy, vì thế cuối cùng y vẫn là bị hấn bắt được.

“Anh đột nhiên làm chuyện như vậy, em tức giận cũng là tình hữu khả nguyên (về tình thì có thể tha thứ), thật vô cùng xin lỗi ...”

Tùng Cương cúi đầu.

“Nhưng anh thật sự yêu em.”

Tôi biết, vì thế ngày hôm nay anh hãy buông tha tôi đi. Tùng Cương nỗ lực tránh nam nhân cầm lấy tay y, thế nhưng lại đánh không lại nam nhân đang cậy mạnh này. Cảm giác được xe điện đang đến gần, Tùng Cương cuối cùng quyết định ngẩng đầu, y ngừng mắt nhìn khuôn mặt của nam nhân góc nghếch này, nhẹ nhàng tiến lại gần, chính mình chủ động ôn nhu thoáng hôn lên môi hấn, nam nhân toàn thân run rẩy, nắm tay hấn cứ như vậy tự nhiên giảm bớt lực. Hướng về phía nam nhân vẻ mặt mờ mịt mập mờ gật đầu một cái, Tùng Cương gỡ tay hấn chạy vào tàu điện. Nam nhân không có đuổi theo, chỉ là ngơ ngác đứng đó nhìn xe điện đi xa.

Ở trên xe điện chỉ còn lại một mình, Tùng Cương cảm thấy vô cùng xấu hổ. Coi như kích động như thế nào đi chăng nữa, y nằm mơ cũng không nghĩ chính mình sẽ có một ngày đứng chỗ tàu điện trước mặt người đến người đi hôn ai đó, vừa nghĩ đến trong xe cũng có những hành khách nhìn thấy màn vừa rồi, y liền đứng ngồi không yên, vì vậy cố tình đi tới hai buồng trước.

Mặt nóng đến kì quái, y không chỉ một lần hồi tưởng đến chuyện vừa rồi, cho tới bây giờ ngực Tùng Cương vẫn một mảnh hỗn loạn, thấy bản thân trở nên rất kì quái, có loại cảm giác nôn nóng không nói ra lời. Đúng lúc này, y nghe thấy thanh âm báo mail, chắc chắn là của Khoan Mạt. Y muốn mở ra xem, lại sợ thấy, đây là một cảm giác rất phức tạp, cố nén tâm tình mơ hồ, y lấy điện thoại.

“Anh muốn gặp em.”

Không phải là xin lỗi, cũng không phải là lấy cớ, xuất hiện ở đó chính là những lời thật lòng của Khoan Mạt, Tùng Cương không biết nên trả lời thế nào, đang lúc không biết làm thế nào thì đã trở về đến căn hộ, thế nhưng y chung quy cảm thấy cái gì cũng lười làm, vì thế chỉ là ngồi trên ghế sa lon ngoài phòng khách mờ mịt chăm chú nhìn bức tường.

Ngày hôm nay công viên đóng cửa, trò chơi quốc vương, tranh luận ở quán cà phê, ở trạm xe lớn mặt hôn tiếp, hết thảy trở thành một đám hỗn tạp, một lần lại một lần xuất hiện trong đầu y, tâm tình lúc cao lúc thấp như ở trên tàu lượn dao động, nhưng đó tuyệt đối không phải là cảm giác “chán ghét”, hoặc phải nói là ngược lại mới đúng.

Y biết loại cảm giác này, vô cùng dễ ý đến chuyện của người nào đấy, trong đầu tất cả chỉ có chuyện của người kia, một lúc cao hứng, một lúc sau đột nhiên lại bi ai, tâm tình trở nên vô cùng bất định

Coi như là yêu, nhưng hẳn và y đều là nam nhân ah, Tùng Cương khẽ cười khổ, y chẳng qua là lúc giả làm nữ, nghe được hẳn nói không chỉ một lần anh yêu em, anh yêu em, cho nên hiểu sai ý mà thôi, y biết nếu như không nghĩ như vậy, sẽ rất khó nói tình cảm trong cơ thể y lúc này. Nghe thấy tiếng mail đến, Tùng Cương cũng giật mình run rẩy thoáng cái, cuống quýt mở mail ra đọc.

(Vô luận là cái gì cũng tốt, hãy cho anh hồi âm.)

Tùng Cương cũng cảm giác được nam nhân này đang hoảng loạn không biết làm sao, trước khi được trả lời, nam nhân này vốn sẽ tuyệt đối không bao giờ gửi tin tiếp, nhưng hiện tại thì nguyên tắc này cũng trở nên rối loạn, y cũng không biết phải nhấn lại thế nào. Y là nam nhân, Giang Đăng Diệp Tử người này vốn không tồn tại, y dĩ nhiên không cách nào có thể nói ra, bản thân tiến hành rồi long trọng thông báo đối tượng yêu là một nam nhân. Đang lúc y bắt chéo cánh tay hướng về phía điện thoại suy tư muốn chết, cái mail thứ ba được gửi đến.

(Anh hồi hận muốn chết.)

Tùng Cương cảm thấy nam nhân này cứ như vậy bày tỏ ra hết thật nói không ra bao nhiêu khả ái. Khả ái, ngoại trừ từ này ra y cũng không nghĩ ra từ nào khác để có thể hình dung hẳn.

(Hôm nay)

Tùng Cương viết mấy chữ này xong liền xóa ngay lập tức, sau đó lại viết (Hôm nay), chỉ là viết mấy hàng chữ như vậy, y ước chừng tốn 30 .

(Hôm nay tôi tuy có điểm giặt mình, nhưng cũng thật cao hứng, ngủ ngon.)

Gửi tin xong, Tùng Cương cảm thấy như chính y đã phạm phải sai lầm không thể nào cứu vãn, nhưng nội dung y viết cũng không phải đang nói dối. Tắm rồi tẩy trang xong, ngay cả khi đã chia tay với thế giới của nữ nhân, y chung quy cảm thấy vẫn còn lưu lại chút dư vị, vô thức vuốt ve môi mình không thể nói ra có bao nhiêu kì quái.

Chung quy có cảm giác là lạ, khó có thể thoải mái, lí do của việc này y hình như biết cũng hình như không biết. Tùng Cương sớm lên giường, thế nhưng hưng phấn không khỏi làm y chậm chạp bước vào giấc ngủ, chỉ có thể ở trên giường lật tới lật lui. Thật vất vả mới tiến vào mộng đẹp, Tùng Cương lại mơ vô cùng kì quái. Trong mộng y chẳng qua là cùng Khoan Mạt đối mặt đứng chung một chỗ, không nói gì, chỉ đứng im nơi đó. Y là dáng vẻ của nam nhân, cho dù như thế Tùng Cương vẫn cảm giác được Khoan Mạt đối với y chính là tình yêu và dục vọng.

Hắn cũng không cảm thấy ghê tởm, Tùng Cương không tự chủ nghĩ đến dáng vẻ lúc y và hắn ân ái, nếu như hắn nói muốn làm, y đại khái cũng sẽ không cự tuyệt đi?

Y cảm thấy chính mình muốn nhìn thân thể Khoan Mạt đến tận cùng là hình dáng gì, lúc hắn ôm lấy y, ***g ngực rộng lớn đó khiến y cảm thấy thật thoải mái. Người đàn ông này ngay cả lúc ân ái cũng hết sức săn sóc đi? Ở trong mộng nghĩ vậy cũng là không có biện pháp.

Mặc dù Khoan Mạt tỏ ý muốn gặp mặt, thế nhưng thực tế bọn họ cũng không có gặp qua. Tùng Cương cũng biết chính y tuyệt đối không thể, thế nhưng mỗi ngày Khoan Mạt gửi mail đến liền như bị phát sốt, đọc những mail này, ngực y lại cảm thấy nóng bừng, giống như chính y đã lâm vào luyến ái. Đây là yêu sao? Hay chỉ là nhất thời hồ đồ? Hai loại ý nghĩ giao nhau hiện lên trong ngực y, nhưng ngay cả bản thân Tùng Cương cũng không biết đến tận cùng cái nào mới là chính xác. Khoảng cách với lần hẹn trước vừa đúng là buổi sáng của tuần thứ ba, y vừa rời giường thì nhận được điện thoại của Khoan Mạt.

(Bảy giờ tối, anh ở tháp đồng hồ trước nhà ga tàu điện ngầm đợi em, em không muốn đến cũng không sao cả, anh chẳng qua là Cảm thấy chính mình phải làm một chút gì đó)

Ngày đó, lúc đang làm việc Tùng Cương cũng có lưu ý đến mail của hắn. Y cũng không dự định đi, thế nhưng vừa nghĩ đến nếu không đi mà nói Khoan Mạt sẽ một mực đợi ở nhà ga, y có cảm giác chua xót không nói ra lời, vì thế hồi âm viết (Hôm nay tôi có việc, không thể đến đó.). Tùng Cương chung quy cảm thấy nếu như nói mình có việc không thể đi được, Khoan Mạt cũng sẽ không chờ đợi. Y gửi tin là lúc 6h, so với thời gian ước định vẫn còn sớm.

Ăn tối ở bên ngoài xong, y lên xe điện, nhưng là đợi thêm bao lâu cũng không nhận được hồi âm của Khoan Mạt, Tùng Cương bỗng có dự cảm xấu, tại trạm tiếp liền xuống xe, lúc này đã khoảng 7 rưỡi, sau đó dự cảm hắn quả nhiên chính xác, Khoan Mạt đứng ở tháp đồng hồ trước trạm xe. Tùng Cương đứng trong một góc gửi mail cho hắn.

(Tôi đang cùng bằng hữu ăn cơm, xin lỗi hôm nay không thể đến địa điểm đã hẹn, chờ sau khi về nhà tôi sẽ gửi mail tiếp.)

Y gửi tin, một lát sau, thấy Khoan Mạt lấy di động từ túi tây trang, vốn Tùng Cương cho rằng đọc cái này xong là hắn có thể an tâm về nhà, nhưng trên thực tế hắn sau khi xem xong cũng không có dấu hiệu di chuyển gì.

Rõ ràng đã nói là không thể đến, rõ ràng đã gửi mail cho hắn 2 lần, tại sao hắn vẫn muốn chờ đợi? Tùng Cương tâm phiền ý loạn dậm chân. Y thậm chí còn nghĩ dứt khoát lấy bộ dạng này đi gặp hắn, dứt khoát nói chân tướng cho nam nhân kia luôn, trên thế giới này không tồn tại người nào là Giang Đăng Diệp Tử cả, cô ta chính là y, cứ như vậy mà nói sự tình có thể được lí giải đi? Coi như hắn cho rằng mình là đồ biến thái thích giả làm nữ đi cũng không quan trọng.

Rời khỏi trạm xe, Tùng Cương chậm rãi đến gần chỗ Khoan Mạt đang đứng. Nam nhân nhìn sang bên này một cái, rất nhanh liền cúi đầu, Tùng Cương nguyên bản định đứng chính diện trước mặt hắn, nhưng tới trước mắt vẫn là vô pháp đối diện hắn, kết quả là đi tới hướng ngược với nam nhân, làm bộ dáng vẻ như mình cũng đang chờ đợi người nào đó.

Y tự kiểm soát cho chính mình, rằng bản thân chỉ là đang tìm thời cơ thích hợp. Tùng Cương rất nghiêm túc suy nghĩ, tiếng đầu tiên tốt cùng nên nói là “Chào buổi tối”? Hay là “Lần đầu gặp mặt”? Chẳng qua Tùng Cương cảm thấy đây là chỉ là thủ đoạn để bản thân tự kéo dài thời gian.

Trở về đi! Giang Đăng Diệp Tử sẽ không đến. Y không chỉ một lần hướng phía tháp đồng hồ phát ra ý niệm, thế nhưng cái bóng đằng sau lưng cũng không có cảm giác di chuyển. Có cái gì đó rơi trên mặt hắn, là nước mưa. Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, mưa rơi càng lúc càng mạnh, những người đang cưỡi bộ xung quanh cũng chuyển thành chạy chậm, Tùng Cương cuống quýt chạy vào bên trong trạm xe.

Thế nhưng Khoan Mạt vẫn là đứng nguyên tại chỗ. Bất kể mưa rơi mạnh cỡ nào, hắn chỉ là đứng trong mưa cúi đầu, mặc dù bên trong nhà ga cũng có thể nhìn thấy tháp đồng hồ, cũng không khiến bản thân ướt đầm, nhưng hắn chính là không chịu nhúc nhích.

Tùng Cương không cách nào nắm tay hắn, đem hắn đến chỗ trú mưa, bởi vì bây giờ đang không mặc nữ trang, không phải Giang Đăng Diệp Tử. Đừng để ta nhìn thấy bộ dạng này của người! Trong ngực Tùng Cương đau đớn không dứt, không biết là cảm giác tội ác hay tình cảm gì khác đang chiếm cứ toàn thân y.

(Cầu anh hãy trở về đi!)

Gửi tin xong, vừa nhìn thấy nội dung mail, nam nhân vẫn không nhúc nhích từ này đến giờ mới lập tức hoảng hốt quan sát bốn phía, sau đó hoảng loạn đi tới đi lui tại tháp đồng hồ, thân ảnh này với đại cầu thật giống nhau đáng thương khiến người ta không nói ra lời.

Khoảng 30 sau, Khoan Mạt rốt cuộc cũng tiến vào trạm xe. Nam nhân đi qua trước mặt Tùng Cương, chẳng những cả người ướt đầm, hơn nữa cả khuôn mặt là một mảnh trắng bệch, như người không còn sự sống.

Lúc thân ảnh Khoan Mạt biến mất, Tùng Cương cũng không nhận được nước mắt nữa, y không biết lý do, mặc dù không biết..... nhưng là y muốn, chính mình cho phép bản thân vui mừng lên, khi yêu nam nhân

ngốc nghếch, không hiểu sự đời này.

Tùng Cương ngay cả ô cũng không mở, cả người ướt sũng đi trong cơn mưa tầm tã? Đại khái là động tác chậm chậm đi trong mưa của y thoát nhìn phá lệ đặc biệt đi? Người qua đường đều hướng ánh mắt kinh ngạc đến y.

Tùng Cương cũng không thèm quan tâm đến ánh mắt của người khác, y cũng biết đem chính mình vào tình trạng ướt đầm như Khoan Mạt, sự tình cũng không có bất kỳ thay đổi gì, nhưng y cũng vô pháp không làm như vậy.

Đến cửa căn hộ, y đã bị nước mưa ngấm đến đông cứng, cả người bắt đầu run rẩy. Tắt nguồn điện thoại đặt trên bàn, đem mình nhốt vào phòng tắm. Cho dù đã ngâm mình vào bồn tắm, trong đầu y vẫn là hình ảnh cả người ướt sũng của nam nhân kia. Y phải làm gì cho đúng? Khi đó ngoài làm vậy ra thì còn biện pháp nào khác đây?

Rõ ràng đã nói là mình không được đi, nhưng mà vẫn muốn cố ý ở nơi đó đợi Khoan Mạt có phải hay không cũng có vấn đề? Bởi vì không thể cho ra kết luận gì, Tùng Cương cuối cùng chỉ có thể phiền muộn từ trong nước ấm đứng lên. Y vừa lau tóc vừa trở lại phòng ngủ, cho dù không muốn nhìn những vẫn là không tự chủ được thấy cái đồ đó. Tắt nguồn chính là trốn tránh, là chứng cứ y trốn tránh cùng Khoan Mạt gặp mặt.

Mình không có sai, y một bên tự an ủi, một bên cầm máy lên khởi động nguồn. Mở máy, không ngoài dự đoán, quả nhiên nhận được mail của Khoan Mạt.

(Nếu như em đã tới, tại sao không ra gặp anh?)

12. Chương 12

Y trước đây cũng đã nói không cách nào đi, là hẳn tự mình kiên quyết phải đợi, Tùng Cương cảm thấy Khoan Mạt không có tư cách bởi vì cái này mà trách cứ y.

(Nếu như em cảm thấy anh phiền phức, không muốn gặp anh nữa, xin hãy nói rõ với anh. Nếu như em cảm thấy chán ghét, anh tuyệt đối sẽ không gửi mail nữa.)

Đối phương để cho y lựa chọn. Là tiếp tục, hoặc là từ bỏ. Tùng Cương thậm chí còn cảm thấy thà dứt khoát viết mail tỏ ý chán ghét đi, nói như vậy hẳn là Khoan Mạt sẽ như hẳn đã đáp ứng là không gửi mail nữa?

Coi như quan hệ của y và Khoan Mạt như vậy kết thúc đi, lần sau Tùng Cương lấy thân phận nam nhân gặp hẳn cũng tốt. Chỉ cần đi tới quán rượu hẳn hay đến chủ động chào hỏi là được rồi. Bất quá y không ghét Khoan Mạt, hơn nữa nếu nói chán ghét sẽ làm tổn thương hẳn, cho nên y chỉ có thể trong thư bày tỏ chính mình không cách nào quên đi người kia. Nhưng lúc chuẩn bị gửi mail, y lại trù trừ. Nếu gửi tin này,

nói không tốt liền trở thành lần cuối cùng. Chính vì biết điểm này nên y cứ thế do dự, mà kết quả của do dự là y cuối cùng cũng không gửi được. Tình yêu kéo dài này, đến tận cùng là vì Khoan Mạt hay vì chính mình, Tùng Cương càng ngày càng không thể hiểu được.

Hiện tại đã qua 8h tối. Bình thường nơi đường phố phần hoa này vô cùng náo nhiệt, nhưng hôm nay không khí trên đường càng phá lệ huyền ảo, bởi vì đã gần cuối tháng 12, sắp đến cuối năm đi?

Từ công ty đến quán rượu đại khái phải đi mất 10 , mặc dù đã để tay trong túi áo khoác, nhưng khi y tới nơi thì mười đầu ngón tay đã lạnh thấu. Vén tầm rèm ấm áp màu xanh lên để đi vào bên trong, lập tức truyền đến tiếng “Hoan nghênh quý khách”. Y mỉm cười nói “Chào buổi tối”, sau đó nhìn tới lui khắp quán. Mặc dù trong cửa hàng hôm nay cũng tương đối chật chội, nhưng y rất nhanh liền phát hiện đối tượng mình muốn tìm chưa tới.

Tùng Cương khẽ thở dài thất vọng. Mặc dù Khoan Mạt không có ở đây, nhưng y cũng không thể cứ như vậy bỏ đi, vì thế cởi áo khoác ngoài, tìm một chỗ để ngồi. Tùy tiện gọi một chút thức ăn, lẳng lặng uống rượu.

Gần đây Tùng Cương cơ hồ mỗi ngày đều đến đây báo danh, nhưng một lần cũng không nhìn thấy Khoan Mạt. Có lẽ nơi làm việc thay đổi, cũng liền tự nhiên như vậy quên quán ăn quen thuộc đi? Cho dù như thế, ngoại trừ nơi này, Tùng Cương bây giờ cũng không tìm được cửa hàng nào khác có thể xuất hiện bóng dáng Khoan Mạt. Nếu như là trước khi hấn đổi công việc, cô lẽ bởi vì cùng ngành với Phúc Điền mà có chút biện pháp, nhưng hấn là tới sở nghiên cứu, chẳng những là khoảng cách xa, hơn nữa cùng bộ phận kinh doanh càng không có liên quan. Điều duy nhất Tùng Cương có thể làm là chỉ chờ ở chỗ này, tìm kiếm cơ hội cùng hấn nói chuyện. Mỗi lần cửa quán mở ra, y cũng lập tức chuyển mắt sang bên đấy, cơ hồ đã trở thành phản xạ có điều kiện.

“Cậu có hẹn với người nào sao?” Chủ quán đại khái đã hơn 60 tuổi mỉm cười đem thức ăn cho y.

“Cũng không phải”

Tùng Cương thở nhẹ rồi đón lấy thức ăn, đưa một viên trác hoàn tử vào miệng cảm thấy phi thường mỹ vị, lúc này mặc dù y nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng cũng không có quay đầu lại. Có lẽ bởi vì chán ghét cảm giác thất vọng lần nữa.

Hôm trời mưa đó (Nếu như em cảm thấy anh phiền phức, không muốn gặp anh nữa, xin hãy nói rõ với anh.) là tin nhắn cuối cùng của Khoan Mạt, hai tuần lễ trôi qua, thế nhưng hấn cũng không liên lạc với y thêm một lần nào nữa, kết quả Tùng Cương vẫn không thể gửi mail hồi âm lại. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần y không liên lạc nữa, Giang Đăng Diệp Tử cũng có thể tự nhiên mà biến mất. Chính vì như vậy, Tùng Cương hy vọng có thể lấy thân phận thật sự của mình để cùng Khoan Mạt làm quen, nhưng lại là không cách nào nhìn thấy hấn. Vừa nghĩ đến chính mình vẫn là Giang Đăng Diệp Tử mà nói, chỉ cần gửi một tin nhắn là có thể lập tức gặp mặt, Tùng Cương đã cảm thấy tức giận không nói ra lời. Vô luận là sự thật này là đúng, nhưng chính y vẫn là không ngăn được suy nghĩ.

(Cho tôi một bát canh sò, một âu cơm còn có một đĩa cá rán.)

Bên cạnh truyền đến thanh âm làm chén rượu trong tay Tùng Cương cơ hồ suýt rơi xuống đất. Nam nhân kia ngồi cách y hai người, mới vừa rồi ở đó vẫn là ghế trống.

“Đã lâu không gặp, Khoan Mạt tiên sinh.”

Nghe tiếng chủ quán hỏi, Khoan Mạt đặt tay chống lên bàn, cười thoáng cái. Đó là nụ cười mệt mỏi đến cực điểm.

“Gần đây tôi thay đổi công việc, chỗ làm mới cách đây rất xa, vì thế vẫn không thể tới. Hôm nay vừa đúng lúc tổng công ty có chuyện nên mới đến đây, cho nên muốn nếm thử món cá bác làm mà đã lâu không được ăn qua.”

“Đi làm công cũng không dễ dàng ah.” Chủ quán thở dài.

“Dù làm ở nơi nào, hay công việc gì cũng đều khổ cực như nhau thôi.”

Hướng về phía các món ăn được đưa lên, Khoan Mạt bắt đầu uống rượu. Nam nhân mà y mong nhớ ngày đêm rõ ràng đang ngồi gần đây, thế nhưng chính mình lại nói không ra lời. Loại cảm giác không nói được với Khoan Mạt làm y thấy vô cùng phiền não. Nếu như hắn ngồi ngay bên cạnh y, chí ít có thể nói “Chúng ta làm cùng một công ty phải không?” Tùng Cương không khỏi thống hận hai người đàn ông ngồi giữa y và Khoan Mạt.

“Khoan Mạt tiên sinh, đã lâu không gặp” vợ chủ quán đem canh sò và cơm đặt trước mặt Khoan Mạt, “Gần đây không thấy cậu ah. Lần trước thấy cậu dắt theo một cô gái vô cùng xinh đẹp đến đây, vợ chồng ta còn đang suy nghĩ nhất định vị tiểu thư kia đang nấu cơm cho cậu đấy.”

Khoan Mạt lộ ra nụ cười khổ, “Tôi đã bị cô ấy bỏ rơi rồi.”

Vợ chủ quán liền buông ánh mắt, “Ai nha, thật ngại ngùng.”

“Xin bác không cần để trong lòng, là cô ấy quá xinh đẹp và ôn nhu, là tôi không xứng với cô ấy.”

Vợ chủ quán an ủi hắn nói, “Cậu rất nhanh sẽ tìm được người yêu mới thôi mà.”

Nghe bọn họ nói chuyện, Tùng Cương ở trong lòng biện giải ta cũng không phải bỏ rơi hắn, thế nhưng cũng không thể phủ nhận được đúng là vô cùng tương tự. Khi y còn chưa kịp nghĩ biện pháp cùng Khoan Mạt nói chuyện, quán ăn càng ngày càng chật chội, thanh âm người khác dù không lớn cũng dễ dàng nghe thấy được.

“Như vậy là sắp đến lễ Giáng sinh rồi.” Vợ chủ quán quay sang bắt đầu nói với khách nhân bên cạnh Khoan Mạt.

“Cháu trai ta là song bào thai sinh đúng ngày 24 tháng 12. Nguyên bản muốn sinh nhật và lễ Giáng sinh tổ chức cùng một lần, kết quả cháu trai ta lại nói quà sinh nhật và quà Giáng sinh đều phải có, hơn nữa nhà chúng ta là sinh đôi, lễ vật cũng phải chuẩn bị hai phần, thật sự đủ vất vả.”

Nghe thấy vợ chủ quán thở dài, Khoan Mạt cũng chen vào nói, “Sinh nhật của tôi cũng là ngày 24.”

Vợ chủ quán nghiêng đầu sang, “Ai nha, thật là trùng hợp mà.”

“Khi còn bé đối với ngày sinh nhật và lễ Giáng sinh tổ chức cùng nhau thật sự là vô cùng bất mãn. Vốn là lễ Giáng sinh và sinh nhật đều được ăn bánh ga tô nhưng cuối cùng cũng chỉ có một lần, đối với hài tử mà nói đây chính là vấn đề lớn.”

“Không sai không sai, bọn trẻ nhà ta cũng nói vậy.”

Khoan Mạt cũng lão khách nhân bên cạnh và vợ chủ quán nói xong rất náo nhiệt, Tùng Cương vẫn đang tìm cơ hội thật không thể nói chen vào được. Đúng lúc y đang trù trừ, Khoan Mạt đã nói câu “Tính tiền” sau đó đi về phía bàn thu ngân.

Tùng Cương đuổi theo hắn đi về phía quầy thu tiền. Thanh toán xong Khoan Mạt liền hướng về phía vợ chủ quán nói “Thật ngon ah.” sau đó rời đi. Tùng Cương cũng lập tức trả tiền rồi chạy ra bên ngoài, nhưng lúc đó Khoan Mạt đã đi được thật xa, làm Tùng Cương đối với tốc độ của hắn không khỏi giật mình. Khi bọn họ đi cùng nhau, y cho tới bây giờ cũng không cảm thấy tốc độ đi bộ của Khoan Mạt là nhanh. Nhưng lần này y thật vất vả mới đuổi theo được hắn, lúc này đã đi được nửa đường đến trạm xe.

Tuy rằng đuổi theo Khoan Mạt, nhưng Tùng Cương cũng không biết làm thế nào để hướng nam nhân đi nhanh như gió này chào hỏi. Nếu như từ sau lưng nói với hắn “Chúng ta làm cùng một công ty đúng không? Mới vừa rồi có ngồi cùng một quán ăn.”, tựa hồ vô cùng mất tự nhiên. Đang lúc y không biết làm thế nào cho phải, hai người đã đến trạm xe. Khoan Mạt nhanh chóng mua vé đi về phía sân ga, Tùng Cương cũng đuổi theo hắn. Thật vất vả Khoan Mạt mới dừng lại cước bộ, đang lúc Tùng Cương thở hồng hộc nói với hắn “Cái đó ...”, một tiếng chuông vang cảnh báo tàu điện đang đi cạnh bọn họ, khi tiếng chuông kết thúc, Tùng Cương cơ hồ là tự giận mình phải quay về phía Khoan Mạt chào hỏi một lần nữa “Cái đó...”

“Ah.”

Nam nhân hốt hoảng quay đầu. Thấy vẻ mặt của hắn, Tùng Cương mới ý thức được tiếng kêu của mình quá mức mất tự nhiên. Dáng vẻ này quả thật giống như muốn đánh nhau một trận.

“Có chuyện gì sao?”

Mình bắt chuyện đối phương, đối phương đáp lại mình. Chỉ là như vậy mà thôi. Tuy thế, Tùng Cương lại nói không ra lời. Cảm giác hốt hoảng xâm nhập vào cơ thể, trán y toát một tầng mồ hôi lạnh. Bởi vì là người của bộ phận kinh doanh, cho nên tùy tiện tìm một đề tài đáp lời là chuyện thường như cơm bữa, nhưng bây giờ y trái lại cái gì cũng không nói ra được.

“Cậu tìm tôi có việc gì không?”

Nghe được câu hỏi của Khoan Mạt, Tùng Cương liếc mạt nặn ra mấy chữ, “Tôi, chúng ta làm cùng một công ty.”

Khoan Mạt nhìn chăm chú vào khuôn mặt Tùng Cương, sau đó nghiêng đầu nghĩ, “Cậu là người ở sở nghiên cứu sông Tùng Diệp sao?”

“Ah, không, tôi là người của tổng công ty.”

Như vậy ah, mặc dù Khoan Mạt trả lời như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt hắn vẫn là không hiểu tại sao Tùng Cương lại phải kêu mình.

“Tôi là người của phòng kinh doanh ở tổng công ty. Mới vừa rồi ở quán rượu nhìn thấy cậu, cảm thấy cậu hẳn là làm cùng một công ty với tôi.”

Tập đập tập đập, tiếng tàu điện đang đến gần.

“Thật ngại, tôi Cái đó, không nhớ rõ mặt cậu. Mặc dù cảm giác cậu và một người tôi quen rất giống, nhưng người kia là nữ nhân....”

Khoan Mạt giống như rất xin lỗi y nói, “Thực sự xin lỗi.”

Khoan Mạt vừa xin lỗi vừa chuyển tầm mắt tới hướng xe điện dừng lại, từ thái độ có thể thấy hắn muốn lên xe, bởi vì cũng không thể cứng rắn bắt một nam nhân muốn về nhà lưu lại, cho nên Tùng Cương không thể làm gì khác hơn là lộ ra nụ cười xã giao.

“Nơi nào, không quan trọng, chúng ta vốn cũng chưa nói chuyện nhiều”

“Thật vô cùng xin lỗi, như vậy gặp lại sau”

Nam nhân vừa bước lên xe, cửa liền đóng lại. Nam nhân cách cửa sổ hướng bên này nhìn tới, tầm mắt hai người đụng nhau, Khoan Mạt khẽ gật đầu.

Nhìn xe điện đi xa, Tùng Cương đột nhiên cảm thấy thập phần trống rỗng. Nếu như đứng ở chỗ này là Giang Đăng Diệp Tử mà nói, coi như để hắn lên xe hắn cũng không lên đi? Nghĩ đến đây, y cảm thấy vô cùng tức giận. Tùng Cương đi đến trạm xe ngược hướng. Y ngồi trên ghế dài, ngơ ngác nhìn khắp xe. Khoan Mạt cảm thấy y và Giang Đăng Diệp Tử tương tự, thế nhưng khẳng định là nằm mơ hắn cũng không nghĩ hai người lại là một. Tùng Cương ôm lấy đầu. Y không biết sau này làm thế nào để kết bạn với Khoan Mạt. Nếu đối phương đã nói không có cách nào thường xuyên đến quán ăn đó, vậy y phải làm như thế nào để giả dạng là tình cờ bắt gặp hắn đây? Đến sở nghiên cứu sông Tùng Diệp để ôm cây đợi

thỏ? Nhưng mỗi ngày y phải chạy đến nơi xa như vậy là không thể nào. ở trạm xe chặn hấn sao? Nhưng lộ trình của hai người là ngược hướng. Chẳng lẽ nói muốn đi đến chỗ gần với nhà trọ của Khoan Mạt sao? Coi như là có thể quen thuộc hơn, thế nhưng muốn càng thêm thân cận mà nói, muốn thân thiết đến trình độ của "Giang Đẳng Diệp Tử", phải tốn bao nhiêu thời gian đây? Nếu như là Giang Đẳng Diệp Tử mà nói, nếu như muốn gặp mặt, chỉ cần gửi một cái mail, nam nhân này nhất định sẽ chạy vội trở lại đi? Chắc chắn là sẽ chạy vội trở lại, về mặt hồ hởi hướng về phía y nở nụ cười đi?

Bất kể đi đến nơi nào, cũng có thể nghe được ca khúc Giáng sinh nào đó. Người trên đường tựa hồ ai cũng cao hứng bừng bừng. Tùng Cương mặc nữ trang đã lâu không động vào ngồi trên tàu điện ngầm. Áo khoác trắng, quần dài, ngay cả Tùng Cương cũng cảm thấy chính y mặc trang phục này vô cùng phù hợp, trong lúc y chờ xe, đã có hai người đến gần y làm quen.

Mặc dù đã tránh khỏi giờ cao điểm, nhưng trong xe điện cũng không ít người. Bên trong túi xách đang cầm trên tay, là lễ vật y vừa mua. Y do dự thật lâu rốt cuộc nên mua cái gì, cuối cùng vẫn là lựa chọn gang tay. Da màu đen, thiết kế đơn giản mà thanh lịch, mặc dù mỏng nhưng vô cùng ấm áp. Nếu như là cà vạt hay quần áo mà nói, sở thích cá nhân là vô cùng quan trọng, nhưng nếu là gang tay, chỉ cần không phải là người quá kén chọn, hẳn là sẽ không chán ghét màu đen.

Một bên lơ đãng nhìn bên ngoài cửa sổ, Tùng Cương vừa phát ra không biết là cái thở dài thứ mấy của ngày hôm nay. Kể từ lần đó, ở trạm xe chủ động chào hỏi Khoan Mạt, sau đó y liền không thể gặp lại hấn. Tùng Cương cũng có công việc của mình, không có khả năng vĩnh viễn đứng một chỗ chờ người. Thế nhưng một lần nữa thất vọng, Tùng Cương rốt cuộc nôn nóng đến cực điểm.

Thời gian trôi thật nhanh, thoáng cái đã đến lễ Giáng sinh. Tùng Cương vô luận thế nào cũng muốn đem lễ vật đưa cho hấn. Y lần nữa giả làm nữ cũng chỉ vì mục đích này thôi. Y chỉ đơn thuần muốn nam nhân kia vui vẻ. Chuyện về sau y cũng không suy tính quá. Y xuống ở trạm xe gần nhà trọ của Khoan Mạt. Mặc dù đã là 7h tối, phòng 306 tầng 3 vẫn là không có ánh đèn. Bởi vì tin chắc lúc này Khoan Mạt vẫn chưa trở về, Tùng Cương lần thứ hai đi đến nhà ga phía trước, đợi Khoan Mạt trở lại. Mặc dù y có thể trực tiếp đi đến nhà Khoan Mạt, nhưng nếu đối phương hỏi y vì sao biết phòng của hấn thì thật phiền toái. Cho nên giả dạng tình cờ gặp mặt ở nhà ga là được rồi. Về phần lễ vật thì nói là người khác tặng, bởi vì là của nam, nên bản thân mình không dùng được. Mặc dù đem đồ người khác cho tặng lại có vẻ thất lễ, nhưng y vẫn không muốn Khoan Mạt cho rằng là y cố ý mua, vì thế không cần thiết phải mong đợi. Vừa hi vọng Giang Đẳng Diệp Tử có thể hoàn toàn biến mất, một bên gặp phải chuyện gì lại muốn lợi dụng cái này tồn tại, Tùng Cương biết làm như vậy là cực kỳ mâu thuẫn, nhưng y vẫn là không thể không làm.

13. Chương 13

Bên cạnh truyền tới tiếng hoan hô "Oa". Mọi người xung quanh đều ngẩng lên nhìn bầu trời. Tuyết rơi. Mặc dù sáng sớm đã cảm thấy không khí cực kỳ lạnh, nhưng Tùng Cương cũng không nghĩ tới sẽ có tuyết rơi. Màu trắng đại biểu của lễ Giáng sinh chỉ làm y mê mẩn trong chốc lát, theo bóng đêm thâm trầm dòng người cũng thưa thớt dần, Tùng Cương càng ngày càng bất an. Y cũng đã đứng đợi 2 tiếng, dù vậy Khoan Mạt vẫn không xuất hiện. Nhưng là, khi y đi qua căn hộ đã xác nhận một lần là Khoan Mạt chưa trở về, nếu là hấn trở lại tuyệt đối phải đi quan trạm xe. Đang tự an ủi mình là hấn nhất định sẽ tới, Tùng Cương đột nhiên nghĩ đến một vài thứ. Có lẽ Khoan Mạt đã có người thay y nói với hấn chúc mừng sinh nhật. Nếu không phải là người yêu, ít nhất cũng có bằng hữu gì đó.... Nếu là như vậy có lẽ trong thời gian ngắn hấn sẽ không trở lại, dù trở về nhất định có thể sử dụng phương tiện khác ngoài tàu điện.

Tùng Cương khẽ di động hai chân như đã đông cứng của mình, cuống quýt chạy về hướng nhà Khoan Mạt. Trong phòng đèn sáng, phát hiện hần không ngồi tàu điện sau khi trở về, cả người y như mất hết sức lực. Bởi vì không cách nào giả bộ tình cờ gặp nhau, vì thế Tùng Cương cũng không biết phải làm thế nào cho đúng. Tuy rằng đi đến gian phòng đó là có thể gặp Khoan Mạt, thế nhưng biểu hiện ra cố ý đến gặp hần sẽ làm hần có điểm chờ mong. Coi như không phải như vậy, chỉ là nhận được lễ vật của y, tiểu tử này cũng có thể vui vẻ đến quên chính mình họ gì đi?

Giả sử đem lễ vật treo ở tay cầm trên cửa, không viết rõ là của ai gửi tới, chỉ sợ so với cao hứng, đầu tiên Khoan Mạt sẽ phát sinh hoài nghi đi? Y cũng không biết phải quyết định như nào lúc này, cũng đã đi tới trước cửa phòng Khoan Mạt. Phòng có chuông cửa, nhưng y cũng không ấn. Lặng lẽ lại gần cửa phòng, có thể nghe thấy thanh âm ti vi bên trong truyền đến. Năm phút, 10 , thời gian như đang trò đùa dai rất chạy trốn rất nhanh. Do dự đến cuối cùng, Tùng Cương lấy ra sổ ghi chép. Y tại trên mặt giấy viết hai chữ lễ vật, cùng với tên Giang Đằng Diệp Tử.

“Diệp Tử tiểu thư?”

Nghe thấy có người gọi mình, Tùng Cương giật mình quay đầu. Đứng ở đó chính là Khoan Mạt đang mặc bộ quần áo thể thao màu đen. Tay phải hần còn cầm túi nilong của siêu thị. Mặc dù Tùng Cương có nghe được tiếng bước chân, thế nhưng y lại một mực cho rằng Khoan Mạt đang ở trong phòng, vì vậy cũng không để ý đến.

“Em biết nhà trọ của anh?”

Tùng Cương đương nhiên không thể nói chính mình đã từng theo dõi hần, cho nên cuống quýt cuộn tờ giấy viết chữ lễ vật, suy tính xem nên lấy có gì.

(Tôi có bằng hữu sống ở gần đây, lúc đến thăm hần thì nhìn thấy Khoan Mạt tiên sinh.)

Nhìn thấy y viết vậy, Khoan Mạt nói thắm một câu như vậy ah. Sau đó Tùng Cương đem túi trong tay đưa tới.

“Cái này là?”

Lễ vật, Tùng Cương đưa tờ giấy cho hần nhìn.

“Tại sao?”

Nghe được Khoan Mạt hỏi ngược lại, Tùng Cương viết (Quà sinh nhật.). Khoan Mạt chăm chú nhìn vào ghi chép của y, sau đó ngẩng đầu.

“Cám ơn.” Mặc dù bên ngoài nói vậy, nhưng hần cũng không có đưa tay nhận.

“Thì ra anh đã nói qua sinh nhật của mình cho Diệp Tử tiểu thư ah. Mặc dù vô cùng cao hứng, nhưng anh chỉ có thể tâm linh.”

Tùng Cương khẽ cắn môi, kiên quyết đưa túi sang.

“Xin lỗi, em cố ý vì anh mà phí tâm, thế nhưng anh thật sự không muốn có đồ vật gì cả.”

Tùng Cương đem túi treo ở tay cầm cửa, xoay người đi qua Khoan Mạt. Đang lúc y muốn bước xuống cầu thang, Khoan Mạt kéo mạnh y lại. Cổ lực kia cường đại đến mức làm người ta đau đớn đến hoa mắt chóng mặt.

“Em đang nghĩ cái gì vậy?”

Nam nhân cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi tiến lại gần y.

“Bởi vì em không hồi âm, cho nên anh một lòng nghĩ rằng mình đã bị bỏ rơi. Anh một mực nỗ lực muốn quên em, một mực nói với chính mình là phải quên em Mặc dù như vậy, vì sao chuyện cho tới bây giờ em lại muốn xuất hiện đây? Hơn nữa lại mang theo lễ vật, làm như vậy lại anh lại càng mong đợi. Nhất thời cao hứng của em làm anh lúc vui mừng lúc lo lắng, tâm tình của anh như tàu lượn lúc lên lúc xuống, làm anh không cách nào chịu đựng nổi.”

Tùng Cương không phải là không cố chống cự, nhưng lực đối phương so với y mạnh hơn rất nhiều lần.

“Anh yêu em.”

Khi hần dụng lực ôm y, Tùng Cương cơ hồ muốn ngất xỉu.

“Em không phải là không biết chứ?”

Cho dù ngoài miệng trách cứ, khí lực Khoan Mạt ôm y cũng không giảm đi tẹo nào. Lưng đau quá. Có tiếng người đi lên cầu thang, làm Khoan Mạt giật mình tỉnh lại. Hần nắm chặt tay Tùng Cương, nhặt lên túi siêu thị rơi ở trước cửa, từ trong túi quần lấy ra chìa khóa.

Đi lên lầu là một nam nhân trẻ tuổi, hần liếc nhìn Tùng Cương và Khoan Mạt. Cảm giác được Khoan Mạt định đưa y vào phòng, Tùng Cương vô cùng sợ hãi. Nếu như chỉ còn lại hai người bọn họ mà nói, chỉ có thể dùng 2 chữ nguy hiểm để hình dung.

Cửa phòng mở ra, Tùng Cương dùng sức muốn hất bàn tay đang nắm lấy tay mình, nhưng rất nhanh bị một đạo lực lớn hơn gấp bội kéo trở về, bởi vì đang đi giày cao gót, y cảm thấy bước chân không vững, cả người suýt nữa ngã nhào. Sau đó y cơ hồ bị Khoan Mạt nửa ôm nửa lôi đi vào phòng. Ngay lúc y cảm giác được đối phương định hôn mình, vì vậy quay mặt đi. Kết quả Khoan Mạt cũng không mạnh mẽ hôn xuống.

Trái lại, Khoan Mạt vẻ mặt hoang mang ngồi xổm trên mặt đất. Cảm giác tuy rằng hắn kích động muốn đem Tùng Cương kéo vào phòng, chính hắn cũng không biết kế tiếp nên làm thế nào cho phải.

“Mời Vào phòng, tuy rằng nó hơi lộn xộn.”

Cũng đã đưa người vào, bây giờ nói cái này có chút quá muộn đi?

“Anh cái gì cũng sẽ không làm” Đường như cảm giác được sự bất an của Tùng Cương, Khoan Mạt nói vậy.

Tay hắn nắm chặt giống như chiếc còng khê buông lỏng, kế tiếp chỉ phụ thuộc vào ý chí Tùng Cương, nếu như muốn trở về mà nói chỉ cần mở cửa phòng đi là tốt rồi, nếu như muốn lưu lại cũng hoàn toàn có thể lưu lại. Từ gian phòng bên trong truyền đến tiếng ti vi, cái đó có chút xa xôi nhưng là thanh âm náo nhiệt, làm cho cảm giác khẩn trương đột nhiên trở nên thấp phần ngu ngốc.

Tùng Cương mở cửa phòng đi ra bên ngoài. Lễ vật của y vẫn còn treo trên tay nắm cửa, cầm lấy cái này một lần nữa, y lại đưa cho Khoan Mạt. Hắn lần này ngay cả dáng vẻ tươi cười xã giao cũng không có, dùng bộ mặt như muốn khóc để nhận lễ vật.

Tùng Cương ở lối vào cởi giày, tiến vào trong phòng. Chất đồng trong phòng là chắn màn lộn xộn, đặt ở trung tâm là một chiếc bàn sưởi. Coi như mà tầng bậc, nơi này cũng không tính là thực sự đẹp. Thế nhưng khắp nơi tràn đầy hơi thở của sinh hoạt thường ngày.

Tùng Cương ngồi trước mặt bàn sưởi, đem chân để vào sau, từ chân từ từ chuyển đến cảm giác ấm áp. Khoan Mạt lúc đầu đứng ở lối vào ngơ ngẩn cả người, không lâu sau cũng đi theo vào. Rõ ràng là gian phòng của chính hắn, thế nhưng hắn vẫn là một bộ dáng hoảng hốt lo lắng.

“Xin lỗi phòng anh lộn xộn quá, thật vô cùng xin lỗi.” Hắn ho khan một tiếng, cuống quýt nhặt vỏ quýt trên mặt bàn ném vào thùng rác.

Trong phòng cũng không có cái gì đặc biệt có thể hấp dẫn lực chú ý của người khác. Đang lúc Tùng Cương không chút khách khí đánh giá xung quanh, Khoan Mạt đứng ngồi không yên cúi đầu.

“Ah, em có muốn uống chút cà phê không?”

Nói một câu như vậy xong, Khoan Mạt liền cuống quýt chạy vào bếp. Muốn pha cà phê nhất định cần thời gian, nhưng hắn cứ như vậy đứng ở nơi đó, tựa hồ sau khi làm xong từng bước cũng không có ý định ly khai.

“Xin lỗi chỉ có cà phê hòa tan.”

Khoan Mạt đưa cà phê cho y, mang theo mùi vị cà phê hòa tan uống lúc nghỉ giữa giờ làm. Mặc dù mùi vị rất bình thường, nhưng ít ra thân thể thật ấm áp.

“Em có đói bụng không?”

Khoan Mạt ngồi đối diện mặc dù cũng rót cho mình một tách cà phê, nhưng một ngụm cũng không động. Nghe thấy câu hỏi của Khoan Mạt, Tùng Cương trả lời (Có một chút.), vừa nhìn thấy như vậy, nam nhân liền hốt hoảng đứng lên.

“Anh ở đây vẫn còn cơm hộp của siêu thị, cái này có thể không?”

Hắn từ túi nilong trên mặt đất không chỉ một lần lấy ra từ bên trong nào cơm hộp, xà lách, củ cải cùng rau trộn vân vân. Mặc dù Tùng Cương cảm thấy thật sự đói bụng, nhưng những thứ này nhìn thế nào cũng là bữa tối của Khoan Mạt, y cảm thấy thật ngại ngùng.

(Đây là cơm tối của anh đi?)

Thấy Tùng Cương viết như vậy, nam nhân cuống quýt lắc đầu, “Không sao cả, anh cũng không đói.”

Lời vừa nói ra, bụng hắn đã kêu lên. Khuôn mặt nam nhân liền đỏ lên, vội vàng giải thích là bụng mình không thoải mái. Bởi vì cảm thấy cướp đi cơm của người đang đói bụng thật không tốt, Tùng Cương liền viết (Để tôi đi mua chút gì đến nhé.)

Vừa thấy vậy, nam nhân sắc mặt đại biến, “Không cần phải đi ra ngoài một lần nữa, anh thật không cần, em ăn cái này đi.”

Khoan Mạt không muốn để Tùng Cương đi ra ngoài, nhưng chính mình cũng không có ý định mua thêm cái gì đó. Tùng Cương đang suy nghĩ tại sao Khoan Mạt không chịu rời phòng, sau đó đột nhiên chú ý tới, hắn không phải là không muốn rời phòng, mà là không muốn để cho y phải ngồi một mình.

(Nếu vậy, chúng ta mỗi người ăn một nửa là được rồi.)

Tùng Cương đưa ra phương án thỏa hiệp. Cho dù Khoan Mạt một lần nữa nói là chính mình không cần. Nhưng Tùng Cương đã đem thức ăn chia làm hai phần.

Khi Tùng Cương bắt đầu ăn cơm, Khoan Mạt do dự nửa ngày rốt cuộc cũng động đũa. Cơm nước xong, Khoan Mạt nhanh chóng dọn dẹp bàn. Trên tivi chiếu cảnh sắc hoa lệ của lễ Giáng sinh.

(Anh xem thử quà đi.)

Khoan Mạt ngồi đối diện nhìn thấy y viết, đem chiếc túi đặt trước mặt. Hắn cẩn thận mở ra, thấy được găng tay bên trong, khoe miệng khe lộ nụ cười. Phảng phất như để thể nghiệm cảm xúc của da hắn lấy tay xoa xoa một lúc, sau đó đeo vào, nhẹ nhàng cong lên ngón tay thon dài.

“Vô cùng ấm áp, thực sự cảm ơn em. Anh thật sự có thể nhận đồ cao cấp như vậy sao? Cảm giác tốt đến mức làm người ta thật không muốn tháo ra.”

(Anh đừng nói như vậy, mỗi ngày đều dùng nó nhé.)

Nam nhân bật cười, cẩn thận đặt đôi găng tay trở lại hộp. Cất xong, căn phòng đột nhiên trở nên trầm mặc.

“Ah, em có muốn ăn quả gì đó không? Anh ở chỗ này có của người nhà mới mang tới ...”

Không đợi Tùng Cương trả lời, nam nhân từ trong hộp ở góc nhà đã lấy ra mấy quả quýt, đặt ở trên bàn. Nói thật ra, một chút thức ăn vừa rồi cũng không đủ làm y no bụng, coi như để lấp đầy chỗ trống, Tùng Cương đưa tay ra. Cảnh Giáng sinh trên ti vi cũng không có biến mất, Tùng Cương bắt đầu suy tính mình nên lúc nào trở về. Y cũng không phải là đặc biệt muốn trở về, nhưng chung quy cảm thấy không thể ở lại chỗ này lâu. Lúc ăn quả quýt thứ ba, y chú ý tới ánh mắt của Khoan Mạt, đột nhiên, vốn là như không có chuyện gì xảy ra đưa quýt vào trong miệng bỗng trở nên thật khó nuốt.

Cảm thấy động tĩnh của nam nhân đối diện, y thoáng run rẩy. Nam nhân đến bên cạnh Tùng Cương rồi ngồi xuống. Y vốn cho rằng là hắn có điều gì muốn nói, nhưng nam nhân này vẫn là cúi đầu không lên tiếng.

14. Chương 14

“Cảm giác thật giống như một con mèo Ba Tư luôn sống trong căn phòng cao cấp vì thế nó không nên xuất hiện tại đây.”

Thật vất vả mới thốt ra một câu nói vô cùng trù tượng.

“Em quả nhiên không nên ở nơi này.”

Rõ ràng chính hắn kéo Tùng Cương vào trong phòng, thế nhưng lúc này lại lo lắng không lên tiếng, nam nhân chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Còn ba mươi phút để bắt chuyến xe cuối cùng.”

Tùng Cương cảm thấy hần là đã để y trở về, vì thế liền đứng lên.

“Em thế nào lại đột nhiên đứng lên? Phải đi về sao?”

Thấy Khoan Mạt giữ lại mình, Tùng Cương cảm thấy vô cùng khó hiểu. Hần không phải muốn y trở lại nên mới nói thời gian hết tuyến xe cho y sao?

“Nếu như em muốn trở lại đương nhiên anh cũng không có biện pháp gì, nhưng là”

Anh không muốn để cho em trở về, vẻ mặt khổ sở của Khoan Mạt đã bộc lộ đầy đủ suy nghĩ của hần. Tùng Cương không hiểu ý hần là gì, vì thế lần thứ hai ngồi xuống.

Tay hần từng bước từng bước đến gần Tùng Cương. Mặc dù thấy hần tiến lại gần nhưng Tùng Cương cũng không có trốn tránh, vì y phảng phất nhìn thấy vẻ mặt như muốn khóc của hần. Lúc hôn, mũi bọn họ khẽ chạm vào nhau, mặc dù rất cứng nhắc, nhưng Tùng Cương lại cười không nổi.

Bắt đầu chỉ là khẽ chạm môi, kiểu hôn lướt nhẹ như của hải tử làm tai Tùng Cương nóng bừng lên. Lặp lại lần thứ hai, thứ ba, lần thứ tư Khoan Mạt đã đưa tay lên vuốt tóc Tùng Cương, y hoảng hốt lùi lại vài bước, lập tức nhìn thấy khuôn mặt tổn thương của Khoan Mạt. Tùng Cương đi đến cầm quyển sổ trên bàn, viết (Tôi không thích người khác chạm vào tóc mình.). Đang lúc y định đưa tờ giấy cho Khoan Mạt đọc, bỗng cảm thấy có khí tức ở đằng sau, y định quay đầu lại, thì Khoan Mạt đã từ đằng sau ôm chầm lấy. Tùng Cương suýt chút nữa thất thanh kêu lên, nhiệt lượng dán chặt vào lưng y. Hai tay hữu lực đặt ở bụng Tùng Cương, bị nam nhân ôm vào trong ngực, y gần như không thể động đậy.

Trên cổ có cảm giác ướt át. Hần như muốn gặm cắn cổ y, thay vì nói là đau đớn, trái lại làm cho y tim đập liên hồi. Cảm giác được bàn tay đặt ở bụng y đang bắt đầu di động, y cuống cuống viết (Không được!). Vì vậy bàn tay lại theo thất lưng rơi xuống, vuốt ve đùi y, Tùng Cương ngay lập tức bắt được tay hần.

Chỉ cần y “nói” một lần không được, Khoan Mạt cũng sẽ không tiếp tục. Bất quá bởi vì y không ngăn cản Khoan Mạt hôn y, cho nên bọn họ không chỉ hôn nhau một lần. Bọn họ ngừng mắt nhìn nhau, đối phương rõ ràng không phải là một người đẹp trai, nhưng cứ như vậy nhìn lại cảm thấy tràn đầy mị lực, nghĩ vậy, Tùng Cương không khỏi vì ảo giác của mình là cảm thấy đau đầu.

“Đã qua mười một giờ.” Nam nhân nhẹ giọng nói, “Chuyến xe cuối cùng cũng đã hết, em cũng không cách nào trở về được.”

Coi như là không ngồi xe điện, chỉ cần gọi taxi là lúc nào cũng có thể trở về đi. Có đúng hết chuyến xe hay không không quan trọng. Thế nhưng vừa nghe nam nhân nói thế, y cảm thấy thực sự không trở về được.

“Hy vọng em có thể ở lại với anh đến hừng đông.” Nam nhân càng thêm dùng sức ôm lấy Tùng Cương, “Anh cái gì cũng sẽ không làm, cho nên chỉ mong em ở lại đến sáng sớm thôi”

Tùng Cương thở dài, tuy rằng nán lại đến hừng đông là không có khả năng, nhưng y cảm thấy chí ít cũng có thể lưu lại thêm một chút nữa, đến khi nam nhân này cảm thấy hài lòng thì thôi.

Chờ lúc Tùng Cương tỉnh lại đã là 6h sáng, bên ngoài vẫn còn rất tối. Y nằm trong ngực Khoan Mạt, trên người là một tấm chăn rất dày, tràn đầy khí tức của Khoan Mạt. Mặc dù nằm trên mặt đất, y một chút cũng không cảm thấy rét lạnh, bởi vì Khoan Mạt vẫn luôn ôm chặt y vào trong ngực, cho dù Tùng Cương giật giật, hắn cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tùng Cương khẽ nhấc người, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Khoan Mạt. Cảm giác được râu hắn, ngực y nóng bừng lên, đột nhiên cảm thấy nam nhân này khả ái không nói nên lời, nhịn không được khẽ hôn lên mặt hắn. Khoan Mạt nói cái gì cũng không làm quả thật về sau hắn vô cùng giữ lời, nam nhân đã qua 30 này chỉ là đơn giản ôm lấy y, Tùng Cương thích chính là cái thành thật này của hắn.

Tùng Cương lại hôn nam nhân một lần nữa rồi đứng lên, cầm lấy túi xách, ở trên đó viết (Tôi về đây) sau đó đi thẳng ra phía cửa. Bỗng nghe thấy thanh âm đằng sau lưng, Khoan Mạt bộ dạng còn lơ mơ ngái ngủ đuổi theo ra đây.

“Diệp Tử tiểu thư”

Tóc hắn vẫn còn là một mớ hỗn độn, ánh mắt sưng sưng.

“Em, em phải đi về sao?”

Tùng Cương khẽ gật đầu, kéo tay phải của nam nhân đang ủ rũ cúi đầu.

(Tôi cảm thấy bây giờ hắn là đã có xe điện.)

“Nhưng là”

(Khoan Mạt tiên sinh cũng có công việc đi?)

“Em nói rất đúng, nhưng là”

Nam nhân cũng hiểu bọn họ đều có công việc riêng, nhưng dường như vẫn không có cách nào chấp nhận được.

“Lần sau khi nào chúng ta có thể gặp mặt lại?” Hắn hỏi như vậy.

“Anh chừng nào thì có thể gặp tôi?” Tùng Cương không cách nào lập tức hứa hẹn.

“Anh có thể gửi mail, gọi điện thoại không?” Tùng Cương gật đầu, sau đó lập tức nhích đến gần, đưa tay vòng qua cổ hấn, nhẹ nhàng ôm lấy, chủ động như người yêu khề hôn hấn. Khoan Mạt lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Nhưng chú ý tới vẻ mặt này lập tức bị biểu tình mừng rỡ trước đây chưa từng thấy thay thế, ngực Tùng Cương mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Rời khỏi nhà trọ Khoan Mạt, không tới ba phút sau y liền nhận được mail của hấn, trên đó viết (Đây là sinh nhật tuyệt vời nhất của anh từ trước tới nay.). Khi y còn chưa đọc xong, một tin nhắn mới đã được gửi đến, (Em vừa đi, anh đang định chuẩn bị đến công ty, nhưng lại cái gì cũng không làm được.), (Trong đầu anh đều là chuyện của em, anh đã không được rồi. Rõ ràng vừa chia tay, nhưng trong đầu anh chỉ là nghĩ đến lúc nào mới có thể gặp em lần nữa.) sau khi nhận ba tin nhắn cùng một lúc, y cảm thấy thời gian như trống rỗng.

Đến nhà ga, Tùng Cương đột nhiên muốn đi nhà vệ sinh. Đang lúc y định bước vào nhà vệ sinh nam, nam nhân bên trong lập tức lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Lúc này y mới nhớ đến chính mình vẫn đang mặc nữ trang, vì vậy cuống quýt chạy vào nhà vệ sinh nữ. Thuận tiện lúc rửa tay, Tùng Cương nhìn thấy chính mình trong gương, cảm thấy thật kinh hãi.

Phấn trang chỉ còn mơ mơ hồ hồ, son môi thì đã biến mất vô tung ảnh. Khuôn mặt trong gương đã gần giống y lúc bình thường. Y cuống quýt sờ sờ khóe miệng, mao dù có mòng thế nào đi chăng nữa, cũng không khỏi lộ ra một ít râu ria. Y xoa xoa cằm, cảm giác được có điểm thô. Bọn họ hôn nhau không chỉ một lần, Tùng Cương lo lắng Khoan Mạt có hay không nhận thấy điểm gì đó không thích hợp.

Y cuống quýt sửa soạn lại rồi mới rời đi. Cho dù trang điểm lần nữa, y vẫn cảm thấy có người này nọ đối y chỉ trở, vì vậy lúc đi bộ cố gắng cúi thấp đầu. Lúc ra sân ga đã thấy rất nhiều học sinh trung học đang đứng, y lại nhận được tin nhắn thứ tư của Khoan Mạt.

(Có thể cùng em ở chung một chỗ anh thật sự vô cùng cao hứng, nhưng em thì cảm thấy thế nào? Có phải rất miễn cưỡng khi phải phụng bồi anh tùy hứng không?)

Trong lúc Tùng Cương đang định hồi âm nói (Không phải như thế.) thì tin nhắn kế tiếp đã đến.

(Anh yêu em.)

Không đợi Tùng Cương kịp phản ánh, hấn lại gửi tiếp.

(Anh yêu em đến mức không thể kiểm soát bản thân được nữa.)

Hấn là dùng biểu tình gì khi viết những dòng này đây? Tùng Cương cũng không thể tưởng tượng được.

(Em cũng yêu anh.)

Tùng Cương gửi mail như vậy, y cũng đã buông tha việc suy nghĩ sự việc sau này, y chỉ muốn thẳng thắn

nói ra với hẳn tình cảm của bản thân. Tùng Cương cũng không phát hiện ra, bắt đầu từ lúc này, người y yêu đơn phương đã trở thành người yêu.

Khoan Mạt mời y đi ăn tối là ngày thứ ba sau khi bọn họ xác định tình cảm của đôi phương. Bởi vì đã gần hết năm, công việc bận rộn đến mức rối tinh rối mù, nhưng Tùng Cương cũng không cách nào cự tuyệt. Không những không thể từ chối, cho dù thấy sắc mặt khó coi của cấp trên, y vẫn cứng rắn muốn nghỉ sớm 3 tiếng. Nghỉ sớm như vậy chính là để có thời gian về nhà thay quần áo, trang điểm.

Đến ngày hẹn đó, y từ sáng đã hưng phấn không dứt, trong đầu đều là suy nghĩ chuyện gặp mặt Khoan Mạt. Bọn họ mỗi ngày đều trao đổi mail, vẫn luôn duy trì liên lạc, nhưng y vẫn cảm thấy như thế là không đủ.

Đối với chuyện một lần nữa giả nữ, y không phải là không nghĩ qua. Y biết rõ sớm muộn có một ngày y nhất định phải nói cho với Khoan Mạt rằng mình là nam nhân, nhưng vẫn là do dự, lấy thân phận nữ nhân gặp mặt vô cùng vui vẻ, cho nên y cảm thấy một lần nữa dùng bộ dạng này cũng không hẳn là không tốt.

Cơm tối ở nhà hàng Ý, nhìn thấy được Khoan Mạt cũng đã là một phen nỗ lực. Nhưng lúc bồi bàn bưng lên rượu nho và thức ăn, chân mày hẳn liền nhíu lại. Bộ dạng khó xử của hắn thật nói không ra có bao nhiêu khả ái, Tùng Cương không chỉ một lần nhin tiểu ý.

Thức ăn vô cùng ngon miệng, hai người ở cùng một chỗ cũng phi thường thoải mái. Cho nên dù lúc rời nhà hàng đã là 9h, nhưng bọn họ một chút cũng không muốn tách nhau, cứ như vậy cùng nhau đi dạo không mục đích. Mặc dù chỉ là tình cờ, lúc đi qua khách sạn Tùng Cương vẫn là có cảm giác khẩn trương, bất quá Khoan Mạt cũng không nhìn theo hướng đấy.

Lúc chia tay, bọn họ đứng trước nhà ga, ở đây còn có các đôi tình nhân đang hôn nhau. Từ trước đến nay, Tùng Cương vẫn không cách nào lí giải tại sao bọn họ lại có thể hôn nhau trước mặt mọi người. Nhưng trên thực tế là đến lượt mình, y mới phát hiện căn bản mất thể diện không phải là vấn đề. Loại xung động này, không phải muốn đè nén là có thể đè nén được.

Sau khi chia tay, dư vị hôn lúc nãy vẫn còn lưu lại trên môi, tin nhắn mới lại đến.

(Vừa rồi anh quên nói, sang năm mới, chúng ta cùng đi triều bái được không?)

(Mình nghĩ là đi lễ >”< không biết có đúng hay không nữa >“<) Nghe thấy nói đi triều bái, Tùng Cương cảm thấy vô cùng hưng phấn. (Khi nào thì đi?) Y hỏi như vậy, một lát sau nhận được thư. (Mùng ba hoặc mùng bốn thế nào? Anh phải trở về nhà mấy ngày đầu năm, em có dự định gì không?) Tùng Cương vô cùng thất vọng, bố mẹ y cũng nói qua tháng giêng năm nay muốn đi suối nước nóng, hảo hảo thả lỏng cả thể chất và tinh thần. Vốn bọn họ cũng hi vọng Tùng Cương có thể cùng đi, thế nhưng y cảm thấy đến gần này tuổi vẫn cùng bố mẹ đi chơi thật có điểm kì quái, vì thế liền cự tuyệt. Y nguyên bản còn nghĩ nếu Khoan Mạt cũng ở lại đây, hai người có thể cùng nhau đón năm mới cũng thật tốt. Thế nhưng đối phương nếu phải về nhà vậy thì không được. Y cũng không muốn quấy rầy người khác một nhà đoàn viên, hơn nữa cảm thấy nếu như nói mình sẽ lưu lại hơn phân nửa Khoan Mạt cũng sẽ không trở về, vì vậy liền gửi tin nói (Em cũng phải trở về.) (Như vậy phải đợi sang năm sau mới có thể gặp lại.) Nam nhân như không có chuyện gì viết ra những lời này, Tùng Cương cảm thấy có chút tức giận. Y vốn mong muốn hai người có

thể ở lại cùng nhau trải qua năm mới. Đang lúc tức giận, y chỉ nhấn lại ngắn gọn (Không sai.). Không biết có phải cảm thấy y đang không thích, Khoan Mạt lập tức hỏi (Em đang tức giận sao?). Tùng Cương cũng không thèm đọc tin nhắn, dứt khoát tắt nguồn. Khoảng nửa tiếng sau, y lần nữa mở lại máy, đã nhận được gần 20 tin nhắn, tất cả đều là của Khoan Mạt gửi tới, từ (Tại sao em lại tức giận?) đến (Có phải do anh không cẩn thận, đã nói nhầm điều gì làm em không thích?), cuối cùng chỉ là liên tục nói (Thật xin lỗi.) Nếu cứ như vậy mặc kệ hần, Khoan Mạt nhất định ngay cả ngủ cũng không yên đi. Vì vậy Tùng Cương gửi tin viết (Không sao cả, em mới là người phải xin lỗi.). Sau đó y yên lặng nhìn màn hình điện thoại, quả nhiên rất nhanh chóng có hồi âm (Thật tốt quá!) Qua mười hai giờ, sau khi Tùng Cương nhận được tin nhắn (Chúc ngủ ngon), hai người kết thúc cũng không có chuyện gì quan trọng để nói với nhau, Tùng Cương cũng không tẩy trang, mặc nguyên nữ trang mờ mịt ngồi trên ghế sa lon. Dù sao cũng không phải là tiểu hài tử, vì vậy y cảm nhận được một chút. Y biết Khoan Mạt phải dùng bao nhiêu tự chủ mới có thể đè nén dục vọng của mình. Một người đàn ông đã trưởng thành, đối mặt với người mình yêu mến, mà nữ nhân kia cũng có tình cảm với mình, đương nhiên không có khả năng không ôm dục vọng. Y không phải không cảm nhận được ánh mắt đấy. Khoan Mạt tuyệt đối sẽ không rủ y đến khách sạn, cho dù là như vậy y cũng sẽ cự tuyệt. Hôn nhau rất thoải mái, bị hần đụng chạm cũng không cảm thấy chán ghét. Thế nhưng Dù nói thế nào thì tâm ý khi yêu một người cũng sẽ giống nhau, thân thể nam nhân và nữ nhân vẫn có sự khác biệt 180 độ. Sớm hay muộn cũng có ngày phải nói cho hần biết, nhất định phải nói cho hần biết rằng mình là nam nhân, điều này ngay từ đầu y đã rất rõ ràng. Mặc dù như vậy, thế nhưng vẫn muốn lầy lầy bộ dáng nam nhân gấp mặt, song ở tình huống đó, Khoan Mạt cũng không nhận ra y, nếu như hần đối với y là yêu sâu sắc hơn thì tốt, sâu đến mức bất kể y là nam nhân hay nữ nhân, cũng có thể vượt qua trở ngại giới tính để yêu y thì tốt rồi. Sang năm mới, tới mừng ba y mới gặp lại Khoan Mạt, hai người hẹn nhau ở trước trạm xe. Đang đứng đọc ở cửa kiểm phiếu, trong nháy mắt Khoan Mạt đã chạy tới trước mặt y, tim Tùng Cương đập kịch liệt. Tuy rằng bọn họ mới chỉ một tuần lễ không gặp mặt, mỗi ngày đều nhắn tin cho nhau, nhưng khi nhìn thấy chính hần thì hoàn toàn khác nhau. “Chúc mừng năm mới.” Khoan Mạt mỉm cười, mũi và hai má hần đều đỏ bừng. Tùng Cương cũng nhận ra hần vì không muốn muộn giờ mà chạy tới, mà hành động này của hần khả ái đến mức Tùng Cương nhịn không được ôm chầm lấy hần, bọn họ nắm tay nhau đi từ trạm xe đến đền thờ. Mặc dù Khoan Mạt không nói gì, nhưng chỉ như vậy thôi cũng làm y cảm thấy đủ rồi. Sau khi đi qua tham đạo thật dài, họ cùng nhau đi rút thẻ. “Phía trên viết gì vậy?” Khoan Mạt ghé đầu sang xem, Tùng Cương cuống quýt né tránh rồi chạy đến một chỗ khác len lén nhìn, y rút được chính là tiểu cát, đường tình duyên là “Có khó khăn, chờ thời cơ”. Tùng Cương nhịn không được cười khỏ, y cũng đi nhìn kết quả của Khoan Mạt, hần là đại cát, đường tình duyên ở phía trên là “Đại hữu tiến triển”. Rõ ràng hai người chính là yêu nhau, tại sao kết quả lại không cùng một dạng, Tùng Cương cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị. Trên đường trở về, Tùng Cương đi nhiều đến mức chân cũng cảm thấy đau đốn. Khoan Mạt cũng phát hiện ra dáng đi kì quái của y liền kéo y đến một nơi gần đền thờ ngồi xuống. Bởi vì mang giày cao gót đi nửa ngày núi, ngón chân y đã phồng rộp lên. “Sớm biết sẽ như vậy thì không cần miễn cưỡng bản thân mình.” Mặc dù Khoan Mạt nói như vậy, nhưng vô luận thế nào hôm nay y cũng muốn mang giày cao gót. Nếu là đi triều bái mà nói, ngay từ đầu y đã cảm thấy là nên mặc kimono, tuy rằng ở đây cũng cho thuê, nhưng y phát hiện là mình không thể mặc. Hơn nữa nếu mặc kimono mà nói vô luận thế nào cũng để lộ ra cổ họng. Tuy y cảm thấy được Khoan Mạt rất muốn nhìn y mặc kimono, thế nhưng vẫn phải bỏ qua. Chính vì thế, y quyết định xuất hiện không thua kém nữ nhân khác mặc kimono xung quanh. Y mặc váy màu xanh đậm với giày cao gót cùng màu phối hợp với nhau quả là thiên y vô phòng (cẩn thận và hoàn hảo, không tìm thấy bất cứ điểm gì sai), y không phải là không nghĩ tới chân sẽ bị đau, nhưng ngay cả như vậy y cũng không muốn đi giày đế đặc để làm hỏng cảm giác. Y kéo tay Khoan Mạt đang lo lắng nhìn mình, viết (Em không sao, còn có thể đi.) “Nhưng là rất đau đi?” Mặc dù Tùng Cương đã lắc đầu phủ nhận, Khoan Mạt vẫn là vẻ mặt phức tạp. Sau đó hần cúi xuống, bế y lên. “Trước hết em hãy nhấn nài để đi hết đường núi đã, đến đại lộ mới có thể bắt xe.” Hần không thấy Tùng Cương đồng ý liền ngay trước mọi người rời đi. Tùng Cương cảm thấy ngượng ngùng đến cực điểm, chỉ có thể ôm lấy cổ Khoan Mạt, đem mặt vui vào ngực hần. Đi đến đường lớn, hai người gọi taxi. “Chân em đau như vậy, chắc cũng không có tâm tình đi ăn?” Khoan Mạt nói như vậy, vì thế hai người quyết định cứ như vậy trở về.

15. Chương 15

Mặc dù phía sau xe dư sức cho ba người ngồi, nhưng bọn họ vẫn là ngồi dựa sát vào nhau. Khoan Mạt thấy trước hết vẫn là nên đưa y về nhà, lúc nói địa chỉ cho hắn, Tùng Cương lập tức cảm thấy hồng bét, chỉ bởi vì tình huống này bình thường cũng không thể đem người khác đuổi về, mà không phải nên nói câu “Anh có muốn lên uống chén trà không?” cái gì sao? Nhưng ở trong phòng y còn để âu phục và túi công văn, lổ vào còn để giày da. Y bây giờ cũng không cách nào đưa hắn vào căn phòng vừa nhìn đã biết là của nam nhân.

Khoan Mạt như một đại câu như vậy ôn thuận chờ đợi Tùng Cương nói tiếp.

(Hôm nay rất cảm ơn anh, thật vô cùng xin lỗi.)

Tùng Cương trên tay hắn viết thế, Khoan Mạt liền gõ nhẹ vào đầu y.

“Chuyện như vậy em không cần để trong lòng.”

Hắn ôn nhu mỉm cười. Tùng Cương nhìn không khỏi có chút mê muội. Nếu như mình là nữ nhân mà nói, nhất định sẽ mời người này vào nhà đi? Sau đó, y nhất định cũng muốn cùng người đàn ông này ân ái đi?

“Anh rất muốn nhìn thấy phòng em.” Khi hai người ngưng mắt nhìn nhau, Khoan Mạt đột nhiên nói vậy.

(Hôm nay phòng không được gọn gàng cho lắm, thật xin lỗi.)

“Nhìn một chút cũng có thể mà.”

(Rất xin lỗi.)

Tùng Cương thủy chung không chịu đáp ứng, Khoan Mạt cũng không tiếp tục kiên trì. Ngược lại, hắn ôm chặt lấy Tùng Cương, khẽ hôn lên môi y. Dù đã hôn xong, hai người vẫn là như vậy ôm chặt nhau, Khoan Mạt ôn nhu vuốt ve lòng bàn tay y khiến Tùng Cương vô cùng thoải mái.

“Lúc trở về nhà” Nam nhân nhẹ giọng nói “Người trong nhà hỏi anh có phải hay không cũng đến lúc nên kết hôn, tuy rằng mọi năm họ luôn hỏi như vậy, chẳng qua chỉ năm nay anh trả lời họ rằng mình đã có người yêu mến, thậm chí còn muốn cùng đối phương kết hôn.”

Tùng Cương khẽ run rẩy.

“Anh rất tự hào nói với mọi người, nàng là người xinh đẹp cả bề ngoại lẫn tính cách.”

Thoạt nhìn có thể nói là nụ cười thiên chân vô tà, càng làm Tùng Cương cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Bởi vì anh chính là nghiêm túc như vậy.”

Tùng Cương đối với nam nhân thủy chung ôm chặt mình không chịu buông khẽ nói “Em mệt” rồi rời đi. Vừa bước vào phòng, Tùng Cương chỉ mở mìn ngồi nguyên tại chỗ. Khoan Mạt đã ba mươi tư, đã không còn tuổi ôm tâm tình đùa giỡn gặp gỡ nữ nhân, nếu như đã gặp gỡ mà nhắc đến chuyện kết hôn cũng là vô cùng bình thường.

Cho dù Khoan Mạt mong muốn cùng y kết hôn, kia dù sao cũng là việc không có khả năng. Tùng Cương yêu Khoan Mạt, cùng hã hôn nhau, đối với ân ái, cũng không phải là không có hứng thú. Thế nhưng muốn kết hôn vẫn là không thể nào, nếu không thể kết hôn, nếu hy vọng của Khoan Mạt chính là một gia đình bình thường mà nói, bọn họ chia tay lúc này có lẽ là tốt hơn đi?

Tùng Cương yêu Khoan Mạt, cùng hã một chỗ rất vui vẻ. Tim đập nhanh, cũng cảm giác vô cùng ấm áp. Cho dù hã tương đối vô dụng, cho dù hã có chút hèn yếu, trong công việc cũng không tạo được thành tựu, nhưng vậy cũng không quan hệ. Đối phương yêu y, y cũng yêu hã, vậy tại sao nhất định phải chia tay?

Điện thoại báo tin nhắn đến. Mặc dù là thanh âm rất quen thuộc, Tùng Cương vẫn không tự chủ được cảm giác run rẩy.

(Chân em không sao chứ?)

Giọng điệu chăm sóc của hã làm ngực Tùng Cương một trận đau đớn.

(Về chuyện vừa rồi, anh không phải nói đùa. Anh hy vọng em biết được anh đối với em là thật tâm.)

Đơn giản như một cú trí mạng.

(Anh yêu em, mặc dù anh cũng không biết đây là lần thứ mấy anh nói vậy.)

Tùng Cương mở mìn nhìn câu (Anh yêu em)

“Nếu như anh biết tôi là nam nhân, liệu còn có thể nói anh yêu em sao?”

Đương nhiên, vấn đề hiện tại Tùng Cương vẫn là không có khả năng trả lời được.

Tùng Cương bắt đầu từ thứ năm cảm thấy không đúng. Mỗi ngày làm xong việc y nhất định sẽ nhận được tin nhắn, nhưng hôm nay đã qua mười hai giờ vẫn không thấy. Tùng Cương cho rằng Khoan Mạt công tác quá bận rộn, vì thế cũng không chú ý đến. Thế nhưng ngày thứ hai là thứ sáu, cả thứ bảy cũng giống như vậy, đừng bảo là điện thoại, ngay cả là tin nhắn cũng không có.

Trước đây khi vừa đến cuối tuần, Khoan Mạt nhất định sẽ hỏi y có dự định gì không. Sau đó rủ y đến nơi nào đó đi dạo, hoặc cùng nhau đi ăn và vân vân. Bởi vì biết Khoan Mạt sẽ nói như vậy, vì thế Tùng Cương tận lực cuối tuần không an bài việc gì. Cho dù đã bởi vì công việc mà có chút mệt nhọc, y vẫn cố hết sức ra ngoài.

Mà Khoan Mạt cũng không liên lạc gì với y, đây là lần đầu tiên từ khi bọn họ bắt đầu gặp gỡ tới nay. Tùng Cương cảm thấy vô cùng bất an, vì thế chủ động gửi tin nói (Anh bận việc sao?) nhưng qua mấy giờ sau liên lạc gì cũng không thấy, khiến Tùng Cương không khỏi càng cảm thấy lo lắng. Bởi vì không cách nào tưởng tượng Khoan Mạt sẽ không đọc tin nhắn của y, vì thế trong đầu Tùng Cương đầy dự cảm bất lành. Hắn sẽ không phải bị thương cái gì mà không thể động đây đi?

Đến buổi tối, Tùng Cương rời nhà sau khi cẩn thận trang điểm. Ngoài trời tuyết rơi, vô cùng rét lạnh. Mỗi lần cùng Khoan Mạt gặp mặt y nhất định sẽ mặc váy, vì thế cho dù chân đi bộ lạnh đến mức muốn chết, y vẫn là nhẫn nại chịu đựng.

Bọn họ cuối tháng mười hai bắt đầu gặp gỡ, bây giờ đã là cuối tháng hai, thế là đã được hai tháng. Cuối cùng y vẫn không thể nào nói cho đối phương biết mình là nam nhân, cứ như vậy duy trì kéo dài việc gặp gỡ.

Tùng Cương vẫn nghĩ đến lúc nào thì nói, phải nói như thế nào. Nhưng luôn là không hạ được quyết tâm, không tìm được cơ hội thích hợp. Trong lúc cứ kéo dài gặp mặt như vậy, khoảng cách hai người đã càng ngày càng rút ngắn đi.

Tùng Cương đã biết rõ ràng hương vị của Khoan Mạt, biết hắn như thế nào thì hôn y, biết hắn sẽ dùng phương thức gì để vuốt ve lưng mình. Y cũng biết Khoan Mạt là con thứ ba trong gia đình, phía trên có hai anh trai đã kết hôn, y còn biết người trong gia đình hắn từ trước luôn bảo hắn làm việc mài mài thặng thặng (chậm chạp, hay do dự, lưỡng lự).

Khoan Mạt cái gì hứng thú cũng không có, vô luận là điện ảnh, âm nhạc hay thể dục đều không thích. Cho nên khi hắn về mặt nghiêm túc nói bây giờ cảm thấy hứng thú nhất là lúc nói chuyện với Giang Đăng tiểu thư, Tùng Cương cũng không cảm thấy kì quái. Cũng bởi vì như thế, thỉnh thoảng Tùng Cương cảm thấy Khoan Mạt khả ái vô cùng. Bởi vì y biết Khoan Mạt chỉ như vậy với chính y.

Y xuống trạm xe gần căn hộ Khoan Mạt, đi tới. Ở trong xe điện y lại gửi tin một lần nữa, nhưng vẫn là không có hồi âm. Y đứng ở trước cửa căn phòng, nghe được tiếng ti vi từ bên trong truyền ra, cho dù nghe thấy tiếng ti vi, cũng không thể khẳng định là Khoan Mạt đang ở bên trong, nếu hắn đi những nơi gần đây, cũng sẽ cố ý không tắt ti vi.

Tùng Cương nhấn chuông cửa, từ bên trong truyền đến tiếng bước chân.

“Uy?”

Cửa phòng mở ra. Đứng ở đó chính là Khoan Mạt không có gì thương thế, sắc mặt cũng không khó coi, thoát nhìn với lúc bình thường cũng không có gì khác biệt. Nam nhân nhìn thấy khuôn mặt Tùng Cương,

nháy mắt về mặt liền trở nên méo mó. Nếu như là bình thường, hắn sẽ cười híp mắt hỏi (Có chuyện gì không?), nhưng phản ứng lần này lại không phải như vậy.

(Bởi vì em gửi tin cho anh cũng không thấy hồi âm.)

Tùng Cương viết như vậy: “Ah, ừm Anh gần đây tương đối bận rộn, thật xin lỗi.”

Khẩu khí hàm hồ như đang tìm cớ.

(Em còn tưởng là anh bị thương hay ngã bệnh, vì thế có chút lo lắng.)

“Thật vô cùng xin lỗi.” Khoan Mạt cúi đầu.

(Anh thoát nhìn tinh thần rất tốt.)

Cho dù đưa hắn nhìn, Khoan Mạt vẫn không ngẩng đầu lên. Bên ngoài phòng rất lạnh, Tùng Cương nhìn Khoan Mạt cúi thấp đầu, trong lòng thầm nghĩ hắn thế nào lại không mời y vào phòng.

“Mặc dù rất xin lỗi vì để em phải đến đây một chuyến, nhưng có thể mời em hãy quay về không?”

Tùng Cương thất kinh.

“Thật xin lỗi.”

Không những không để y vào phòng, còn để cho y cứ như vậy mạo hiểm trở về trong khí trời rét lạnh, Tùng Cương thật vô pháp tin đây là lời do Khoan Mạt nói ra.

“Thật rất xin lỗi.”

Chưa kịp nghe câu trả lời của Tùng Cương thì cửa phòng đã cường ngạnh bị đóng lại. Y mịt mờ đứng sững trước cửa phòng. Từ trước đến nay y không phải một lần đến căn hộ của Khoan Mạt, đều là hắn tiễn y đến tận trạm xe, nhưng lần này thì ngay cả việc như vậy cũng không có.

Tùng Cương thập phần tức giận, bởi vì quá sức tức giận, y thậm chí không cảm giác được khí trời hàn lạnh. Y còn tắt luôn nguồn điện thoại, bởi vì dù Khoan Mạt có gửi tin nhắn tới để xin lỗi, y cũng không có ý định trả lời. Thế nhưng, cho dù đã trở lại căn hộ, y một tin nhắn cũng không nhận được. Đừng nói xin lỗi, hắn thậm chí ngay cả lời cảm ơn đã tới thăm cũng không nói.

Tùng Cương hết sức bất an. Bởi vì y không biết sự thay đổi thái độ sau đó có ý nghĩa gì. Lần gặp mặt vừa

rồi còn hết sức bình thường, Khoan Mạt vẫn hôn y giống như trước, giống như bình thường nói anh yêu em.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến lúc cho ra được kết luận, sắc mặt Tùng Cương bỗng trở nên tái nhợt.

“Liệu có phải hần đã phát hiện ra mình là nam nhân?”

Nếu là như vậy, hần đột nhiên không gửi mail tới nữa cũng không có gì là kì quái. Khoan Mạt tức giận, vì thế cắt đứt liên lạc với y. Nhưng là, tại sao lại bị lộ đây? Y cũng chưa từng làm gì để bị phát hiện.

Mặc dù bọn họ đã hôn nhau, cũng từng không chỉ một lần ôm, nhưng cho tới bây giờ y cũng không để Khoan Mạt chạm qua ngực mình. Ở việc chăm sóc da, đặc biệt là khuôn mặt y cũng hao tổn vô số tâm huyết. Y bình thường luôn mặc áo cao cổ, hoặc là mang dây chuyền, đã rất cẩn thận để đối phương không nhìn thấy hầu kết của mình.

Thế nhưng, Khoan Mạt vẫn là biết được. Có lẽ bởi vì thời gian gặp mặt dài, y bất tri bất giác ở điểm nào đó đã không chú ý đi? Khoan Mạt chán ghét mình, chỉ là nghĩ tới đây, trước mắt Tùng Cương đã là một mảnh đen kịt. Y thậm chí quên phải tẩy trang và thay quần áo, cứ như vậy ngơ ngác ngồi trong phòng. Sớm biết như vậy, trước khi bị lộ liền đem Giang Đăng Diệp Tử biến mất khỏi thế giới này. Dù tốn bao nhiêu thời gian cũng không sao cả, cần phải lấy thân phận nam nhân để cùng bắt chuyện với Khoan Mạt. Thế nhưng hiện tại đã quen với quan hệ thân cận như vậy, liệu có thể một lần nữa bắt đầu lại? Y đã có thói quen với việc Khoan Mạt nói anh yêu em, có thói quen đương nhiên cùng hần hôn nhau, ôm hần. Bởi vì công tác nghiệp vụ của một tuần mệt mỏi đến muôn chết, cuối tuần là lúc thích hợp nhất để nghỉ ngơi, nhưng chỉ cần Khoan Mạt mở lời, y vẫn sẽ đi ra ngoài. Mặc dù ở bên ngoài chơi rất vui vẻ, nhưng y đồng thời cũng thích ở trong nhà. Trước kia Tùng Cương từng nói đùa là thích ngồi trên đầu gối Khoan Mạt, kết quả hần vô cùng cao hứng. Vì vậy sau này mỗi lần muốn thấy dáng vẻ cao hứng của Khoan Mạt, y sẽ cố y ngồi trên đầu gối hần. Hai người hôn nhau, ôm chặt, bởi vì quá thoải mái mà ngủ quên là tình huống không chỉ xảy ra một lần hai lần. Vì thế khi ở trong ngực hần cũng có thể an tâm ngủ, bởi vì Tùng Cương tin Khoan Mạt sẽ không phải loại nam nhân hèn hạ thừa dịp y ngủ động thủ.

16. Chương 16

Nam nhân này rất thích kể những chuyện bất thiện trước đây, cũng rất thích cùng Tùng Cương nói chuyện. Chuyện khi còn bé, chuyện thời là học sinh, lúc nghe hần kể thật giống như được nhìn thấy Khoan Mạt của trước kia, khiến Tùng Cương hết sức cao hứng. Hần không chỉ một lần hỏi y, “Anh không biết nói chuyện gì thú vị, em sẽ không cảm thấy nhàm chán phải chứ?”. Tùng Cương mỗi lần đều nói với hần không sao cả.

Tùng Cương cũng không phải vì Khoan Mạt gọi mới đi ra ngoài, mà là vì muốn được gặp hần, cho nên dù mệt mỏi cũng cố gắng gặp hần. Bởi vì nhìn thấy hần, cùng hần ở chung một chỗ, làm Tùng Cương cảm thấy thập phần an tâm. Khi ở cùng Khoan Mạt, cho dù gặp chuyện bức mình như nào, cũng có thể quên đi. Nhưng là, nói không chừng Khoan Mạt chỉ là vì quá bận rộn, hoặc tâm tình không tốt. Có khi chỉ là y quá dễ tâm, mới có thể cho rằng chính mình đã để lộ thân phận nam nhân. Bất cứ là ai cũng sẽ có lúc muốn yên tĩnh một mình, không muốn bắt cứ người nào xung quanh tiếp xúc đi?

Tùng Cương trong đầu lúc này cũng chỉ có duy nhất chuyện này, những thứ khác cũng không còn tâm trí để suy nghĩ. Hẳn là không phải do thân phận nam nhân của y bị phát hiện rồi đi? Chẳng lẽ chính mình đã chọc giận hắn lúc nào mà không biết sao? Tùng Cương cầm điện thoại, mặc dù Khoan Mạt không gọi điện cũng không nhắn tin, nhưng y cũng có thể chủ động thử một chút.

(Anh đang tức giận chuyện gì vậy?)

Chỉ là suy nghĩ xem viết cái gì cũng làm Tùng Cương tốn đến 30 , cuối cùng y quyết định nói một câu thật đơn giản dễ hiểu, gửi tin xong, không đến năm phút sau đã có hồi âm.

(Diệp Tử tiểu thư không phải là có chuyện gì gạt tôi sao?)

Đọc được tin nhắn, cả người Tùng Cương run rẩy. Y tin chắc Khoan Mạt đã biết. Y không biết nên giải thích thế nào chuyện mình là nam nhân. Dù sao, đây cũng không phải là chuyện chỉ cần giải thích là có thể giải quyết được. Nếu như tiếp tục nói xin lỗi, hẳn có thể tha thứ cho y sao?

Tùng Cương tắt nguồn di động, để điện thoại ở chỗ không thể nhìn thấy được. Bởi vì y không dám gửi tin (Thật xin lỗi). Cho dù biết Khoan Mạt là người không thể mắng chửi nặng nề với mình, nhưng y vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để bị trách cứ. Nếu như chỉ là ngoạn ngoạn, nếu như chỉ là vui đùa mà nói, y nhất định có thể nói ra câu “Thật xin lỗi.” Nhưng bây giờ thì y không thể nào nói ra được.

Đến thứ hai, Tùng Cương phải hết sức chống đỡ cơn buồn ngủ mới có thể đến được công ty. Y đã lâu không có cảm giác buồn bực như vậy, mà cũng một thời gian dài rồi mới cảm thấy không có hứng thú làm việc.

Sau khi tham gia cuộc họp buổi sáng, y cũng không để ý trời tuyết rơi vẫn ra ngoài chạy nghiệp vụ. Mặc dù y không để ý đến thân thể vì rét lạnh mà phát run tiếp tục bên ngoài với khách hàng, thế nhưng có lẽ do y thiếu nhiệt tình nên đã lấy nhầm sang đối phương, kết quả là mãi y vẫn chưa kí được hợp đồng nào. Thật vất vả mới kí được một hợp đồng quay về công ty, y thấy trên màn hình máy tính dán một tờ ghi chú.

(1h chiều, Khoan Mạt tiên sinh ở sở nghiên cứu sông Tùng Diệp đã gọi điện cho cậu.)

Trong nháy mắt nhìn thấy tờ giấy, Tùng Cương cảm thấy một trận thiên hoàn địa chuyển. Ngày hôm qua sau khi suy nghĩ thật lâu, Tùng Cương mới cho ra kết luận tại sao Khoan Mạt lại tức giận bảo trì hoãn cách như vậy. Mặc dù thế, nhưng đối phương lại chủ động tìm đến y.

“Cái đó, Khoan Mạt hẳn nói gì vậy?”

Chữ trên mảnh giấy là của Diệp Sơn. Nghe được y hỏi, Diệp Sơn ngừng đánh máy, nghiêng đầu hỏi.

“Hắn chẳng qua là hỏi một câu Tùng Cương tiên sinh có ở đấy không? Cũng chỉ có như vậy mà thôi. Tôi cũng bảo hắn là nếu có chuyện gì thì tôi có thể chuyển lời giúp, bất quá hẳn nói không phải việc gấp, sau

đó liền cúp máy.”

Tùng Cương nói một câu đã biết rồi trở về chỗ của mình. Nhưng y chỉ là ngồi yên ở đó, công việc cũng không có cách nào tiếp tục làm. Người chỉ ngơ ngác nhìn màn hình máy tính, ngón tay vẫn hoàn toàn không nhúc nhích.

“Tùng Cương, hợp đồng liên hôm nay viết xong không có vấn đề gì chứ?”

Nghe được thanh âm tiền bối ở sát vách, Tùng Cương cuống quýt bắt tay vào làm. Tuy rằng miễn cưỡng là lấy xong, nhưng khi kiểm tra thì không chỉ có lỗi đánh máy mà ngay cả số lượng các chữ số cũng sai. Chờ y hoàn thành bản hợp đồng cũng đã qua 5h, tuy rằng y có thể ra về nhưng vẫn là quyết định ở lại, tuy rằng không quá gấp gáp, nhưng y vẫn còn một số công việc chưa kết thúc, hơn nữa y cũng không muốn một mình một chỗ. Lại qua 1 tiếng, những người xung quanh cũng đã bắt đầu ra về, khi Tùng Cương rời phòng, bên trong phòng làm việc cũng chỉ còn hai người. Y tiến vào thang máy, đi xuống đại sảnh tầng 1.

“Tôi nghĩ cậu ta hẳn là đã về rồi. Người của phòng kinh doanh không phải là thường từ chỗ khách hàng trực tiếp về thẳng nhà sao?”

Thanh âm chói tai đó đích xác là từ Phúc Điền truyền tới. Tùng Cương từ sau khi kể chuyện của Cương Lâm cho Phúc Điền ở nhà hàng, liền không có nói chuyện nhiều cùng với Phúc Điền.

“Cậu như thế nào? Ở bên kia có tốt không? Ngành không giống nhau chắc cũng khá vất vả?”

Phúc Điền đứng nói chuyện với người nào đó đứng khuất sau cái cột. Đối phương nam tính tuy rằng vóc dáng rất cao, thể nhưng bởi vì đưa lưng về phía này, nên y không nhìn được rõ mặt. Thanh âm hẳn rất nhỏ, nghe không ra hẳn đang nói cái gì.

Tùng Cương nguyên bản làm bộ không thấy Phúc Điền thân nhiên đi qua, thể nhưng lại bị hắn phát hiện.

“Ah, đây không phải Tùng Cương sao?”

Nếu đối phương đã gọi đích danh mình, đương nhiên không thể coi như không nhìn thấy, vì thế y không thể làm gì khác hơn là quay đầu sang.

“Ah, Phúc Điền sao? Hôm nay cậu tan thật muộn ah.”

Phúc Điền bước nhanh đến gần y, “Bọn tôi có cuộc họp, cậu thể nào lại phá lệ tan muộn ah?”

“Bởi vì còn chút thủ tục giấy tờ.”

Nói cho hắn biết lí do, Phúc Điền liền bật cười.

“Bất quá ngành các cậu coi như muốn làm thêm giờ, ít nhất thời điểm ban ngày cũng nhẹ nhõm qua, cho nên cũng không coi là quá tệ rồi.”

Khẩu khí Phúc Điền làm Tùng Cương tương đối không thích, nhưng y cũng không thể hiện ra bên ngoài, cũng chỉ mỉm cười nói “Cũng không quá tệ.”

“Gặp lại.”

Y nguyên bản cứ định như vậy rồi đi, nhưng Phúc Điền lại gọi y lại.

“Xin lỗi, xe điện sắp đến.”

“Có một người đang tìm cậu, tôi nghĩ trước đây tôi cũng nhắc qua đi, chính là Khoan Mạt từng làm việc ở phòng hành chính tổng hợp.”

Đang nhìn đến đằng sau cột xuất hiện một thân ảnh nam nhân, cả người Tùng Cương lập tức trở nên cứng nhắc. Khoan Mạt dùng vẻ mặt phẳng phất khấn trương lại phẳng phất tức giận nhìn Tùng Cương.

“Lần đầu gặp mặt, nhưng cũng không sao. Bất quá tôi vẫn chưa giới thiệu qua về mình. Tôi là Khoan Mạt ở sở nghiên cứu sông Tùng Diệp.” Khoan Mạt trước mặt Tùng Cương chậm rãi cúi đầu, “Ban ngày tôi cũng có gọi điện cho cậu, nhưng là cậu không có ở đây.”

“Ah, phải.”

Tùng Cương thanh âm trả lời đã có chút run rẩy.

“Tôi có một số việc muốn trao đổi cùng cậu, kế tiếp có thể quấy rầy một lát không?”

Mặc dù khẩu khí Khoan Mạt rất cứng rắn, nhưng không mang tính cưỡng chế. Tùng Cương cũng không có cách nào cự tuyệt, đành phải như bình thường đi theo sau Khoan Mạt. Tâm tình y bây giờ như phạm nhân bị mang đi tử hình, điển duy nhất bất đồng đó là, y vẫn chưa chuẩn bị tâm tư để tiếp nhận kết quả này.

Khoan Mạt dẫn y đến quán cà phê cạnh trạm xe điện, mặc dù cà phê nơi đây nổi tiếng mỹ vị, nhưng bởi vì y toàn đi hướng ngược lại, cho nên tới bây giờ cũng chưa ghé qua lần nào. Mặc dù ngồi xuống đối diện nhau, nhưng họ vẫn là không nói lời nào.

“Trước kia cậu đã từng ở trạm xe cũng tôi chào hỏi qua đi?” Nam nhân nói.

“Có lẽ là vậy.”

Tùng Cương mặc dù trong lòng rõ ràng, nhưng cố ý trả lời tương đối hàm hồ. Mặc dù bên ngoài rét lạnh, nhưng y vẫn cảm thấy trong miệng vô cùng khô khốc. Nhưng là lúc đưa tay định cầm lấy ly nước, ngón tay lại run rẩy đến mức không thể cầm được cái gì, cuối cùng vẫn là từ bỏ việc uống nước.

“Tôi biết đột nhiên tới tìm cậu lại là lần đầu tiên gặp mặt, hỏi loại vấn đề này là vô cùng thất lễ, nhưng là Cái đó, cậu cùng Giang Đăng Tiểu Thư là quan hệ như thế nào?”

Tùng Cương không hiểu hàm ý hắc, liền ngẩng đầu lên nhìn.

“Cậu cùng Giang Đăng Diệp Tử là đang gặp gỡ sao?”

“Cái gì gặp gỡ?”

“Hai người không phải là người yêu gặp gỡ sao?”

Tùng Cương không hiểu vì sao Khoan Mạt phải hỏi tới loại vấn đề này.

“Tôi không biết cái gì Giang Đăng Diệp Tử.”

Y giả bộ hồ đồ, Khoan Mạt vẽ mặt nhăn nhó.

“Người ở tại phòng 502 của căn hộ Tiểu Xuyên Đình Tư chính là Tùng Cương tiên sinh đi? Tôi đã điều tra qua danh sách thành viên, cậu không phải cùng Giang Đăng Tiểu Thư sống ở đó sao?”

Tùng Cương rút cuộc hiểu tình huống, thoát nhìn Khoan Mạt không phát hiện y và Giang Đăng Diệp Tử chính là một người.

“Tôi gần đây ... cùng Diệp Tử tiểu thư quen biết. Trước một lần tình cờ đi qua nhà Diệp Tử tiểu thư, kết quả thấy cậu bước vào đấy. Tôi vốn cho rằng cô ấy ở một mình, vì thế vô cùng giật mình. Hai người lớn lên cảm giác vô cùng tương tự, cho nên lúc đầu tôi cho rằng hai người là chị em, nhưng họ của hai người lại không giống nhau....., cho nên, tôi nghĩ có thể các bạn là ở chung đi?”

Lí do vì sao Khoan Mạt tức giận đã vô cùng rõ ràng. Bàn tay để trên đầu gối của Tùng Cương đầy mồ hôi, nguyên tưởng rằng người yêu chỉ thuộc về mình, vốn thậm chí là còn nghĩ đến chuyện kết hôn, cư nhiên người nữ đó lại cùng nam nhân khác ở chung, bất kể là ai cũng sẽ tức giận đi?

“Nói đúng ra, tôi yêu Diệp Tử tiểu thư, nhưng đây chỉ là tôi đơn phương tương tư, tôi không rõ tình cảm của cô ấy. Cho nên tôi cảm thấy nếu như cậu có thể nói rõ quan hệ của cậu và cô ấy, tôi cũng có thể dùng

để thuyết phục chính mình.”

Tùng Cương vô cùng cảm ơn phục vụ viên lúc này mang cà phê tới. Bởi vì lúc uống cà phê y ít nhất không cần phải lên tiếng. Y giả bộ dáng vẻ thương thức cà phê, trong lòng tự hỏi nên làm thế nào để thoát khỏi tình huống này. Chuyện y giả nữ cũng không có bị lộ. Nhưng Khoan Mạt lại cho rằng y chính là người yêu của Diệp Tử. Mặc dù y muốn giải trừ hiểu lầm này, nhưng là không biết nên tìm cơ gì mới phải.

Mặc dù nói là chị em tương đối dễ dàng, nhưng dù sao họ cũng là không giống. Đột nhiên, trong đầu y nổi lên cái từ “Chị em họ”. Nếu như là tình cảm của chị em họ tốt, ở nhà lẫn nhau cũng rất bình thường.

“Tôi là em họ của Giang Đăng Diệp Tử.”

Khoan Mạt cũng nghe rõ lời giải thích của y, nhưng lại không có phản ứng.

“Chúng tôi từ nhỏ tình cảm rất tốt, bây giờ cũng thường xuyên đi lại. Cái đó, căn hộ lúc đầu của chị ấy đột nhiên không thể ở, cho nên trước khi tìm được chỗ ở mới liền tạm thời ở tại nhà tôi.”

Tùng Cương cảm giác được có cái gì đó không đúng, cho dù y nói rõ hai người là chị em họ, hoài nghi trong mắt Khoan Mạt vẫn là không có biến mất.

“Đây là chuyện từ lúc nào?”

“Ah, khoảng chừng một tháng nay.”

Khoan Mạt cúi đầu cắn môi.

“Diệp Tử tiểu thư trước đây ở nơi nào?”

Tùng Cương vừa cảm thấy hần hủi thật cẩn thận, vừa tùy tiện nói địa danh đối diện nhà mình.

“Ta cùng Diệp Tử tiểu thư lần đầu gặp mặt, cô ấy cũng nói ở gần chỗ nhà cậu, Nói cách khác trước khi dọn nhà, Diệp Tử tiểu thư thường xuyên đến phòng của cậu sao?”

“Đây là.... Cái đó....”

“Thậm chí coi như nhất định phải dọn nhà, người bình thường cũng sẽ không đến nhà anh em họ khác phái ở nhờ đi?”

Bị hần nói thế, Tùng Cương cũng phát hiện mình đã sơ sót. Nhưng bởi vì không tìm được lí do khác để

Giang Đăng Diệp Tử xuất hiện trong phòng mình, coi như biết rõ không hợp lý nhưng y chỉ có thể tiếp tục giữ nguyên.

“Chúng ta thật sự là chị em họ.”

“Lời của cậu trước sau rất mâu thuẫn.”

Khoan Mạt lãnh tĩnh, nhưng là nghiêm nghị nói: “Lúc bắt đầu cậu rõ ràng nói không biết Giang Đăng Diệp Tử, sau đó đột nhiên bắt đầu nói là chị em họ, ở cũng một chỗ, tôi thật không thể nào tin nổi lời cậu.”

Nếu nói đến mức này, đây cũng là không có biện pháp nào.

“Coi như cậu nói đang cùng Diệp Tử tiểu thư gặp gỡ tôi cũng sẽ không giết mình, bởi vì tôi chuẩn bị tâm lý như vậy nên mới đến. Cho nên, xin cậu không cần lừa gạt tôi, nói cho tôi biết tình huống thực sự đi.”

17. Chương 17

Nam nhân nói cũng không sai, hẳn có hoài nghi như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

“Cầu cậu.”

Tùng Cương đột nhiên nghĩ đến, nếu như nói bọn họ đang gặp gỡ, người này có phải hay không có thể từ tâm đây?

“Anh yêu cô ấy như vậy sao?”

Nam nhân khuôn mặt hơi đỏ lên.

“Tôi cảm thấy cô ấy là người vô cùng xuất sắc.”

“Cô ấy không thể nói chuyện ah.”

“Cô ấy dù có bị như vậy, cũng là một người mạnh mẽ không làm người khác cảm giác nản lòng.”

“Cô ấy là người tương đối tùy tiện, đối với ai cũng là khuôn mặt tươi cười.”

Sau một lúc, Khoan Mạt trả lời: “Nếu là người bình thường mà nói, bất kể là ai cũng sẽ có một phần giả hoạt đi? Tôi cũng không định phủ định điểm này. Nếu như đây là một phần trong tính cách cô ấy, tôi ngay cả điểm này cũng yêu.”

Nghe được những lời này, Tùng Cương cảm thấy xấu hổ đến mức cả sống lưng như bị thiêu đốt. Vì giấu khuôn mặt đỏ bừng của mình, Tùng Cương đành phải cúi đầu xuống, ngôn ngữ đơn giản nhưng dứt khoát như xuyên mạnh vào ngực y.

“Bất kể cô ấy là hình dáng gì cậu đều không quan tâm sao?” Thanh âm Tùng Cương có chút run rẩy.

“Chỉ cần là cô ấy, tôi đều cảm thấy yêu.”

Tùng Cương nhắm chặt hai mắt lại, y cần một quyết tâm. Tùng Cương chìm thật sâu vào chiếc ghế, cảm giác trọng lượng thân thể đều bay hết ra ngoài.

“Loại chuyện này cậu cùng cô ấy nói tương đối tốt hơn đi?”

Đột nhiên Khoan Mạt lộ ra biểu tình hoang mang, sau khi trầm mặc rất nhanh, hần lẩm bẩm một câu, “Tôi không muốn cùng cô ấy cãi vã. Vì thế, nếu có thể từ cậu biết được chân tướng, để tôi vì vậy có thể từ tâm, tôi cũng dự định sau này sẽ không cùng cô ấy gặp mặt nữa.”

Tùng Cương nhún vai.

“Có lẽ cậu cảm thấy như vậy tương đối tốt đi, nhưng là Diệp Tử sẽ nghĩ thế nào đây? Nói gì không muốn cùng cô ấy cãi vã, thật ra cậu chỉ là đang trốn tránh đối mặt với cô ấy đi? Mặc dù cùng người khác tranh chấp không phải chuyện tốt, nhưng đôi khi chính là cần điểm này không phải sao?” Tùng Cương đứng lên, “Chuyện còn lại cậu cùng Diệp Tử nói đi. Điều tôi có thể nói chỉ là những thứ này thôi.”

Tùng Cương đem tiền cà phê của mình đặt lên bàn, rời quán. Khoan Mạt cũng không đuổi theo. Lúc Tùng Cương đang ngồi đợi xe điện, thủy chung đặt tay ở chỗ dễ nghe thấy nhất trong túi áo phộc. Nhưng là cho đến lúc y sắp về đến căn hộ, điện thoại mới rớt cuộc vang lên. Y không để ý đến những người đang đi qua, liền vội vàng mở tin nhắn ra nhìn.

(Đã lâu không gặp.)

Từ tin nhắn cũng có thể thấy câu này bắt đầu có chút khách khí.

(Xin lỗi lần trước em cố ý đến nhà anh nhưng anh lại để em phải trở về, anh có một số việc vô luận thế nào cũng muốn hỏi em, nếu như thuận tiện có thể gặp mặt không?)

Xem ra lời nói của Tùng Cương đã khiến hần làm thế này. Tuy rằng Tùng Cương muốn ngay lập tức quay

lại với hần, những vẫn là có chút do dự. Bởi vì vừa rồi Khoan Mạt không chỉ một lần nói anh yêu em, vì thế Tùng Cương mới cảm thấy không có vấn đề, nhưng nếu như nói y chính là Giang Đăng Diệp Tử, Khoan Mạt thật có thể như vừa rồi nói hần yêu y sao?

Mới vừa rồi tâm tình còn tràn đầy tự tin lập tức trở nên ủ rũ. Y đem điện thoại để lại vào trong túi, trở lại nhà tự suy nghĩ, trong lúc y đang tự hỏi, Khoan Mạt lại gửi tin nhắn tiếp.

(Có lẽ em đang giận anh. Nhưng anh xin em, dù chỉ một lần cũng tốt, hãy nói với anh một chút thôi.)

Cho đến mới vừa rồi thôi, đây là chuyện mà Tùng Cương cầu còn không được, thế nhưng một ngày nó xuất hiện ngay trước mắt, y lại sợ đối mặt.

(Em có một số việc giấu anh. Em muôn nếu như gặp mặt nhất định nói cho anh biết, nhưng lại sợ sau khi nói ra anh sẽ cảm thấy chán ghét em.)

Như vậy gửi tin xong, hồi âm như điện quang hỏa thạch truyền đến

(Bất kể nghe thấy chuyện gì, anh đều sẽ không chán ghét em.)

Từ tin nhắn cũng có thể thấy được sự kiên định của Khoan Mạt. Cho dù như vậy, Tùng Cương vẫn là một lần nữa cường điệu.

(Em cũng biết mình là người không tốt, trong đầu em cũng hiểu coi như bị anh chán ghét cũng là em tự làm tự chịu, nhưng em vẫn là cảm thấy rất sợ.)

Khoan Mạt rất nhanh hồi âm lại.

(Anh không quan tâm em là ai, coi như em có là tội phạm, anh cũng không thể nào ghét em. Coi như em có bí mật gì đó, coi như đó là chuyện không tốt đến mức nào đi nữa, anh cũng muốn cùng em ở đây, cùng nhau chung sống.)

Trong lòng Tùng Cương lại cảm thấy tự tin hơn, nếu như là người đàn ông này có lẽ sẽ không quan trọng. Hần yêu y, như thế yêu y, cho nên, có lẽ hần sẽ tha thứ cho y.

(Thường có người nói em xinh đẹp, anh yêu thích cũng chỉ là khuôn mặt của em đi?)

Mặc dù cảm thấy mình rất dài dòng, Tùng Cương vẫn là như thế hỏi tiếp.

(Anh cảm thấy em là mỹ nhân. Nhưng so với ngoại hình, hấp dẫn anh hơn hết chính là tâm của em. Chính là tính cách chính trực kiên cường rồi lại vô cùng ôn nhu đã hấp dẫn anh.)

Tùng Cương chậm rãi, không chỉ một lần đọc lại tin nhắn.

(Em cũng yêu anh, cho dù em có là lão bà bà tám mươi tuổi, tiểu hài tử ba tuổi, hoặc là hoàn toàn không xứng với anh, anh cũng có thể giống như vậy yêu em sao?)

Khoan Mạt hồi âm lại khiến Tùng Cương không nén được bật cười.

(Cho dù Diệp Tử tiểu thư trở thành lão bà bà, trở thành tiểu hài tử, bất kể em biến thành hình dáng gì, anh nhất định sẽ tìm ra em, yêu em.)

Không ngừng được dẫn dắt bằng ngôn ngữ yêu, Tùng Cương trả lời.

(Em cũng muốn cùng anh gặp mặt, hãy cùng gặp nhau. Đến lúc đó, em sẽ nói cho anh biết hết mọi chuyện.)

Bọn họ ước định gặp mặt tại đại sảnh của một khách sạn, và chỉ định nơi này chính là Tùng Cương. Mặc dù y cũng định hẹn hán trong phòng, nhưng cuối cùng vẫn là quyết định gặp mặt ở tầng dưới.

Bọn họ hẹn gặp là lúc bảy giờ, nhưng vì đứng ngồi không yên nên 6 rưỡi Tùng Cương đã đến tiền sảnh. Cho dù đang ngồi trên ghế sofa nhưng y vẫn không thể bình tĩnh được, mỗi lần cửa của nhà hàng mở ra, y cũng sẽ theo bản năng quay đầu nhìn. Thời gian ước định càng đến gần, Tùng Cương càng cảm thấy phiền muộn.

Không muốn cùng hán gặp mặt, thì cứ thế trở về nhà đi. Cho dù ý niệm này vòng tới vòng lui trong đầu, cũng không chỉ một lần đứng lên, Tùng Cương cuối cùng vẫn là ngồi trở lại trên ghế.

Còn 5 là đến 7h, điện thoại Tùng Cương đột nhiên vang lên, là tin nhắn của Khoan Mạt, (Anh vẫn chưa làm xong việc, có thể đến muộn tầm 30 , thật vô cùng xin lỗi.)

Tùng Cương hồi âm nói (Không cần gấp gáp, anh đi trên đường nên cẩn thận), vừa thầm nghĩ lấy thân phận nữ nhân nhắn tin, điều này cũng là lần cuối cùng đi. Y ngồi chìm thật sâu trong ghế tựa, y sở dĩ đặt phòng của khách sạn, bởi vì không cách nào trước người khác lấy nữ trang nói chuyện, đồng thời cũng là suy tính chuyện về sau.

Tùng Cương cảm thấy, nếu như Khoan Mạt có thể tiếp nhận y, hơn nữa còn cần y mà nói, y cũng có thể cùng Khoan Mạt lên giường. Y cũng đã chuẩn bị đồ cần thiết cho ân ái của phái nam. Mặc dù y đối với chính bản thân mình như vậy cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng đây là tâm tình thật của y, vì thế cũng không có biện pháp. Y cảm thấy Khoan Mạt có thể tiếp nhận y. Bởi vì nam nhân kia đã nói qua, coi như là lão bà bà hay là tiểu hài tử hán cũng vẫn giống như vậy yêu y. Nhưng y vẫn là không có cách nào tiêu trừ bất an trong lòng.

Đến 7h15 , trên đại sảnh vang lên tiếng bước chân vội vàng. Quay đầu lại, Khoan Mạt đang hướng phía bên này chạy tới, đồng thời vẻ mặt bất an hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

“Chào buổi tối.”

Y hướng về phía Khoan Mạt đang bối rối vì không tìm được Diệp Tử tiểu thư mà mở miệng.

“Kia, cái đó”

“Cậu là cùng Diệp Tử tiểu thư ước định rồi đi? Tôi dẫn cậu lên phòng.”

“Ah, được.”

Khoan Mạt thở hổn hển đi theo phía sau Tùng Cương. Cho dù đã vào thang máy, hô hấp Khoan Mạt vẫn không bình ổn xuống. Bên ngoài cực kỳ hàn lãnh, thế nhưng trên trán hắn lại lấm tấm mồ hôi. Vừa nghĩ tới hắn là bởi vì ước định với mình nên mới chạy tới, Tùng Cương đã cảm thấy nam nhân này thật không nói ra nổi có bao nhiêu khả ái.

“Giang Đăng Diệp Tử tiểu thư ở trong phòng sao?”

Tùng Cương không trả lời, Khoan Mạt cũng không hỏi tới nữa. Ra khỏi thang máy, Tùng Cương dẫn hắn vào trong phòng. Tiến vào phòng, Khoan Mạt quan sát một hồi, sau đó quay lại hỏi Tùng Cương.

“Diệp Tử tiểu thư ở nơi nào?”

Nhìn dáng vẻ Khoan Mạt vội vã tìm Diệp Tử, Tùng Cương cho dù hiểu đây là chuyện không có biện pháp, nhưng vẫn là nói không ra có bao nhiêu khó chịu.

“Tôi có lời muốn nói cùng cậu, mời cậu ngồi xuống.”

Khoan Mạt nghe theo lời Tùng Cương, liền ngồi xuống ghế. Ánh mắt hắn bất an nhìn sang bên này.

“Nếu như theo kết luận mà nói, “Giang Đăng Diệp Tử” trong tâm cậu chắc là sẽ không đến nơi này.”

Nam nhân từ trên ghế nhảy dựng lên, cơ hồ muốn bắt lấy cổ áo Tùng Cương tiến lại gần.

“Tại sao? Tôi rõ ràng đã cùng cô ấy hẹn gặp, đã đáp ứng là ở đây”

“Cậu hãy tỉnh táo lại, trước cứ ngồi xuống đã rồi hãy nói.”

Tùng Cương đề bả vai Khoan Mạt xuống, cứng rắn đem hắn trở về ghế.

“Tôi vốn là có dự cảm xấu.” Khoan Mạt lẩm bẩm một câu, “Tôi vẫn rất bất an, không biết có phải hay không là thật sự có thể nhìn thấy cô ấy.”

Tùng Cương nhẹ nhàng gõ một cái trên vai hắn, mặc dù đây chỉ mang ý nghĩa an ủi, nhưng Khoan Mạt lại ngẩng đầu, hung hăng cảm tức nhìn Tùng Cương.

“Cậu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tùng Cương nhất thời không nói ra lời.

“Tôi là tới gặp Diệp Tử tiểu thư. Tại sao cậu lại ở chỗ này? Chẳng lẽ cô ấy đã chán ghét gặp mặt tôi, không muốn cùng tôi nói chuyện sao?”

“Đó cũng không phải, nhưng là”

“Kia là cái gì? Các người quả nhiên là người yêu sao?”

Vốn là Tùng Cương muốn từng bước từng bước giải thích với hắn, nhưng là Khoan Mạt hỗn loạn ngày càng nghiêm trọng hơn.

“Tôi có thể nói cho cậu biết, cậu có thể tỉnh táo nghe sao?”

Khoan Mạt vốn còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng cuối cùng lại thôi. Làm tốt chuẩn bị, Tùng Cương chậm rãi thở dài.

“Trên thế giới này vốn là chưa bao giờ có nữ nhân nào tên là Giang Đăng Diệp Tử.”

“Cậu gạt người, tôi không chỉ một lần gặp mặt cô ấy”

Tùng Cương cắt đứt lời của nam nhân.

“Giang Đăng Diệp Tử chính là tôi.”

Khoan Mạt nhú mày, vẻ mặt không hiểu.

“Cô ấy chính là tôi, là bộ dáng khi tôi giả trang thành nữ, lấy tên là Giang Đăng Diệp Tử.”

Về mặt Khoan Mạt lúc này chỉ có thể dùng từ quỷ nhập để hình dung.

“Ở lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi ngẫu nhiên mặc nữ trang. Kia sau đó bất tri bất giác nói không ra được mình là nam nhân, cứ như vậy dây dưa”

“Nào có loại chuyện ngu xuẩn như vậy! Khuôn mặt căn bản không cùng một dạng!”

“Giống nhau, có lẽ chỉ là bởi vì không có trang điểm nên thoát nhìn mới không giống nhau.”

“Còn có tóc dài ...”

“Đó là tóc giả, cho nên tôi mới bảo cậu không nên đụng vào tóc tôi sao?”

Khoan Mạt nghiêm túc ngưng mắt nhìn Tùng Cương, sau đó lẩm bẩm một câu “Cậu là đang gạt người.”

“Bởi vì, cô ấy mảnh mai hơn, mềm mại hơn, thanh âm cũng”

“Tôi nói không thể nói chuyện là lừa gạt cậu. Bởi vì mở miệng vô luận thế nào cũng nghe ra là thanh âm của nam nhân, vì thế tôi đã nói là mình không biết nói chuyện.”

Khoan Mạt bỗng ôm lấy đầu “Tôi không thể tin nổi, cái gì cũng không thể tin tưởng!”

“Có lẽ cậu không thể nào tin nổi, thế nhưng đúng là sự thật.”

Hướng về phía nam nhân đang ủ rũ cúi đầu, Tùng Cương tiếp tục nói rõ. Bởi vì y cảm thấy nếu như đem trạng thái lúc hai người gặp mặt, đến tình huống bây giờ cũng nên cần kẻ nói rõ, Khoan Mạt hẳn là có thể chấp nhận.

“Nếu như cậu vô luận thế nào cũng không thể tin tưởng, tôi có thể ở chỗ này trang điểm. Bất quá đồ dùng trang điểm tôi phải về nhà lấy, vì thế cũng tốn một ít thời gian.”

“Không cần.” Khoan Mạt suy yếu cắt đứt y, “Tôi hiểu Diệp Tử tiểu thư chính là cậu, cứ như vậy, cô ấy cho nên sẽ trở về nhà cậu, cùng với những vấn đề kì quái khác cũng có thể lấy được đáp án.”

Tùng Cương bởi vì đối phương chấp nhận được việc mình cùng Diệp Tử là một người mà thở phào nhẹ nhõm.

“Thật ra tôi không tính toán lừa gạt cậu. Nhưng là, dù sao tình huống gặp mặt cũng tương đối đặc thù, tôi vẫn không có cách nào đem chân tướng nói ra khỏi miệng. Thật xin lỗi. Bởi vì tôi sợ cậu biết tôi có hứng thú giả nữ loại này mà xem thường tôi.”

Khoan Mạt cúi thấp đầu thủy chung không có ngẩng lên.

Điện quang thạch hoả [] Cũng hay được viết sai thành “Điện quang hoả thạch” []: Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Trích bên nhà Phong Nhã Lâu)

18. Chương 18

“Thật vô cùng xin lỗi. Nhưng là, có lẽ kết quả biến thành tôi lừa gạt cậu, nhưng tôi là thật tâm, thật lòng nghĩ đến chuyện của cậu.”

Tùng Cương tỏ tình cũng không có được đáp lại. Khoan Mạt bị đả kích so với trong tưởng tượng còn lớn hơn.

“Cái đó ... Mặc dù tôi mặc nữ trang nhưng tôi cũng không phải là nhân yêu (đàn ông chuyển đổi giới tính thành phụ nữ) hay là đồng tính luyến ái. Tôi có lúc bởi vì công việc quá cực khổ, cho nên dùng nữ trang để giải tỏa áp lực.”

“Có thể ...” Khoan Mạt ngẩng đầu lên, “để cho tôi một mình một lúc được không?”

Tùng Cương lưu lại nam nhân rồi rời khỏi phòng. Bởi vì cũng không thể một mình đứng trên hành lang, vì thế y đi xuống lầu một uống cà phê. Y cảm giác mặc dù đã dự đoán trước mọi thứ, nhưng phản ứng Khoan Mạt so với dự trù còn lớn hơn. Nguyên bản tưởng là nữ nhân nhưng lại là nam nhân, đây cũng là chuyện không có cách nào khác đi? Tùng Cương tự mình an ủi. Nếu như mình ở trường hợp đó, y cũng nhất định sẽ như vậy đi? Y hy vọng Khoan Mạt có thể sớm tiếp nhận sự thật này, sau đó tiến vào giai đoạn kế tiếp.

Ở quán cà phê ngồi chừng 30 sau trở lại gian phòng, Tùng Cương vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì trong phòng là một mảnh đen kịt, một người cũng không có. Y lấy ra điện thoại, nhưng là một tin nhắn cũng không nhận được. Tùng Cương cuống quýt gọi điện thoại cho Khoan Mạt, tiếng chuông reo hơn 5 lần mới thấy hân nhận điện thoại.

Tôi là Tùng Cương, nói như vậy xong, nam nhân đối diện một trận trầm mặc.

“Nếu như cậu phải đi, tôi hy vọng cậu ít nhất cũng nói với tôi một tiếng”

“Ghi chép” ở điện thoại bên kia, nam nhân hàm hàm hồ hồ nói: “Tôi ở trên bàn để lại ghi chép.”

Tùng Cương tìm, trên bàn quả nhiên có một tờ ghi chép của khách sạn. Trên đó viết, “Thật ngại, tôi đi trước.”

“Thật rất xin lỗi.” Nam nhân đối Tùng Cương nói xin lỗi.

“Tôi cũng cảm thấy vô cùng có lỗi, nhưng muốn tôi hướng về phía Tùng Cương tiên sinh nói chuyện tôi sẽ cảm thấy quá mức thống khổ.”

“Ah, như vậy ah.”

“Như vậy liền thất lễ.”

Điện thoại bị cắt đứt.

“Ah, chờ một chút ...”

Chủ động gọi điện thoại tới là Tùng Cương, kết quả là Khoan Mạt giành trước cúp điện thoại. Coi như chuyện giữa hai người đã nói xong, dù là bình thường mà nói cũng là chuyện vô cùng thất lễ, Tùng Cương có chút tức giận, nhưng lúc nghĩ đến Khoan Mạt nhất định sẽ tiếp nhận những sự thật này, liền quyết định hay là tha thứ hân trước. Bởi vì trong lòng Tùng Cương vẫn còn lưu lại cảm giác áy náy vì đã lừa dối Khoan Mạt.

Từ tối hôm nói cho Khoan Mạt chân tướng sự việc ra, ngoại trừ Tùng Cương chủ động gọi điện thoại ra, hai người không có bất cứ liên lạc gì. Tùng Cương cũng nghĩ đến việc mình chủ động liên lạc, nhưng nghĩ đến Khoan Mạt dao động lúc biết chân tướng mọi việc, y cảm thấy nếu như mình chủ động liên lạc ngược lại sẽ làm đối phương càng thêm hỗn loạn, vì thế liền nhẫn nại nhịn xuống.

Cứ như vậy qua hai ba ngày, Tùng Cương từ từ cảm giác được bất an. Dù sao, y ban đầu quyết định đem chân tướng nói ra, chủ yếu bởi vì Khoan Mạt bày tỏ “Bất kể là lão bà bà hay tiểu hài tử cũng sẽ tiếp tục yêu mình”, mặc dù như thế, thái độ Khoan Mạt cũng là vô cùng tiêu cực. Đến ngày thứ tư, Tùng Cương rốt cuộc nhẫn nại không được mà gửi tin nhắn. Nội dung cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là một câu khách sáo (Sáng sớm hôm nay rất lạnh ah.), nhưng là, buổi sáng gửi tin, cho đến một giờ chiều vẫn như cũ không có hồi âm.

Ngày thứ năm, Tùng Cương chừng 8h tối gọi điện thoại. Nhưng tiếng chuông kêu hơn 10 lần đối phương cũng không nhận máy, qua chừng 30 y lần thứ hai gọi lại, ba tiếng chuông vang lên liền chuyển thành hộp tin thoại. Y cảm thấy Khoan Mạt là biết y gọi điện đến nên mới chuyển thành hộp tin thoại. Bị đả kích đồng thời y cảm thấy vô cùng tức giận. Vì thế nhắn tin viết (Cậu là cố ý không nghe điện thoại đi?) Tùng Cương vốn cho là lần này Khoan Mạt dù thế nào cũng nên có một câu trả lời đi, nhưng kết quả vẫn là không có bất kỳ phản ứng nào. Ngày thứ sáu, Tùng Cương cố ý chọn doanh nghiệp cuối cùng là nơi có khoảng cách không xa với sở nghiên cứu sông Tùng Diệp. Bởi vì đã qua 6h chiều, vì thế quầy phục vụ cũng không còn người. Tùng Cương ở ngoài cửa tuyết rơi đợi Khoan Mạt.

Y hướng một nhân viên nam từ bên trong đi ra hỏi thăm, “Khoan Mạt tiên sinh ở tổng vụ vẫn còn ở lại sao?” Đối phương trả lời vẫn còn ở. Bởi vì biết chỉ cần cố gắng chờ đợi là có thể gặp được Khoan Mạt, vì thế dù ở ngoài tuyết rơi ngày càng dày dạn, y cũng không có cảm giác khổ cực.

Ở tầm 7h, có người đi ra. Áo khoác cũ, tóc tai rối loạn, tuyệt chỉ có thể là Khoan Mạt.

“Chào buổi tối.”

Nghe được thanh âm phía sau, nam nhân đứng lại. Mà phát hiện ra đối phương chính là Tùng Cương, hấn lộ ra biểu tình hoang mang rõ rệt. Tuy rằng vẻ mặt này làm Tùng Cương cực kỳ thương tâm, nhưng y vẫn là tận lực bắt động thanh sắc tiếp cận nam nhân.

“Bởi vì tôi có gửi tin nhắn cho cậu, cậu cũng không trả lời.”

Nam nhân cúi đầu nói tiếng “Xin lỗi”.

“Tôi không rõ Khoan Mạt tiên sinh là muốn cái gì, thế nhưng tôi hy vọng cậu cũng có thể cho tôi một chút phản ứng.”

Nam nhân không chỉ một lần nói xin lỗi xin lỗi, thế nhưng ngoại trừ nói câu này cái gì cũng không có.

“Tôi cảm thấy chúng ta vẫn là hảo hảo nói một lần nữa tốt hơn, cậu kế tiếp có rảnh không?”

Khoan Mạt nhìn đồng hồ một lát, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu “Xe bus ...”

“Tiếp đó sẽ là hết chuyến xe bus.”

Hấn lấy cổ này làm Tùng Cương vô cùng tức giận.

“Bởi vì thời gian xe bus mà vô pháp nói chuyện với tôi sao?”

“Không, không phải vậy. Nơi này giao thông không dễ dàng, cơ hồ không có taxi, vì thế ...”

“Vậy tôi với cậu cùng nhau ngồi xe bus về cũng được.”

Khoan Mạt lần thứ hai lộ ra biểu tình hoang mang.

“Thế nhưng ...”

“Tôi sẽ ngồi xe bus đến gần nhà Khoan Mạt tiên sinh, cái này cậu cũng không thể nói không được đi?”

Đối với Tùng Cương đang thúc ép, Khoan Mạt cũng không cách nào phản kháng. Bọn họ đi đến gần trạm, xe bus cũng vừa lúc tới. Theo như lời Khoan Mạt hết tuyến xe bus có vẻ không phải là gặt người, bởi vì trong xe phi thường chật chội. Lúc đầu hai người còn đứng rất gần, nhưng theo dòng người xô đẩy liền từ từ kéo ra khoảng cách.

Cho dù ở trong xe bus, Khoan Mạt nhìn cũng không nhìn Tùng Cương, chỉ mờ mịt chăm chú ra ngoài cửa sổ. Lắc lư bốn mươi phút sau, hai người xuống xe. Từ chỗ bọn họ xuống xe có thể nhìn thấy phòng Khoan Mạt.

“Có muốn tìm quán cà phê không?”

Nam nhân ở trong xe một câu cũng không nói, có điểm nơm nớp lo sợ hỏi Tùng Cương.

“Tôi đói bụng rồi, muốn ăn chút gì đó.”

“Ở gần đây có một quán cơm, vậy đi đến đó đi ...”

Không cần Khoan Mạt nói, Tùng Cương cũng biết quán ăn mà hắn nhắc tới ở đâu. Bởi vì lúc làm Giang Đăng Diệp Tử, y đã không chỉ một lần đi qua chỗ đó.

Trên đường đến tiệm cơm, lúc ban đầu hai người rõ ràng là sóng vai cùng đi, nhưng bất tri bất giác Tùng Cương đã đi vượt lên phía trước, cho dù y cố ý đi chậm lại, khoảng cách cũng không có rút gần. Lúc Tùng Cương còn là Giang Đăng Diệp Tử, bọn họ đương nhiên luôn sóng vai đi bên nhau, tay trong tay, hiện tại nhớ lại còn cảm thấy khó tin.

Vào quán, Tùng Cương gọi sinh khương thiêu, còn Khoan Mạt gọi cá nướng, mặc dù hai người bọn họ ngồi đối mặt với nhau, nhưng Khoan Mạt vẫn là không chịu tiếp xúc ánh mắt với Tùng Cương, không hẳn là cúi xuống, mà chỉ là quay đầu sang một bên.

“Cậu vẫn là không muốn thừa nhận Giang Đăng Diệp Tử chính là tôi đi?”

Khoan Mạt rót cuộc hướng chính diện Tùng Cương, hắn nhẹ cắn môi ” Đây không phải là vấn đề có thừa nhận hay không thừa nhận, bởi vì tôi biết đó là sự thực, là chuyện không có biện pháp.”

Này sáu ngày qua hắn đã ít nhiều chấp nhận được sự thật này.

“Mặc dù tôi không phải là người thích sau chuyện oán giận người khác, nhưng nếu tôi gửi tin nhắn cho cậu, ít nhất có thể hy vọng lấy được một hồi âm.”

Thật xin lỗi, Khoan Mạt một lần nữa nói.

“Điện thoại cũng vậy, thay vì bị cậu tránh né, tôi tình nguyện để cậu nói rõ ràng cho tôi biết, cậu căn bản không muốn nghe thấy tiếng tôi.”

Xin lỗi, Khoan Mạt tiếp tục nói. Nhưng là không có ngữ khí du dương trầm bổng, biểu đạt hẳn đối với chuyện này cũng không thật tình xin lỗi. Cảm giác hẳn chỉ là trên miệng thì nói vậy thôi.

“Cậu ghét tôi sao?”

Tùng Cương trực tiếp hỏi, nghe y nói vậy, nam nhân lắc đầu.

“Đây cũng không phải vấn đề chán ghét hay không chán ghét.”

“Nhưng chuyện chính là như vậy đi? Không phải thích chính là ghét.”

Khoan Mạt ngẩng đầu.

“Tôi không cách nào hiểu cậu.”

“Cái gì không cách nào hiểu.”

“Tại sao ... cậu phải mặc trang phục của nữ nhân? Tại sao cậu vẫn muốn lừa dối? Tại sao cuối cùng trong điện thoại, cậu lại nói cậu yêu tôi ...”

Bởi vì món ăn vừa vận được đưa lên, vì thế hai người đang nói chuyện với nhau thì bị cắt đứt. Nhìn nam nhân đã bắt đầu ăn cơm, Tùng Cương cũng ngại khi thúc giục hẳn nói tiếp, vì thế cũng bắt đầu ăn. Mới vừa rồi rõ ràng là đói muốn chết, nhưng lời Khoan Mạt lại làm y một chút cũng không muốn ăn nữa.

“Chiếc đĩa ...”

Nam nhân nói thầm làm y ngẩng đầu lên.

“Ngay cả cách cầm đĩa cũng làm người khác thấy đây chính là Diệp Tử tiểu thư.”

Tùng Cương đối với việc hẳn đem mình thành Diệp Tử có chút tức giận. Cho dù y nói không có Diệp Tử, ngay từ đầu đã không tồn tại nữ nhân này, Khoan Mạt vẫn là tại cứ chỉ của y tìm kiếm Giang Đăng Diệp Tử.

Vừa nghĩ đến Khoan Mạt nhìn không phải là chính mình, mà chỉ là cách mình ăn, Tùng Cương càng cảm thấy không muốn ăn nữa. Khoan Mạt sau khi ăn xong, hướng Tùng Cương hỏi thăm, “Cậu đã ăn xong rồi

sao?” Tùng Cương gật đầu, hần lập tức đứng lên nói: “Chúng ta ra ngoài đi.”

“Tôi cảm thấy chúng ta vẫn là chưa nói xong chuyện.”

Khoan Mạt nhẹ giọng nói: “Tôi cảm thấy chúng ta ở chỗ này nói chuyện không hay lắm.”

Cái này cũng không sai, hai nam nhân ở chỗ này nói cái gì yêu đương, cái gì nữ trang quả thật không được tự nhiên. Tùng Cương cũng đứng lên, đi theo sau Khoan Mạt. Cuối cùng bọn họ trên đường một câu cũng chưa nói, cứ như vậy đi tới căn hộ Khoan Mạt.

Mặc dù đã là căn phòng vô cùng quen thuộc, nhưng bởi vì thái độ Khoan Mạt rất không được tự nhiên, cho nên dù Tùng Cương đã ngồi xuống vẫn khó tránh khỏi cảm thấy cả người không được thoải mái.

Mặc dù y muốn uống gì đó, nhưng là Khoan Mạt cũng không có ý tứ định pha trà. Khi y còn là Giang Đẳng Diệp Tử, Khoan Mạt lúc nào cũng là dài dòng liên tiếp hỏi y muốn trà hay hay là cà phê. Nghĩ đến đây, y cảm thấy có chút tịch mịch.

Khoan Mạt cởi ra áo khoác xong, ngồi đối diện với Tùng Cương.

“Mới vừa rồi ở trong quán ăn tôi nói không cách nào hiểu cậu, bây giờ tôi vẫn cảm thấy như vậy.”

“Cậu nói là chuyện nữ trang sao?”

Khoan Mạt cúi đầu.

“Đây cũng là một trong những nguyên nhân, bất quá nghĩ đến đúng là có loại lấy nữ trang ra làm thú vui như lời của cậu, tôi cảm thấy cũng không phải là không thể hiểu. Tôi không thể hiểu chính là thái độ của cậu.”

“Tôi chỗ nào để cho cậu không thể hiểu?”

Khoan Mạt nắm thật chặt tay để trên đầu gối.

“Bởi vì một lòng cho rằng cậu là nữ nhân, vì thế tôi đối với cậu tích cực theo đuổi. Nhưng là, cậu nên biết cuối cùng chuyện sẽ thành thế nào đi? Đã như vậy, tại sao không ở lần đầu tiên tôi nói yêu cậu liền vứt bỏ tôi đi?”

Lúc đầu Tùng Cương có nói qua là mình đã có người yêu, là Khoan Mạt nói tiếp cận y, đối y như vậy chăm sóc. “Tôi còn cho rằng chính mình rốt cuộc cũng làm cậu cảm động, khi đó tôi thật sự là cao hứng, thật là cao hứng”

“Tôi cũng biết là tôi không đúng, thế nhưng lúc đó tôi vô luận thế nào đều nói không ra lời ...”

“Cậu chẳng lẽ cho là tôi sau khi biết cậu là nam nhân sẽ không bị đả kích sao? Tôi thật vất vả yêu một người, hơn nữa đối phương cũng yêu tôi, tôi cảm thấy mình như đang nằm mơ, thậm chí rất nghiêm túc suy tính đến chuyện kết hôn Còn nói cái gì muốn gia đình, bao nhiêu đứa bé mới thích hợp, tôi như vậy không phải là giống người ngu ngốc sao?”

Mặc dù khẩu khí rất trầm ổn, nhưng lửa giận của Khoan Mạt còn từ bên trong thẩm thấu ra bên ngoài.

“Nếu cậu biết sớm muộn cũng thành cái dạng này, tại sao còn cùng tôi hôn tiếp? Giống như thật yêu tôi một dạng ngưng mắt nhìn, đối với tôi làm nũng ... cuối cùng cuối cùng thậm chí còn nói cái gì cậu yêu tôi”

Tùng Cương khẽ cắn môi.

“Tôi đúng là đã nói.”

“Trêu tôi như vậy rất thú vị sao?”

“Vậy làm sao có thể!”

“Nhưng là cậu nói cậu không phải nhân yêu hay đồng tính luyến ái, đã như vậy cậu không thể đối với tôi có tình cảm yêu đương, cứ như vậy mà nói, tất cả những ngôn ngữ yêu này đều là lời nói dối sao?”

Tùng Cương rớt cuộc tỉnh ngộ, không có tin nhắn hồi âm, để chế độ hộp thoại, những thứ này đều đại biểu cho sự tức giận của Khoan Mạt. Hắn tại chính y sinh khí, vô luận là đối với chuyện y là nam nhân, vẫn là y lừa gạt hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan>